MERCENAR

42 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

ASEDIU LA DETROIT

Colecţia MERCENAR

42

Dick Stanford

ASEDIU LA DETROIT

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2000

CAPITOLUL I

„Pândar pândit”, îşi zise el.

Asta nu-l stingherea. Făcuse tot ce putuse ca să provoace această situaţie care mai curând îl bucura.

Se afla pe puntea superioară a unui *cabin cruiser* care se legăna molcom pe valurile mici ale lacului Santa Clara, la aproximativ trei sute de metri de plajă, cu ochiul fixat la puternicul telescop de noapte. În faţa lui, un pâlc de vile riverane aruncau luciri aurii care se reflectau pe suprafaţa lacului. Scântei luminoase schimbătoare care sporeau penumbra cu scânteierea lor deosebită.

Îl interesa în mod special o anumită vilă.

Vila era bine păzită. Santinelele îl văzuseră de când se apropiase şi deveniseră îngrijorate de prezenţa lui de când se oprise.

Beneficia de două atuuri. Primul: Startron, un telescop pentru ochit, montat pe carabină, îi permitea o vedere nocturnă egală cu cea a marilor feline din junglă; al doilea: noaptea însăşi părea să se supună voinţei sale. Luna plină se afla exact în spatele lui, atârnând – în aparenţă – la câţiva metri de apă. Pe cer nu se vedea nici un sigur nor. Vântul dinspre nord-est bătea spre mal cu destulă forţă ca să tulbure privirile celor care îl observau.

Probabil că nu distingeau mai mult decât silueta neagră a vasului, şi poate că şi pe cea a omului care se afla pe punte. Chiar dacă deţineau aparate de intensificare a luminozităţii, acceleratori de lumină ambiantă, precum Startron, era posibil să fi luat drept undiţă obiectul pe care îl ţinea în mână omul care pândea.

Dar Hunter ar fi putut să bage mâna în foc că nu dispuneau de un Startron. Obiectul din mâna lui nu era o undiţă, ci o carabină Weatherby Mark V, montată pe un trepied lângă pasarelă, exact în faţa fotoliului de pescar în care Hunter se fixase cu curele.

Susţinut astfel, forma un bloc cu arma lui şi vasul, obişnuindu-se cu mişcarea regulată a valurilor, învăţând să compenseze balansul ca să nu-şi piardă din ochi ţintele. Profita de această pauză de iniţiere ca să evalueze situaţia de pe plajă.

Vilă frumoasă şi modernă cu două etaje, ferestre mari dând spre mal, terasă lungă, trepte late de ciment ducând până la peluză, parc luminat cu mare abilitate. O alee circulară, din care

nu vedea decât o parte din cauza vilei, era plină de maşinile staţionate.

Oamenii de pază împrăştiaţi printre copaci se uitau spre larg, intrigaţi de prezenţa intrusului, evaluând probabil pericolul pe care îl reprezenta. Doi oameni se grăbeau spre capătul digului unde se afla o barcă cu motor. Cu siguranţă că intenţionau să facă un tur.

Vila îşi stingea treptat luminile. Doi bărbaţi cu faţa dură, ieşiră pe terasă şi se opriră de fiecare parte a treptelor. Erau îmbrăcaţi în costume luxoase de marinar şi purtau şapcă de căpitan.

Bănuitori. Prudenţi.

Aveau şi de ce să fie prudenţi. Treburile nu mergeau chiar atât de bine la Detroit de la o vreme. Se spunea că avuseseră loc confruntări armate între *Combinaţie* şi unele bande care îi datorau supunere – negri mai ales. De aceea, agenţii federali se dovediseră deosebit de supărători în ultimul timp, punând telefoanele sub ascultare, instituind urmăriri neîntrerupte, făcând uneori chiar şi câte o mică descindere neprevăzută.

Acum o ambarcaţiune apărea în plină noapte la câteva sute de metri de plajă. Aveau de ce să fie bănuitori. Pe lângă toate necazurile pe care le aveau, nu era exclus să fi venit şi Exterminatorul ca să sporească haosul.

În curând aveau să se convingă.

Hunter suspină şi ridică capul, verifică direcţia carabinei şi forţa vântului, apoi lipi din nou ochiul de telescop. Se concentră pentru o ultimă evaluare înainte de luptă.

Trecu cu repeziciune în revistă plaja de la nord la sud cu telescopul, apoi cercetă cu minuţiozitate proprietatea, zonă după zonă.

Auzi demarând motorul bărcii, se forţă să nu ia în seamă, cu ochiul lipit de telescop, continuând să cerceteze terenul, punând la punct planul de luptă. Se opri brusc, încremenind ca un obiect neînsufleţit, pentru că o ţintă apăruse în vizor – un ecuson negru cu două ancore cusute pe o şapcă de căpitan de iaht.

Apăsă încetişor pe trăgaci, ţinu bine arma care se cabra în umărul lui, făcu o grimasă în timp ce se străduia să păstreze imaginea ţintei, apoi mârâi satisfăcut văzând ecusonul negru dispărând într-o explozie roşie şi albă.

O evaluare perfectă a traiectoriei, nici o curbă, nici o corecţie.

Celelalte ţinte începură să se împrăştie. Imensul proiectil precedase detunătura cu câteva fracţiuni de secundă. Omul decapitat fusese aruncat în spate şi se zdrobise de terasă,

provocând fără timpi morţi activitatea subită a colegilor săi.

Hunter descoperi în vizor altă şapcă cu ecuson negru pe la jumătatea scării. Urmă o nouă detunătură. Omul cu şapcă se rostogoli pe trepte ca un sac spart pe care îl arunci cu dispreţ.

Următoarele două gloanţe, trase mai sus, sparseră ferestrele enorme şi intrară în sala de recepţie ca nişte albine înfuriate. Lămpile încă aprinse se stinseră imediat. Carabina îşi continuă treaba. O ţintă apărută în vizorul telescopului fu începutul vânătorii. Hunter îşi ţinu răsuflarea şi apăsă pe trăgaci. Al cincilea glonţ zbură de-a lungul traiectoriei şi încă un suflet avu ocazia să facă cunoştinţă cu pacea universală.

Hunter ridică încordat capul.

Evaluă situaţia. Formidabil! În fine, începeau să reacţioneze. Trăgeau în el din mai multe locuri. Pe acoperiş se aflau doi oameni cu carabine. Alţii erau pe malul apei într-un fel de şanţ. Alţii se îndreptau spre centrul plajei, venind din ambele părţi în pas alergător. Din vilă ţâşniră mai multe siluete.

După cum prevăzuse şi Hunter, adversarilor lui le venea greu să evalueze distanţa exactă. În fond nu era decât o umbră greu de desluşit pe suprafaţa lacului, iar luna strălucea exact în spatele lui, ceea ce stingherea şi mai mult tentativele inamicului. Primele tiruri fură prea scurte, şi gloanţele căzură inofensive în apă. Curând aveau să-şi înţeleagă greşeala, vor corecta traiectoria, dar Hunter nu va mai fi acolo.

Barca cu motor se afla la jumătatea drumului între dig şi iahtul de croazieră cu motor. Cei care se aflau în barcă nu aveau, după toate aparenţele, decât pistoale, de aceea voiau să ajungă cât mai aproape înainte de a trage.

Hunter întoarse carabina spre ei şi trase de două ori. Primele două gloanţe găuriră coca bărcii cu motor pe linia de plutire, iar ultimul lovi motorul care se ambală furios după care amuţi definitiv. Barca îşi încetini imediat înaintarea iar pasagerii săriră în apă fără cea mai mică ezitare.

Hunter îşi permise un zâmbet amuzat, coborî în cabină luând cu el şi carabina. Puse arma într-un sac impermeabil şi insubmersibil, apoi se deplasă în partea din faţă ca să ridice ancora.

Iahtul începea în sfârşit să încaseze lovituri; ceilalţi înţeleseseră în sfârşit.

Lui Hunter însă nu-i păsa.

Puse motorul în funcţiune, acceleră, viră spre larg şi se îndreptă spre Ontario, blocând cârma.

După câteva clipe se lăsă să alunece în apă şi, în timp ce iahtul gonea singur spre Canada, el înotă lent spre coastă.

De pe mai aproape că nu se mai trăgea, dar o vedetă mare stârnea valuri enorme gonind în urmărirea iahtului lui Hunter. Nu era departe când vedeta reduse viteza ca să-i urce pe cei doi naufragiaţi la bord. Ascultă cu plăcere înjurăturile şi promisiunile de răzbunare ale mafioţilor şi zâmbi vesel după ce vedeta se îndepărtă.

La bordul celei de a doua ambarcaţiuni se aflau vreo doisprezece oameni, ceea ce însemna că marea majoritate a gărzilor urmărea zadarnic un iaht gol care se îndrepta cu cea mai mare viteză spre malul opus al lacului Saint Clair.

Exact ce prevăzuse Exterminatorul.

Îşi trecu braţul prin inelul sacului insubmersibil, se întoarse spre vilă şi începu din nou să înoate cu fermitate.

Adevărata ţintă se afla lângă plajă.

Asediul începea.

CAPITOLUL II

Marea vilă, care se înălţa pe malul Vârfului, fusese construită de un magnat al industriei automobilistice la începutul secolului. *Combinaţia* o achiziţionase în urmă cu câţiva ani şi, după ce făcuse schimbări importante, o botezase *The Sons of Colombus Yacht Club.* Natural, printre membri nu se găsea nici măcar un singur proprietar de iaht, căci era un centru de recreere pentru mafioţii de importanţă mai mică, un loc unde aceştia puteau să vină împreună cu familiile lor legitime. Cu aceeaşi ocazie, clubul folosea şi la spălatul banilor încasaţi la negru şi al profitului diferitelor extorcări operate la Detroit.

Progresiv, carta clubului s-a extins şi şi-au făcut apariţia jocurile de noroc, prostituţia şi contrabanda. Membrii clubului nu şi-au mai adus acolo soţiile legitime ca să se bronzeze la soare. Precauţie plină de înţelepciune, confirmată de o nouă dispoziţie a conducerii, care interzicea în mod categoric accesul în club al femeilor şi copiilor. Clubul a devenit o mică citadelă al cărei unic scop era creşterea câştigurilor ilicite ale Mafiei.

Combinaţia îşi răsfăţa prietenii şi pe cei pe care îi dorea prieteni în cadrul luxos al clubului, făcea planuri, şi tot aici erau judecate oile rătăcite, după care erau făcute să dispară în fundul lacului, înfăşurate bine într-un linţoliu de ciment.

Zona era cu atât mai bine aleasă, cu cât era vorba de un cartier rezidenţial foarte bine cotat, unde publicul n-ar fi bănuit niciodată prezenţa unor răufăcători.

„Soldaţii” care locuiau la Detroit sau la periferia oraşului ajungeau la club într-un sfert de oră cu maşina, iar conducătorii locuiau şi mai aproape, în general la cinci minute de mers pe jos.

Mafioţii străini care se instalau la hotelul Windsor, în Canada, era de ajuns să traverseze Ambassador Bridge şi să străbată apoi Edsel Ford Freeway ca să vină la club, un traseu de maxim o jumătate de oră. Cei care se temeau de *US Customs,* vama de frontieră, puteau să se îmbarce pe Detroit River apoi să traverseze lacul Saint Clair ca să acosteze în micul port de agrement al clubului la orice oră din zi şi din noapte.

Şefii *Combinaţiei* luaseră hotărârea să se adune la club în acea noapte pentru o şedinţă importantă, unii venind chiar de la Toronto şi de la Buffalo. Erau preocupaţi de mai multe subiecte, dar în special de criza energetică şi de Bob Hunter.

Planul Texas şi Flag 7 înghiţiseră sume imense, printre care şi câteva milioane de dolari, contribuţia adusă de *Combinaţie* la efortul comun. Câţi fuseseră pierduţi în mod irevocabil, câţi se putea spera în mod logic că ar mai putea să fie recuperaţi?

Cei veniţi la adunare profitaseră ca să prezinte condoleanţe lui Anthony Quaso, al cărui frate mai mic, Joe, murise doborât de gloanţele lui Hunter. Quaso era un personaj important în anturajul lui Salvatore Vincenti, „Crazy Sal”, cel mai mare dintre şefii *Combinaţiei.* Tânărul Quaso fusese înmormântat în urmă cu câteva zile; pentru mulţi dintre ei era prima ocazie de a-şi exprima regretele.

Hunter devenea în mod inevitabil subiect de discuţie. Un industriaş canadian proaspăt sosit de la Toronto, îşi exprimă temerile, şi fu de părere că legătura de rudenie între fraţii Quaso va acţiona ca un fir conducător şi că îl va atrage în mod ineluctabil pe Hunter până la Detroit.

— Aiureli! zise rânjind bătrânul Sal cu dispreţ. Idiotul ăla nu va îndrăzni să-şi bage nasul aici!

În acel moment, căpitanul gărzii intră în salon, se aplecă spre Vincenti şi anunţă în mod discret sosirea neaşteptată a unui misterios iaht de croazieră care aruncase ancora în larg.

— Mergeţi să vedeţi, zise Vincenti.

Apoi încercă să aducă discuţia la lucruri mai importante, dar asociaţii nu-i mai acordau atenţie. Această lipsă de respect îl nelinişti pe Charley Fever.

Charley Fever, născut Favorini, era şeful gărzilor de corp ale lui Sal Vincenti, cel despre care Vincenti spunea:

— E cel de-al treilea braţ al meu!

În timpul primei părţi a şedinţei, Charley Fever stătuse pe un scaun în spatele şefului său ca o umbră, absent şi prezent totodată. Vincenti era singurul şef din cadrul *Combinaţiei* care îndrăznea să-şi ţină în sala de şedinţă pistolarul, tocmai pentru că era cel mai important dintre toţi şefii prezenţi, şi apoi pentru că toţi ceilalţi îl cunoşteau bine pe Charley, care se bucura de afecţiunea şi de respectul lor. În plus, toţi aveau încredere în el, chiar mai mult decât în Sal.

Vincenti era uneori apucat de nişte crize de furie incontrolabile din motive imaginare. Charley Fever se dovedea atunci de neînlocuit; îşi calma şeful, avea darul de a vedea apropiindu-se criza şi de a-i îndepărta pe ceilalţi în mod discret.

De la sosirea căpitanului gărzii, Charley se aplecase în faţă şi îşi observa cu atenţie şeful. Era de ajuns ca numele lui Hunter să

fie pronunţat cu o voce îngrijorată în faţa lui Sal pentru ca bătrânul să se considere insultat în onoarea lui, ofensat, şi în consecinţă să înceapă să vocifereze. Charley nu ţinea deloc să-l vadă izbucnind.

Deodată se auziră trei împuşcături. Toată lumea se ridică în picioare şi se uită spre ferestrele enorme ale căror storuri metalice fuseseră derulate. Fără o vorbă, Charley se apropie, îl prinse pe Sal de braţ şi îl trase în „seif”, o încăpere concepută în mod special ca să facă faţă violenţelor neaşteptate. Ceilalţi îl urmară în tăcere, fără să se îmbrâncească precum copiii care intră în clasă.

Charley Fever îi părăsi, coborî la parter şi stinse în trecere toate luminile, dând ordine gărzilor.

Un mesager gâfâind îl opri la mezanin şi îi raportă evenimentele care avuseseră loc în exterior. Charley îl trimise să-i anunţe pe şefi, apoi coborî până la salonul de iarnă care nu mai era decât un morman de sticlă spartă şi plante distruse.

Un nebun într-un iaht de croazieră, un dement care se distra trăgând cu o carabină puternică. Nu putea să fie un negrotei din banda lui Black Johnson, nu era stilul lor. Dar nu era momentul să se ia hotărâri pripite. Securitatea vilei depindea de o judecată înţeleaptă.

De fapt, Charley Fever nu avea nici o legătură cu serviciul de securitate al clubului. Vila dispunea de o echipă proprie care trebuia să asigure în permanenţă securitatea membrilor. Dar Charley răspundea de bătrânul Sal, ceea ce-i conferea anumite drepturi asupra celorlalţi. Se adresă valetului, îi dădu instrucţiuni pentru personal, apoi traversă sala de joc şi ieşi pe terasă.

Nu se mai trăgea. Căpitanul gărzii, un fost combatant foarte slab, Billy Castelano, stătea lângă trepte, cu corpul rigid, cu ochii ţintă la ceva ce se afla la capătul de jos al scării.

Charley Fever făcu un pas, alunecă şi fu gata să cadă. Simţi imediat mirosul. Nu avea cum să se înşele; stătea în mijlocul unei bălţoace de sânge. Apoi remarcă, puţin într-o parte, un cadavru chircit.

— Pe toţi dracii! exclamă el încetişor.

— Sunt Tommy Noble şi Harry the Gook, îi explică Castelano cu o voce posacă. Nu vă uitaţi prea de aproape la ei, domnule Fever. Le lipseşte cea mai mare parte a capului.

— Împuşcaţi în cap? mormăi Charley Fever. Amândoi?

— Da, domnule. Tipul ştia să tragă al naibii de bine. Să ocheşti capul de la o astfel de distanţă...

— Ce distanţă, Billy?

— Destul de mare pentru ca victimele să nu poată înţelege ce li se întâmplă. Au murit mai înainte de a fi auzit împuşcăturile.

— N-am ştiut că cineva a fost împuşcat, mărturisi Charley Fever cu o voce stinsă. Credeam că...

Lăsă fraza neterminată, apoi reveni la prima idee.

— În cap, ai?

În acel moment, şeful echipei exterioare apăru în umbră şi şopti printre dinţi:

— Intraţi în casă! Poate că mai e încă acolo. Încă nu ştim ce se întâmplă.

Castelano se întoarse imediat şi traversă terasa. Charley Fever nu se mişcă.

— Ce crezi, Mickey?

— Nu ştiu, răspunse mafiotul. Toate focurile au fost trase de pe vas...

Se apropie şi adăugă:

— Au plecat mai înainte să ne putem mişca. Joe şi banda lui îi urmăreşte pe lac. Nu vă faceţi griji, *Chris Colombus* poate să prindă din urmă orice. Vor pune mâna pe ei.

— Câţi erau, după părerea ta?

— Nu ştiu, domnule Fever. Au tras de şapte sau de opt ori. Câteva focuri în barca cu motor care s-a dus la fund. Tony Dollar şi Pete Dominic erau în barcă când s-a petrecut asta şi se duceau să vadă ce se întâmplă. Cred că au scăpat. L-am văzut pe Joe încercând să-i scoată din apă.

— Câţi morţi avem? întrebă Charley Fever.

— Trei, domnule. I-aţi văzut pe Tom şi pe Harry. Şi mai e şi ăla nou, care a venit din ţară, Roccobello.

— Şi el a fost împuşcat tot în cap?

— Ca şi ceilalţi, domnule.

— Ca şi ceilalţi, repetă domol Charley Fever.

Se apropie de Castelano care se afla lângă uşă şi îl împinse în interiorul vilei.

— Urcă şi spune-i lui Sal să rămână în camera blindată până când vin eu după el. Să-şi sune avocaţii şi să-i aducă imediat aici. Poliţiştii vor sosi dintr-o clipă în alta iar federalii poate că vor profita ca să facă o descindere.

— La dracu! Dar n-am făcut nimic rău aici, protestă Castelano. A fost legitimă apărare. Avem dreptul să ne apărăm, nu?

— Bineînţeles, răspunse imediat Charley Fever. Dar poliţiştii au dreptul să culeagă informaţii când se produce un schimb de

focuri, aşa că du-te să-l anunţi pe Sal. Nu trebuie ca şefii şi prietenii lor să fie plictisiţi de poliţişti.

— Bineînţeles! Voi da ordin să tragă maşinile spre ieşirea discretă. E mai mult ca sigur că *amicii* nu vor dori să dea ochii cu poliţia. Mă ocup eu de tot, domnule.

— Foarte bine, zise Charley Fever cu un zâmbet forţat.

Se uită în urma căpitanului gărzii şi îşi reluă firul gândului. Toate împuşcăturile veniseră din larg: toate provenite de la o sigură armă, o carabină mare. O carabină foarte mare. Deci un singur trăgător. Toţi băieţii fuseseră împuşcaţi în cap şi ucişi pe loc. Nici măcar nu auziseră împuşcăturile.

Tipul era în stare să tragă astfel la ţintă în plină noapte. Ai fi putut jura că era...

Aprinse o ţigară şi se uită la chibrit cu un aer gânditor. În vilă se aprindeau din nou luminile. În curând, Joe Venuchi avea să se întoarcă cu super-şalupa ca un câine plouat. Charley Fever ştia deja asta, nu era nevoie să fii ghicitor ca să intuieşti.

— La naiba! murmură el.

Traversă din nou terasa şi coborî pe peluză ca să-şi şteargă pe iarbă pantofii plini de sânge.

„O carte de vizită, îşi zise el. Hunter a venit la Detroit.”

CAPITOLUL III

Bătălia pentru Detroit abia începuse, când Hunter amorsa deja a doua parte a planului său. Petrecuse două zile cu reperarea terenului, îl supraveghease ziua şi noaptea, ascuns în împrejurimi, pe un vas aflat în larg, ba chiar se încumetase la câteva survolări.

Făcuse rost de planuri, hărţi şi fotografii, tot ce ar fi putut să-i fie de folos în realizarea scopului. Studiase fotografii vechi din presă, poze făcute de poliţie şi rapoarte despre activitatea *Combinaţiei.* Îşi cunoştea bine adversarii, le cunoştea bine terenul. Ştia ce făcea; nu se avânta în încăierare ca un erou hărăzit unei morţi sigure, ci întreprindea o acţiune bine chibzuită şi minuţios pregătită, ca să penetreze fortăreaţa inamică. Exterminatorul ştia exact ce trebuia să facă.

Lăsând la o parte malul, întreaga proprietate era înconjurată de un gard din pietre cimentate, înalt de trei metri. Această incintă era patrulată din oră în oră de gărzi în uniformă. Intrarea în parc se făcea pe două porţi mari, situate la vreo douăzeci de metri una de alta, deschiderea lor fiind comandată de un sistem electronic.

Fiecare poartă avea un turn de pază care comunica cu celălalt datorită unui pasaj supraînălţat. Mai exista o poartă mare care folosea doar ieşirilor discrete. Aceasta era ascunsă în zid, în partea de nord a vilei, şi nu se deschidea decât din interior.

Proprietatea era protejată şi în partea dinspre lac, dar în principal de către oameni. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, gărzi îmbrăcate în marinari patrulau în faţa intrării în port în bărci mici, în timp ce ceilalţi se plimbau de colo-colo pe parapetul de deasupra plajei artificiale. A doua linie de apărare era formată din câteva echipe de gărzi care patrulau prin parcul splendid de la răsăritul până la apusul soarelui. Mai erau şi alte protecţii, dispuse aproape peste tot, precum posturi de luptă pe acoperişul vilei şi diferite fortificaţii în interior.

Hunter estima cam la optzeci numărul oamenilor care asigurau protecţia vilei, din care cea mai mare parte se afla în exterior. Lăsând de o parte starea de asediu, Hunter numărase douăzeci şi cinci-treizeci de oameni înarmaţi pentru asigurarea gărzii. O echipă formată din aproximativ zece oameni se ocupa de menaj şi de paza de interior. Pistolari mai puţin calificaţi

foloseau drept grădinari şi santinele de ocazie. Nu existau angajaţi civili: era o fortăreaţă!

Pe căpitanul gărzii îl chema Billy Castelano – adevăratul lui nume fiind Reggio Caccimomorese – şi se dădea drept directorul clubului. În realitate, într-o perioadă fusese directorul unui local de noapte care aparţinea unui şef al Mafiei, a cărui specialitate era organizarea de asasinate la comandă.

Un comitet al Senatului american făcuse o legătură între Castelano şi vreo cincizeci de asasinate „profesionale" în cursul anilor cincizeci. Executase o condamnare scurtă într-un penitenciar federal pentru mărturie falsă în faţa Congresului Statelor Unite, apoi stătuse cuminte de la ieşirea din închisoare, fără totuşi să rupă legăturile cu Organizaţia.

Asistentul său era un fost combatant, care îşi zicea Michael Morris, dar pe care toată lumea îl poreclea Mickey Mouse sau Mickey, al cărui adevărat nume era Michael Tantocci. În timpul serviciului militar în Germania de Vest, făcuse parte din Poliţia Militară. Poliţia vest-germană descoperise o întreagă reţea de piaţă neagră, de prostituţie şi de escrocherie al cărei şef era Tantocci.

Armata americană, care nu era deloc doritoare de scandal, îi ascultase mărturia şi îl demobilizase „în mod onorabil", fără să-i facă proces. Graţie năşirii unui prieten al familiei, un anume Charles – Charley Fever Favorini – nu întâmpinase nici cea mai mică dificultate să se adapteze vieţii civile. Charley Fever, cu siguranţă cel mai bun asasin aflat în serviciul *Combinaţiei* de la Detroit, îl poreclise chiar el Mickey pe Tantocci, ca să sublinieze maniera deosebită în care protejatul lui îşi făcea treaba, şi care ţinea de benzile desenate în momentele sale cele mai bune.

Într-adevăr, în momentul în care atinsese gloria ca asasin sub ordinele lui Charley Fever şi devenise maestru – toată lumea era de acord cu acest lucru – în arta de a provoca accidente reuşite, a comis ceva ireparabil, aranjând căderea liberă a unui ascensor în care se afla unul dintre locotenenţii lui Sal Vincenti şi patru persoane nevinovate. Nici unul dintre cadavre nu era ţinta vizată de el. Această greşeală i-a atras mutarea la Yacht Club unde îşi petrecea timpul făcând de gardă ca toţi ceilalţi.

Un alt şef de echipă de la club, un fost locotenent de la US Navy, care acum se considera amiral, se numea Joseph Venuchi. El răspundea de toate transporturile maritime, de contrabandă, de stupefiante, de trecerea unor străini cărora le era interzisă şederea şi a VIP-urilor care doreau să treacă neobservate etc.

Flotila amiralului naviga la nord până la lacul Huron şi la Lacul Superior, iar la est până la lacurile Erie şi Ontario, ba chiar şi mai departe prin canalul maritim St. Lawrence. O dată asigurase trecerea unui *capo* sicilian care trebuia să facă o deplasare dus-întors Montreal-Detroit-Montreal. Tot el superviza „îngropăciunile" maritime ale inamicilor *Combinaţiei,* şi avea totdeauna grijă ca aceşti clienţi să fie bine închişi într-un sicriu de ciment.

Ei doi, Venuchi şi Mickey îi comandau pe toţi cei care formau garda permanentă a clubului. Succesul operaţiunii lui Hunter depindea de posibilitatea sa de a neutraliza cea mai mare parte din această gardă, de a o îndepărta ca să slăbească apărarea malului.

Şi asta reuşise deocamdată...

Mai avea de înfrânt o ultimă linie de apărare pentru ca apoi să ajungă în interiorul clubului.

Se lăsă legănat de valurile lacului un lung moment, pe jumătate cufundat în apă, protejat împotriva frigului de un costum de scufundător, apoi ajunse lin la stâncile şi stuful de pe mal. Deveni nemişcat ca una dintre acele stânci ca să se odihnească şi se lăsă pătruns de tot ce-l înconjura.

Un om stătea pe vine la mijlocul digului, trăgând nervos din ţigara pe care încerca s-o ascundă în spatele mâinilor. Se afla la vreo cincizeci de metri de Hunter, lângă bazinul portului. Alt tip se plimba de colo-colo pe ponton. Nu căuta nimic cu privirea, ci aştepta doar întoarcerea şalupei cu o nerăbdare nedisimulată.

Doi oameni se opriră la zece metri de stânca umană; unul urină lângă un copac, apoi îşi continuară rondul.

Se auzeau zgomote dincolo de vilă, fascicule luminoase depăşeau uneori colţurile clădirii: maşinile se puneau în mişcare.

Foarte departe, în străfundul nopţii, o sirenă urla ca o pasăre de noapte disperată. Acest ţipăt trist părea că se apropie de Lake Shore Drive şi venea din sud.

Hunter dispunea de un timp limitat.

Părăsi fără zgomot stâncile, ajunse la tufişurile stufoase situate la câţiva metri de plajă, desfăcu sacul insubmersibil şi începu să se pregătească pentru lupta corp la corp.

Puse arma principală – un Magnum 44 automat – la şoldul drept şi arma sa fidelă – un pistol Beretta – la subsuoara stângă. Echipase acest pistol cu o surdină fabricată chiar de el, care înăbuşea zgomotul strident al gloanţelor Parabellum de 9 mm, astfel încât aproape că nu se mai auzea nimic. Îşi puse apoi două

banduliere pe care agăţase tot felul de arme explozive, şi dădu o palmă amicală fiecăreia dintre ele ca şi cum ar fi făcut inventarul acelor instrumente ale morţii. În plină bătălie, un soldat care nu ştie unde i se află arma, îşi pierde în general viaţa.

În sfârşit, îşi dădu pe faţă şi pe mâini cu un produs negru şi îşi puse în picioare nişte bascheţi negri şi uscaţi! Ascunse sacul insubmersibil, în care nu se mai găsea decât carabina, sub tufişuri.

Exterminatorul ajunse în sfârşit în spaţiile deschise ale parcului, deplasându-se ca o umbră în puterea nopţii.

Nu avea timp să facă ocoluri şi se strecură în spatele unui mafiot sprijinit cu spatele de un copac, îi puse după gât o sfoară şi îl lipi de trunchi strângându-l, ţinându-l aşa până la sfârşitul dansului macabru şi inutil. Cadavrul căzu moale. Această luptă nu fusese trădată de nici un sunet. Prinse de bine de rău braţul cadavrului între trunchi şi o creangă; omul părea că se odihneşte supraveghind lacul.

Se apropie de unghiul sud-estic al vilei şi auzi un murmur de voci. Înaintând prin tufele mari de flori, Hunter se lăsă în genunchi lângă un mic tufiş şi scrută întunericul:

În spatele vilei era mare activitate. Portierele se trânteau, motoarele demarau şi, ici şi colo, oamenii îşi luau la revedere unii de la alţii.

La nivelul de sus al vilei nu era aprinsă nici o lumină, dar parterul semăna cu buchetul unui foc de artificii.

Un tip înalt, îmbrăcat cu un costum de lux, stătea în lumina care cădea pe alee, cu spatele la Hunter. Lângă el, Billy Castelano stătea trei sferturi în profil. Căpitanul gărzii purta o pereche de pantaloni albi şi un pulover pe gât; nu avea haină. La şoldul stâng avea un pistol de calibru 38 cu ţeavă scurtă într-un toc de piele special. În mână avea un aparat de emisie-recepţie şi repeta ordinele pe care i le dădea tipul înalt.

Acesta se întoarse brusc şi se uită fix în locul unde se afla Hunter. Era Charley Fever. Hunter îşi simţi părul zbârlindu-se puţin pe cap şi la ceafa. Rămase complet nemişcat şi îşi ţinu respiraţia. Ucigaşul profesionist întoarse apoi capul, continuându-şi conversaţia cu Castelano.

Hunter îşi părăsi ascunzătoarea şi se apropie şi mai mult de cei doi bărbaţi.

Conversaţia radiofonică se referea la plecarea caravanei care se forma în spatele vilei şi care trebuia să apuce pe aleea care ducea la ieşirea camuflată din zidul de nord. Hunter îşi zise că se

străduiau prea mult pentru o manevră care ar fi trebuit să fie ceva de rutină, dar, după toate aparenţele, Charley Fever începuse să simtă de unde bate vântul şi luase hotărârea să nu rişte nimic cu VIP-urile a căror securitate cădea în sarcina lui. Îi trimitea de acolo într-un convoi rapid, cu toate farurile stinse până la ieşirea de pe domeniul particular. O echipă specială se deplasa la poarta secretă pentru a asigura protecţia sectorului atâta vreme cât poarta era deschisă.

Hunter fu nevoit să recunoască că acei tipi luau măsurile de securitate care se impuneau. Acum trebuia să găsească un mijloc de a le spulbera eforturile.

Nu-i păsa de VIP-uri, putea să se ocupe de ei mai târziu, individual, fiecare la rândul lui.

Dar voia să cucerească „reduta”, s-o distrugă, s-o niveleze, s-o transforme în moloz şi cenuşă. Voia să le arate mafioţilor ce însemna războiul când intra el în luptă, să-i înspăimânte, să-i împrăştie în cele patru vânturi, să-i dezorienteze ca în cele din urmă să se omoare între ei cuprinşi de teroare şi confuzie.

Hunter voia să provoace o undă de şoc care să zguduie imperiul *Combinaţiei* ale cărei ramificaţii se întindeau peste tot în lume şi controla industrii, bănci, societăţi multinaţionale şi chiar unele guverne din lumea a treia. Organizaţia criminală de la Detroit era una dintre plăgile deschise ale omenirii, căci nu urmărea decât profitul şi era animată de dorinţa înspăimântătoare de putere absolută.

Deci, Hunter nu voia să suprime VIP-urile – mârşavii *amici* – dar voia să se folosească de ei… că tot erau acolo.

Sirenele poliţiei se apropiau cu rapiditate. Acum sau niciodată.

„Acum”, îşi zise Hunter.

Desprinse o grenadă din bandulieră, trase siguranţa şi o aruncă pe acoperişul vilei, apucă imediat alta pe care o aruncă în mijlocul parcului auto.

Castelano fu anunţat de la poarta principală că sosea poliţia.

— Poliţiştii sunt aici. Ce le...

Fraza rămase neterminată. O sferă de foc făcu explozie pe acoperiş şi bubui în parc, urmată de aproape de ţipete de spaimă, în alt sector, un om strigă:

— Un atac! Un atac!

Castelano şi Charley semănau cu două statui; încremeniseră locului. A doua explozie, chiar la nivelul lor, îi făcu să-şi recapete mobilitatea. O luară la fugă spre intrarea principală.

Charley Fever îl împinse brusc pe căpitanul gărzii în direcţia

opusă şi strigă:

— Dă drumul la convoi!

Gestul brutal al lui Charley Fever îl trimise pe slabul căpitan în braţele lui Bob Hunter. Charley Fever dispăruse deja de cealaltă parte a vilei. Ţeava deformată a pistolului Beretta aplicată între sprâncenele mafiotului îl făcu să se ridice. Se simţi apucat de un braţ puternic şi tras în umbra tufelor de flori.

O voce calmă şi rece preciză:

— Ai zece secunde ca să mă convingi că iubeşti viaţa.

— Oh, Dumnezeule! gemu Castelano. Cine, cine...? Cum?

— Ordonă închiderea ieşirii din spate. Cinci secunde, Billy.

Probabil că mafiotul văzuse prea mult sânge în noaptea aceea. Sau poate că a fost influenţat de ţipetele îngrozitoare ale celor de pe acoperiş. Sau poate că nu era decât un om obişnuit să primească ordine. Oricum, când branşă aparatul de emisie-recepţie, vocea lui era calmă şi controlată.

— Alarmă! Contraordin, zise el. Închideţi poarta! Nimeni nu iese!

— Am înţeles! i se răspunse de la cele două porţi.

Apoi se întoarse calm spre tipul înalt îmbrăcat în negru, se forţă să zâmbească şi zise calm:

— Şi cu ce-am să mă aleg?

— Cu o migrenă, zise Hunter lovindu-l puternic în cap cu mânerul pistolului Beretta.

Mafiotul se prăbuşi gemând. Exterminatorul aruncă pe pieptul lui o medalie de trăgător de elită, luă aparatul de emisie-recepţie şi se îndreptă spre mulţimea tumultuoasă.

Penetrarea reuşise.

CAPITOLUL IV

Aparatul emitea cuvinte pline de angoasă, de incertitudine. Cei de la poarta principală voiau să ştie ce trebuia să facă şi ce se întâmpla. Poliţiştii erau furioşi şi ameninţau că vor forţa poarta dacă nu li se deschidea şi întrebau ce naiba se petrecea în parc cu acele explozii şi împuşcături.

Cuprinşi de panică, oamenii înarmaţi dădeau fuga, părăsindu-şi posturile de luptă sau de apărare. Un schimb de focuri izbucni în sectorul nord-vest. Confuzia devenea din ce în ce mai mare. Inamicul începuse oare să tragă în el însuşi?

Undeva în întunericul nopţii, un tip cu un megafon le ordona oamenilor să revină la posturile lor şi să nu se mai mişte de-acolo.

Pe acoperiş era incertitudine. Oamenii se mişcau de colo-colo clătinându-se, ţipând şi înjurând, încercând să stingă focul cu mâinile goale.

Lângă zidul de nord se stârnise un tumult de voci ceea ce dovedea eficacitatea contraordinului obţinut de Hunter de la Castelano. Puteau fi auzite voci pline de furie şi de exasperare, claxonări stridente. VIP-urile, care nu erau nişte luptători, reacţionau aşa cum ar fi făcut într-un ambuteiaj care i-ar fi împiedicat să ajungă la o întâlnire importantă: intrau în panică.

Acum se auzeau apropiindu-se şi alte sirene, venind dinspre cele două porţi.

Cineva răcni din nou în aparat, şeful echipei de afară zise:

— Dă-i jos pe oamenii ăia din maşini! Duceţi-i până la ambarcaţiuni! La ambarcaţiuni!

Era un adevărat haos; fortul se năruia ca un castel de nisip în faţa fluxului. Cei care îl cunoşteau pe Hunter ar fi zis că era normal, că aşa se întâmpla totdeauna când apărea undeva cu intenţii rele. Hunter apăruse. Şi intenţiile lui erau dintre cele mai rele.

Abia trecuseră treizeci de secunde de când aruncase grenada. Acum asculta, evalua situaţia pe care o provocase ca să obţină o victorie răsunătoare. Planul stabilit cu atâtea măsuri de precauţie ceda în faţa instinctului războinicului. Hunter credea că începând dintr-un anumit moment, rezultatul unei bătălii depinde în foarte mare măsură de şansă şi de destin. Şi şansa îi surâse încă o dată, căci cineva umblă la tabloul electric vilei şi toate luminile

se stinseră brusc.

Întunericul era cel mai bun aliat al său.

El nu. Trebuia să vadă; ei, da.

După toate aparenţele, inamicul nu se ştia invadat. Credea în continuare că asediatorul se află în afara incintei parcului, departe şi imposibil de observat.

Hunter era prea fericit să profite de această eroare de judecată. Luă un mic lansator de rachete încărcat cu o rachetă luminoasă, ţinti cerul întunecat de deasupra malului lacului şi trase. În câteva clipe, racheta avea să se aprindă şi va coborî lent, suspendată de o mini-paraşută, luminând câmpul de bătălie. Această luminozitate bruscă îl va dezorienta pe inamic şi va spori panica generală. În acest timp, Hunter avea treabă în interiorul vilei.

Luă un fotoliu de grădină din fier forjat. Îl aruncă în fereastra mare de la parter care se sparse cu mare zgomot, şi plonjă prin deschizătură în momentul în care racheta exploda strălucitor în înaltul cerului.

Făcu o rostogolire pe mochetă şi se ridică lângă peretele din cealaltă parte a sălii. Pierdu aparatul de emisie-recepţie în timpul deplasării acrobatice, dar câştigă câteva secunde preţioase.

În sală se mai aflau doi oameni. După toate aparenţele, se aflaseră pe taburete lângă fereastră când fotoliul pătrunsese prin geam. Ori fotoliul îi răsturnase, ori reacţia lor plină de panică îi împinsese să se răstoarne unul peste celălalt. Mormăiau enervaţi şi încercau să-şi tragă picioarele de sub taburet, să-şi regăsească echilibrul, să-l ţintească pe intrus.

Dar Hunter nu-şi pierduse nici o clipă echilibrul.

Se lăsă pe vine lângă peretele din cealaltă parte a sălii, cu Beretta în mână, gata să tragă.

Cei doi oameni îşi conturară siluetele pe fondul luminozităţii puternice a torţei ce cobora din aer. Erau în genunchi şi încercau să ridice puşca.

Hunter trase de două ori; din ţeava pistolului Beretta ieşiră două flame şi două gloanţe Parabellum găuriră ţinta, ciopârţind carne şi oase.

Mafioţii muriră în genunchi, căzând peste mormanul de cioburi de sub fereastră.

Lumina de afară devenea tot mai intensă. Tipul cu megafon dădea ordine celor care păzeau malul şi trimitea cutare sau cutare pistolar în alt sector.

Hunter râse uşurel, satisfăcut. Apoi o luă din loc.

Dumnezeu ştie cum va scăpa de acolo! Va rezolva această problemă mai târziu. Până atunci avea altceva de făcut.

Trebuia să găsească cu orice preţ ce se afla în inima vilei, să ajungă la acel punct vital. Să-l distrugă. Abia apoi va putea să se gândească la propria lui supravieţuire.

CAPITOLUL V

„Seiful” era un fel de cameră blindată. După ce era încuiată din interior, nu mai exista nici un mijloc de a pătrunde înăuntru, doar dacă ai fi reuşit, prin interfon, să convingi pe cei aflaţi acolo să deschidă uşa. Camera era echipată cu un grup electrogen care făcea să funcţioneze aerul condiţionat, dispunea de alimente şi de aproape tot ce ar fi trebuit să satisfacă necesităţile vitale. Un om putea să stea acolo destul de mult timp.

Ultimii care părăsiră camera fură Vincenti, Tony Quaso şi Pete Dilani, şeful din Northside.

— Ce se întâmplă afară? întrebă Vincenti văzându-l intrând pe Charley Fever.

Omul de încredere gâfâia puţin şi privirea îi trăda toată agitaţia. Încuie la loc uşa blindată.

— Cred că e Hunter, Sal.

— Aiurea! răcni *capo.* De ce nu o divizie US Marines?

— „Baraca” se prăbuşeşte, zise Dilani. Ar trebui s-o ştergem.

— Şi eu am aceeaşi părere, Pete, zise cu o voce sumbră Charley Fever.

— Staţi! Staţi! se răsti Crazy Sal.

Cuprins de una din crizele lui de furie, mafiotul dădu cu şutul în perete şi îşi aruncă trabucul în cameră.

— E o descindere, atâta tot! Au venit căcănarii ăia de poliţai, asta e tot! Asta e persecuţie! O să-l aflu eu pe ăla care a dat ordin şi o să-i bat în cuie boaşele pe uşa primăriei! Împuţiţii ăştia de...

Charley Fever se apropiase imediat de el şi îl prinsese de braţ.

— Sal, îţi spun că e Bob Hunter, zise el calm, întrerupând cu curaj diatriba şefului său. E acolo, afară, şi trage în noi cu rachete. A tras rachete luminoase în grădină. Vrea să distrugă clubul. A mai făcut deja aceleaşi lucruri şi în alte părţi, şi acum repetă figura, asta e! Trebuie să plecăm.

— Adevărat, are dreptate, adăugă Quaso. Aşa face individul ăsta. Îţi dă la bot cu ce nimereşte. Ar fi trebuit să vedeţi ce-am văzut eu, când am fost în Texas săptămâna trecută. Vă spun că...

— Gura, Tony! se răsti Vincenti.

— Da, Sal, dar...

— Acum trebuie să plecăm, insistă Charley Fever. Unde sunt

ceilalţi?

Vincenti se uită încruntat la noul său trabuc, trăgând din el ca un apucat.

— Au plecat prin subterană, zise Dilani.

Charley Fever dădu din cap.

— Era cel mai bun lucru.

Se uită la şeful lui şi îi cântări judecata şi tensiunea emotivă.

— Sal, asta trebuie să facem şi noi.

— Bine, bine, bombăni Vincenti.

Apoi zâmbi brusc şi adăugă cu o voce amabilă:

— Dar n-o să mă duci în gura lupului, ai, Charley?

Fever zâmbi şi îl bătu amical pe braţ.

— Toţi să stea grupaţi, zise el. Luminile sunt stinse.

Deschise cu prudenţă uşa şi ieşi primul, cu o lanternă mică într-o mână şi cu un Colt 45 automat în cealaltă.

Furia haosului exterior le ajunse mai bine la urechi. Era un adevărat concert de sirene şi o simfonie de claxoane. Ici şi colo se auzeau împuşcături, iar Charley Fever se întrebă cine în cine trage. Arcul luminos instalat pe acoperiş strălucea puternic, fasciculul său sărind cu stângăcie de la un sector la altul al parcului.

— Miroase a fum, murmură Tony Quaso.

— Ceva a căzut mai adineauri pe acoperiş, explică Charley Fever.

— Asta mi-am zis şi eu, murmură Vincenti omului său de încredere. Chiar crezi că e Hunter?

— Da, Sal, şopti Charley Fever. OK... Haide, toată lumea, rămâneţi lângă mine.

Porni înaintea grupului traversând sala de şedinţă, deschise încet uşa biroului lui Vincenti şi intră repede înăuntru. În acea încăpere se afla o uşă secretă, ascunsă în spatele biroului lui Sal. Uşa dădea spre o scară în spirală care ducea direct în pivniţă, fără nici o ieşire la parter. Era o trecere secretă, amenajată pentru situaţii grave când trebuia să se abandoneze citadela în mâna inamicului. Un tunel lega pivniţa de malul lacului.

Acel tunel nu prea fusese folosit, dar uneori se dovedise util când anumiţi vizitatori acceptaseră să dea ochi cu patronul numai cu condiţia să nu se întâlnească cu angajaţii lui.

În clipa în care Charley Fever puse piciorul în birou, inima începu să-i bată cu putere. Era convins că văzuse stingându-se în spatele biroului o lanternă.

Trânti uşa în nasul lui Sal Vincenti cu o lovitură violentă de

picior, stinse simultan propria lanternă şi se aruncă într-o parte trăgând de trei ori cu Colţul 45. Gloanţele loviră biblioteca deasupra biroului.

O femeie ţipă.

— Nu! Stai! Eşti nebun!

Uşa se deschise din nou. Crazy Sal intră în trombă, ţinând în mână două pistoale.

— Stai, Sal, strigă Charley Fever. E doar o gagică!

— *Care* gagică? bombăni Vincenti.

Charley Fever aprinse lanterna, făcu câţiva paşi până la biroul lui Vincenti, se aplecă peste el, întinse mâna şi dădu peste părul blond al unei femei. O trase pe deasupra biroului şi o aşeză pe podea la picioarele lui. Ea căzu greoi şi clipi prosteşte în lumina lanternei. Tony Quaso se repezi în cameră şi zise:

— Oh, fir-ar să fie! Linda!

— O cunoşti pe fata asta? se răsti Vincenti.

— Mda, e... e Linda. Ştii...

— Nu, nu ştiu! Şi nu vreau să ştiu! Ce caută aici?

— Dar, pe toţi dracii! Am lăsat-o în maşină, Trebuia să se întoarcă cu... Linda! Ce cauţi aici? Ştii bine că nu ai voie să...

— Îmi venea să fac pipi, se lamentă fata, care se afla tot pe podea. Imbecilii ăia au plecat fără mine. Ocărăşte-i pe ei, nu pe mine!

— La dracu! La dracu! La dracu! răcni Vincenti.

Făcu un pas ameninţător spre fată, apoi se transformă într-un gentleman perfect, o ajută amabil să se ridice, îi scutură fundul cu solicitudine şi termină curăţirea sumară cu o pălmuţă amicală.

— Sunt private în toate colţurile, micuţo. Nu era nevoie să urci până aici. Sper că nu aveai intenţia să faci pipi într-un sertar de-al meu.

Charley Fever se agită nervos.

— Sal, trebuie să plecăm.

Aruncă o privire încruntată spre Tony Quaso.

— Ia-ţi gagica, Tony. Vom vorbi de asta mai târziu.

Trecu în spatele biroului, acţionă mecanismul de deschidere a uşii secrete şi îi arătă şefului său scara.

— Sal?

Vincenti se uita cu atenţie la o lanternă mică de pe mochetă, pe jumătate ascunsă sub birou. O batistă înconjura sticla, menţinută de un elastic.

— Da, ia gagica, îi repetă el lui Tony Quaso.

Sal avea o sprânceană ridicată, ceea ce indica că gândea

profund.

— O vom lua cu noi, conchise el. Cel puţin o parte din drum.

Tony Quaso înţelese imediat, la fel şi ceilalţi doi bărbaţi. Fata vrusese să scotocească în biroul şefului. Acum avea să cunoască tunelul care ducea la lac. Însemna că ştia prea multe. Gagica lui Tony trebuia să facă cunoştinţă cu fundul lacului.

Această situaţie era deosebit de jenantă pentru un arivist ca Tony Quaso.

— Mă voi ocupa personal, Sal, mormăi el cu o voce sinistră şi plină de ură.

O prinse pe blondă de braţ şi o împinse cu violenţă în şirul indian în spatele lui Pete Dilani. Fata nu reacţionă, stând cu capul în jos. Quaso se plasă în spatele ei iar Charley Fever se aşeză la coadă.

Scara era scăldată de o lumină slabă. Vincenti se opri la mijlocul scării, se întoarse şi strigă:

— Charley, ce e cu lumina asta?

— Cu siguranţă o lanternă. Cineva a uitat s-o stingă. Nu-ţi face griji, Sal.

— Totuşi. Nu vreau să mă las surprins. Pete, dă-te într-o parte şi lasă-l să treacă pe tip cu gagica. Să meargă în faţa noastră.

Quaso suspină supărat că i se spunea „tip”. O lovi uşor cu genunchiul pe fată şi se strecurară în faţa celorlalţi.

Vincenti îl lăsă să treacă şi pe Dilani, apoi îi urmă la câţiva paşi în urmă. Charley Fever rămase în urma tuturor.

— O să fie bine, Sal, zise el încetişor.

— Bineînţeles, răspunse Vincenti pe acelaşi ton.

Ajunseră în pivniţă şi se îndreptară spre peretele de est, tot în şir indian, cu Tony Quaso şi fata în faţă.

O lanternă era agăţată de peretele cel mai depărtat şi lumina ei cădea cam în centrul pivniţei.

După ce Charley Fever părăsi scara, o umbră vagă traversă rapid zona luminată unde se aflau fata şi Quaso.

Fata se clătină violent şi dispăru în umbră într-o parte, împinsă cu putere.

O flamă puternică se confundă cu lumina lanternei, apoi capul lui Quaso suferi o transformare oribilă. Făcu explozie, împrăştiind în jur tot felul de materii.

Pete Dilani reacţionă sărind neîndemânatic în spate, dezechilibrat de elan, înspăimântat, băgând mâna în haină. Câtul lui avu aceeaşi soartă ca şi capul lui Quaso. Charley Fever văzu o bucată de plumb aplatizat ţâşnindu-i din gură, luând cu ea dinţi,

gingii şi maxilar într-un jet de culoare roşie.

Sal Vincenti se învârtea în loc ca un derviş, trăgând în mod stupid în jos cu amândouă pistoalele în acelaşi timp. Incasă un glonţ în spate, lângă umăr. De data asta Charley Fever auzi zgomotul înăbuşit al unei surdine. Totuşi gloanţele aveau un impact enorm, lucru rar atunci când se folosea surdina.

Fără să se gândească în mod conştient la ceea ce făcea, se aruncă la pământ, se rostogoli spre Sal ca să-şi aşeze propriul corp între gloanţe şi bătrânul rănit.

Trase o dată din instinct, dar îşi dădu seama imediat că nu ştia în ce trage. Apoi avu impresia că fusese lovit în biceps cu o bâtă mare. Dar în afara loviturii care îi zdruncină tot corpul, nu simţea nimic, doar o umezeală caldă şi o senzaţie de slăbiciune progresivă. Coltul îi căzu din mână.

Cu privirea rătăcită, aproape orb, se târî în genunchi până la Sal şi îşi trecu braţul valid pe sub corpul lui. Bătrânul era conştient. Ochii lui înspăimântaţi păreau că spun: „Ajută-mă, Charley, ajută-mă...” O umbră trecu prin faţa lanternei şi se opri.

Charley Fever murmură:

— O să fie bine, Sal.

Ridică în sfârşit ochii, poate cu teamă – mai târziu nu şi-a mai putut aminti sentimentul avut atunci. Era chiar tipul cu pricina. Purta un costum de cauciuc negru ca un scufundător marin, cu faţa şi mâinile înnegrite. Totul era negru la el, chiar şi pistolul îngrozitor cu surdina lui mare ca un bulb. Avea pieptul plin de banduliere încărcate cu grenade, explozibili şi muniţii, dar asta nu părea deloc să-l stinghereasca. Înalt, foarte înalt, puternic, te ducea cu gândul la o panteră, cu umerii laţi şi musculoşi şi şoldurile înguste.

Dar mai ales, în ochii lui păreau că ard toate focurile iadului.

Charley Fever se adresă Exterminatorului cu un calm care îl mira şi pe el:

— Îl duc pe Sal sus.

— Atunci, du-te, răspunse tipul înalt a cărui voce rece era la fel de intimidantă ca şi privirea.

Charley Fever reuşi cu mare greutate să-l salte pe Sal pe umărul teafăr, urcă treptele poticnindu-se, aşteptându-se să primească dintr-o clipă în alta a doua lovitură de măciucă în spate sau în ceafa.

La jumătatea scării îşi dădu seama că nu fusese împuşcat şi îi veni greu să înţeleagă. De ce nu trăsese acel tip asupra lui a doua oară? De ce? *Atunci, du-te.* Îl lăsase să plece. De ce?

Întrebarea rămânea fără răspuns în mintea lui, dar înţelese că îl va obseda multă vreme.

De altfel, în acel moment nici Hunter n-ar fi putut să răspundă. Numai că el nu-şi punea această întrebare. O ajuta pe tânăra femeie blondă să se ridice în picioare. Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Ticălosule! Bob! Ticălosule! izbucni ea reţinându-şi lacrimile. Ştii cât timp mi-a trebuit pentru operaţiunea asta? Ajunsesem la capăt, tocmai când să concretizez...

— Am fost în capătul de sus al scărilor, Toby, am auzit totul. Urma să concretizezi în fundul lacului.

— La naiba! fulmină ea furioasă.

Lumea e mică iar lumea criminalilor e chiar şi mai mică. Pe blondă o chema Toby Ranger. O cunoscuse în cursul bătăliei de la Las Vegas. Atunci se dovedise că Toby era agentul federal cel mai seducător din Statele Unite.

CAPITOLUL VI

Hunter o cunoscuse pe Toby Ranger la Las Vegas în timpul bătăliei. Atunci era şefa unui grup de cântăreţe-dansatoare, *Rangers Sisters.* Patru fete superbe, cele mai frumoase de pe *Strip,* iar numărul prezentat de ele era extraordinar. Frumuseţea şi talentul ar fi putut să le aducă o adevărată glorie şi magia statutului de vedetă, dar fetele erau preocupate de cu totul altceva. Hunter îşi dăduse seama de asta abia în ultimele momente ale şederii sale în Nevada şi crezuse că nu le va mai vedea niciodată. Dar Toby Ranger îi strigase:

— Ne vom revedea...

Şi avusese dreptate. Ce mic era universul criminalilor. Dar Hunter nu mai era exact acelaşi; de la Las Vegas, trăise şi văzuse prea multe, omorâse prea mulţi oameni. În cursul lungii sale rute sângeroase, un anumit număr de prieteni apăruse şi apoi dispăruse. Unii ucişi, alţii îndepărtaţi cu prudenţă de oameni care aduceau moartea peste tot unde se duceau. Unul-doi oameni, Leo Turrin şi Hal Brognola de exemplu, păreau să fie legaţi de destinul Exterminatorului. Din fericire, supravieţuiseră acestei asocieri. Alţii, mai puţin norocoşi, pieriseră.

Hunter era preocupat mai mult de al doilea grup de prieteni. La urma urmelor, nu trăia doar ca să suprime, să execute: existau şi momente de umanitate şi de prietenie care contau enorm. În acel moment prietenia trebuia să prevaleze.

Atacul vilei trebuia să fie abandonat.

Poate că nu avea să mai găsească niciodată ocazia de a spulbera clubul şi îl costa mult luarea acestei decizii. Dar nu atât cât să uite propria realitate sau cea a lui Toby Ranger. În plus, înţelesese asta imediat ce o recunoscuse pe drăguţa blondă care se îndrepta spre o moarte sigură pe fundul lacului. Ea care ignorase bunul simţ ca să-i vină în ajutor în momentul crucial al bătăliei de la Las Vegas; ea care îi salvase viaţa riscând-o pe a ei. Nu era vorba de luat o hotărâre, ci de a acţiona în acord cu el însuşi.

Aruncă o medalie de trăgător de elită pe faţa ciopârţită a lui Dilani, apoi o apucă de braţ pe blonda de la FBI.

Găsiră tunelul, intrară şi ieşiră la capătul lui ca să regăsească confuzia care domnea afară în timp ce primele maşini de poliţie apăreau pe aleea circulară a parcului, lângă vilă.

O maşină era echipată cu un megafon pe acoperiş. O voce autoritară le sugera tuturor să arunce armele şi să ridice braţele. O ambarcaţiune se depărta de mal cu multă lume la bord. Hunter recunoscu vedeta care îl urmărise puţin mai devreme.

Câţiva mafioţi fuseseră părăsiţi pe chei şi îşi manifestau deschis nemulţumirea înjurându-i chiar pe cei doi oameni care răspundeau de acel sector. Vorbele acelor *amici* nu aveau nimic amical.

După toate aparenţele, oamenii din linia de apărare a malului fuseseră chemaţi la vilă sau atraşi de împuşcături. Executorul şi prietena lui trebuia să plece discret în vârful picioarelor. Poate că nu vor întâlni mai mult de două-trei gărzi care să le bareze drumul, ceea ce era deja destul de periculos. Ar fi putut să fie lichidaţi.

— Amicii tăi în albastru par să fi luat situaţia în mână, zise Hunter fetei. Poţi să te duci la ei dacă vrei.

Ea scutură din cap.

— Nu, asta ar compromite totul. Te urmez, Bob.

O luă de mână şi, fără să ştie, intră pe un parcurs care avea să fie unul dintre cele mai lungi şi mai sângeroase din existenţa lui.

Vila de pe malurile lacului Saint Clair obţinuse un răgaz, dar Detroit avea să plătească scump această clemenţă. Foarte scump.

CAPITOLUL VII

Sons of Colombus Yacht Club semăna cu o zonă sinistrată, în jurul vilei staţionau maşini de patrulare al căror girofar arunca în jur o lumină ritmată. Ambulanţele opriseră lângă terasă şi infirmierii le încărcau cu cadavre.

Un camion cisternă al pompierilor era tras chiar în interiorul incintei, momentan abandonat. Câţiva pompieri se aflau pe acoperişul vilei, unde smulgeau şindrilele cuprinse de flăcări şi le aruncau în iarba de jos.

Pe peluză, la nord, se afla un şir – în permanentă creştere – de cadavre. Orice asistenţă medicală era, evident, inutilă, dar poliţiştii voiau să-şi dea seama de numărul celor ucişi. Un poliţist în civil trecea pe lângă cadavre, ridica cearceaf după cearceaf şi examina cu atenţie feţele victimelor.

Apoi îşi îndreptă brusc spatele şi îi opri pe cei doi infirmieri care duceau o targă spre o ambulanţă.

— Cine a tras în tine, Favorini? întrebă el.

Charley Fever îşi stăpâni durerea ca să se uite la detectiv, apoi întrebă:

— Ce face Sal?

— Îi fac o transfuzie, răspunse poliţistul. Cu siguranţă că va scăpa. Acum răspunde la întrebarea mea. Cine a tras în tine?

— Tipul nu şi-a lăsat cartea de vizită, Holzer, zise Charley Fever întorcând capul în altă parte cu o strâmbătură de durere.

Poliţistul mormăi nemulţumit şi infirmierii se depărtară. Nu avea nevoie să i se spună un nume. Dezastrul din jurul lui echivala cu o carte de vizită scrisă cu sânge. De altfel, un poliţist în uniformă se apropie în fugă şi îi întinse o a doua carte de vizită.

— Am găsit asta pe un cadavru aflat în pivniţă, domnule locotenent, zise poliţistul întinzându-i o medalie de trăgător de elită plină de sânge coagulat. Jos mai sunt doi morţi. Probabil Pete Dilani şi Tony Quaso, dar având în vedere halul în care arată, cred că ar fi mai bine să le luăm amprentele digitale.

— Tot în cap, zise Holzer.

— Da, domnule, confirmă poliţistul. Gloanţe dum-dum.

Evident. Tipul nu avea nevoie de prezentări.

Infernul se mai îmbogăţise cu câteva suflete în noaptea aceea. John Holzer nu se îndoia nici măcar o secundă de identitatea

omului care era răspunzător pentru dezastrul din jurul lui. Puse medalia într-un plic.

Poliţistul se depărtă lăsându-l singur pe detectiv, care trecu în revistă diferitele dovezi ale trecerii lui Bob Hunter.

Era clar că acest om îşi merita reputaţia. Nu era nici un secret pentru nimeni că acel club era păzit mai bine decât un penitenciar federal. Sistemul de apărare al clubului era de-a dreptul excepţional. Totuşi un om trecuse prin liniile lui şi îi masacrase pe apărători.

Nu era deloc discret şi nu făcea nimic ca să-şi ascundă identitatea. Ba chiar voia neapărat să se ştie că el era vinovat de toate. Acele cruci mici de metal constituiau semnătura, autograful lui. Într-un fel, de fiecare dată era un fel de mărturisire. De aceea era uşor să faci legătura dintre evenimente, să sesizezi înlănţuirea lor logică.

Tipul vine cu o ambarcaţiune. Aruncă ancora în văzul tuturor şi începe să tragă în apărătorii clubului cu o carabină imensă. În întuneric şi de la trei sute de metri, individul găureşte trei ţeste.

Debarcă – Dumnezeu ştie cum – în faţa a cincizeci de tipi înarmaţi până în dinţi pe plajă, dar reuşeşte şi vine echipat cu un întreg arsenal. Toate astea fuseseră confirmate de Billy Castelano care a recunoscut tremurând că fusese mai norocos decât confraţii lui. Castelano fusese găsit pe gazon, încremenit de groază, ţinând în mână o medalie de trăgător de elită. Gemea şi bâiguia cuvinte incoerente. În timp ce un infirmier îi cususe pielea capului, mafiotul îngăimase ceva despre o apariţie plină de grenade şi de muniţii.

Holzer ştia foarte bine că Hunter nu era o apariţie, că nu venea din lumea de dincolo, că nu deţinea nici o putere supranaturală, fiind totuşi un personaj cât se poate de uimitor.

Poliţiştii găsiseră omul mort sprijinit cu spatele de copac. Holzer făcuse instinctiv traseul care îl dusese pe Hunter la copac, dar în sens invers, şi astfel găsise locul unde Hunter părăsise lacul. Câteva minute mai târziu, alţi poliţişti găsiseră sub boscheţi sacul insubmersibil în care se afla carabina Weatherby 460 şi însemnări despre traiectoriile de tir. Erau dovezi clare care confirmau teoria lui Holzer despre carabina puternică.

Nu, Hunter nu era o fiinţă supranaturală, era un supraom militar.

Carabina era echipată cu un sistem de ochit nocturn ultrasofisticat. Holzer examină notele de tehnician şi înţelese că Hunter îşi mai îmbunătăţise luneta Startron.

Arma era scula de lucru a unui mare profesionist. Holzer simţi imediat respect şi admiraţie pentru acest proscris voluntar şi decis, care violase toate legile cunoscute ale omului.

Dar nimeni nu-i spusese că trebuia să-l urască pe Hunter, şi el simţea chiar că îl invidiază. Îşi dădu brusc seama de progresele pe care le-ar fi putut face dacă măcar ar fi putut să treacă peste regulile birocraţiei oficiale, luând o armă şi hăituind aceşti mafioţi...

Din păcate, nu putea să facă asta.

Se întoarse la maşină cu un pas greoi, urcă, suspină şi porni staţia radio.

— Aici Hotel Unu, zise el centralei. Cod alarmă metropolă. Dă-mi centrala din Detroit. Şi branşează biroul federal pentru transmisie triplă.

— Rămâi pe recepţie, Hotel Unu, i se răspunse imediat.

În timp ce aştepta, privi fascinat şirul de morţi care creştea constant.

„Rămâi pe recepţie”, bombăni Holzer.

Mai aşteptă câteva minute, înjurând în sinea lui. În cele din urmă i se făcu legătura şi dădu alarma specială care devenise standard în toate prefecturile Statelor Unite atunci când Bob Hunter îşi făcea apariţia.

Vânătorul devenea vânat.

De data asta nici un demers administrativ, nici formulare de completat în şase exemplare, nici respectarea legalităţii nu mai puteau să frâneze acţiunea poliţiştilor din Detroit.

Consemnul: „Trage fără somaţie!”

CAPITOLUL VIII

Lui Toby îi venea greu să recunoască, dar se simţea din ce în ce mai în siguranţă cu Hunter. Era tare ca o stâncă; n-ar fi avut nici un sens să se ralieze cu adversarii lui. Toby avea nevoie de cineva în acel moment, avea nevoie de un contact uman.

Cu câţiva paşi în urma lui, Toby îl văzuse neutralizând rapid omul de pază din sectorul sudic, apoi alergase kilometri întregi alături de el. Nu putea să-i vorbească pe drum, iar cuvintele erau inutile între ei.

Hunter îi arunca o privire liniştitoare din când în când, apoi aştepta să-l prindă din urmă, când fata trebuia să se oprească ca să-şi reîncalţe pantofii ridicoli care îi scăpau mereu din picioare.

Începea să creadă că aveau să meargă pe jos până la Detroit, – dar, în sfârşit, el o luă spre dreapta părăsind malul. Mai târziu, Hunter intră în parcul unei vile mari. Casa părea pustie. Acolo ascunsese o maşină şi avu tot timpul să-l vadă la lucru, să observe măsurile de precauţie pe care le lua.

O obligă să se lungească pe pământ lângă un boschet plin de ţepi, îi ceru să nu se mişte de acolo şi dispăru. Un moment putu să-l urmărească cu privirea, după care dispăru Dumnezeu ştie unde. Nu era complet întuneric. Începu să se îngrijoreze, să i se pară că trece prea mult timp. Apoi i se păru că-l recunoaşte o fracţiune de secundă lângă drum şi înţelese ce făcea.

În termeni militari, Hunter făcea recunoaşterea terenului.

Pentru Bob Hunter era o simplă precauţie, dar vitală.

Reapăru lângă ea puţin după aceea, îi zâmbi liniştitor şi o duse la maşină.

Îi deschise portiera apoi trecu în spatele vehiculului şi deschise portbagajul.

Îl auzi rânduindu-şi acolo tot arsenalul portabil şi îşi dădu seama de greutatea pe care o cărase cu el în timpul cursei, timp în care ea abia dacă reuşise să-şi tragă răsuflarea. Totuşi Toby era foarte în formă. Care era deci forma lui Bob Hunter?

Îl văzu o secundă în oglinda retrovizoare, cu pieptul gol, iar imaginea muşchilor supli îi răspunse la întrebarea ei, aducându-i la cunoştinţă şi faptul că se schimba. Devie oglinda ca să repereze stricăciunile pe care evenimentele le provocaseră propriului ei machiaj, încercând să uite de corpul gol al lui Hunter. Ce prostie să se emoţioneze văzând un bărbat gol într-un

astfel de moment!

„Nu te prosti, Toby, îşi zise ea. Te separă de el o întreagă lume. Hunter e hăituit, e un om marcat de un destin tragic şi al cărui singur imperativ este supravieţuirea. Nu-ţi face iluzii în privinţa, lui, îşi va sfârşi viaţa în iad...”

Hunter se aşează lângă ea pe banchetă şi prezenţa lui spulberă reproşurile pe care şi le făcuse. Îmbrăcase o pereche de pantaloni şi o cămaşă-sport de culoare închisă. Îşi ştergea faţa cu un prosop pus în jurul gâtului, făcând să dispară ultimele urme de negreală.

— Lasă-mă pe mine, îi zise ea.

El îi aruncă prosopul, porni maşina, se angajă lent pe Lake Shore Drive şi luă direcţia sud. Ea se aşează în genunchi pe banchetă, se aplecă spre el şi îi frecă uşor faţa de granit.

— Am petrecut o seară încântătoare, zise ea cu o falsă dezinvoltură. Mergem la tine sau la mine?

El îi aruncă o privire neutră şi zise:

— Te pot duce oriunde.

Ea nu răspunse, insistând asupra frunţii care părea mai greu de curăţat. Fu nevoită, bineînţeles, să-i ţină capul în timp ce-l ştergea, să-l sprijine de pieptul ei. Descoperi un loc curat pe frunte şi îl sărută uşor, apoi iar de câteva ori pe faţă.

— Mulţumesc, zise ea. Mărturisesc că eram într-o situaţie tare proastă acolo jos. Mulţumesc.

— Las-o baltă, mormăi el.

Ea îi aruncă prosopul.

— Bine, OK. Te-am împiedicat să-ţi faci treaba în seara asta. Dar nu ţi-am cerut nimic. De ce bombăni într-una, Bob?

Se strădui să zâmbească şi vocea i se mai îmblânzi.

— Îmi pare rău, Toby. N-am nimic cu tine. Nu e nimic personal.

Nu, nu era niciodată nimic personal cu profesioniştii ca el, şi era sătulă până în gât, îi venea să urle.

Se depărtă pe banchetă şi se sprijini cu spatele de portieră murmurând:

— Ai o viaţă nenorocită, Bob.

— Nu numai a mea, a noastră.

Nu-i trebui mai mult ca să izbucnească în lacrimi. Fără ţipete, în tăcere, umilită de lacrimi şi de suspinele gâfâitoare, neputând să-şi reţină plânsul. Hunter întinse mâna spre ea, dar ea o mătură cu o palmă. Atunci el o apucă, o trase spre el şi o ţinu aşa cu capul pe pieptul lui.

— Hunter, ticălosule! izbucni ea mai înainte de a se lăsa în

voia lui.

— Haide, zise el încetişor, stai cuminte.

— Aiurea! Eu sunt poliţistă. Câţi poliţişti ai consolat în viaţa ta?

— Şi bărbaţii plâng, Toby.

Nu era ceva impersonal, ci o afirmaţie calmă de egalitate şi o mărturisire. Bob Hunter era şi el un bărbat. Toby înţelese brusc, nu mai plânse şi rămase lipită de el.

Continuară traseul în tăcere. În cele din urmă se opriră în faţa unui imobil rezidenţial modern situat în nordul oşarului. Coborâră în garaj, adăpostiră maşina şi luară împreună ascensorul până la etajul doisprezece. Hunter o invită să intre într-un apartament mobilat care dispunea de o vedere spre întregul oraş.

— Pe cine ai omorât ca să obţii acest apartament? zise ea.

— L-am subînchiriat pentru o săptămână. L-am plătit foarte scump ca să nu fie nevoie să dau amănunte despre mine.

Toby vizită apartamentul, căutând indicii care să-i aducă la cunoştinţă ce fel de om era cu adevărat Bob Hunter, dar îşi dădu repede seama că nu va găsi. Acolo locuia războinicul, nu omul.

Fire subţiri, lipite pe uşi şi pe ferestre dezvăluiau o neîncredere permanentă.

Călătorea, într-un fel, fără bagaje, aproape că nu avea obiecte personale. Câteva haine în şifonier, iar în sala de baie o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, un pieptene, săpun şi un prosop.

Hunter se dusese imediat la bucătărie ca să facă cafea.

Ea îl privi o clipă.

— Mă inviţi să petrec noaptea aici?

Fără să ridice ochii, el răspunse:

— Te sfătuiesc.

— De ce?

— Pentru că am făcut o prostie. L-am lăsat pe Charley Fever să plece, uşor rănit. Îşi va pune întrebări în legătură cu tine. Şi cu mine. Ar fi posibil să înţeleagă.

Ridică în sfârşit ochii şi se uită la ea cât se poate de serios.

— Dar ai putea să abandonezi rolul de fată de moravuri uşoare, să-ţi pui ecusonul, şi poate că asta te va pune la adăpost. Deşi nu ştiu nimic în privinţa asta, ar fi posibil să pună o recompensă pe capul tău. El şi ceilalţi sunt prea nervoşi în acest moment ca să se gândească foarte bine la consecinţe.

Ea îşi muşcă uşor buza de jos.

— Rămân, zise ea. Dăm cu banul cine intră primul la duş?

— Speram să profităm în acelaşi timp de el, mărturisi el zâmbindu-i cu adevărat pentru prima dată în acea noapte.

Ea se sprijini cu spatele de perete şi, cu un aer sever, îşi încrucişă braţele. Se uită fix în podea câteva momente.

— Ce vrei să spui exact?

— Las-o baltă. Te consideram un profesionist ca mine, atâta tot.

— Şi?

Se ocupă din nou de cafea.

— Îmi pare rău. Uită ce-am spus.

— Nu, ai început să spui ceva, mergi până la capăt.

— Mergi tu, tu eşti poliţist.

Ea îşi aruncă părul blond pe spate cu o mişcare a capului, se depărtă de perete, ţinându-şi mai departe braţele încrucişate.

— Ce fel de profesionişti suntem noi?

Hunter suflă fumul de la ţigară în direcţia cafetierei şi repetă:

— Uită ce ţi-am spus.

— Asta e o lovitură sub centură, Bob. Mă dezamăgeşti.

— Dezamăgesc multă lume, dar n-o să mor din asta.

— OK, sunt o profesionistă. O târfa care poartă un ecuson al poliţiei? Asta voiai să spui? Mă culc cu lepădătura de Tony Quaso de mai bine de o lună. Dacă crezi că o să mă scuz pentru asta, te înşeli.

Hunter se uită la ea cu o privire paşnică.

— Toby, într-o singură săptămână am ucis un număr mai mare de bărbaţi decât amanţii pe care îi vei avea tu toată viaţa, iar eu n-am ecuson. Nu eu voi fi cel care va arunca piatra.

Ea lăsă ochii în jos.

— La dracu, zise ea domol, fir-ar să fie!

Se uită la ea un moment apoi dădu drumul la chiştoc în chiuvetă.

— Ascultă, zise el brusc, simt nevoia să fac un duş cu tine, să te simt lipită de mine. OK? Două fiinţe omeneşti, un bărbat şi o femeie care uită realitatea câteva momente. Când am vorbit de profesionişti, nu făceam nici o aluzie la ucigaş sau la târfe. Doar că amândoi ducem o viaţă la marginea societăţii. Nu dispunem de prea mult timp să facem curte, să dansăm până în zori, ochi în ochi. Trăim la marginea societăţii şi tot acolo iubim. Asta e tot ce voiam să spun.

— Chiar ai zis „iubim”?

— Da, mormăi el. E un verb de care îmi amintesc din când în când.

— Şi eu. Mă iubeşti?

— Ascultă, Toby, în seara asta aş putea să mă îndrăgostesc de

mama lui Dracula... Cu care tu nu semeni deloc, fireşte, adăugă el când văzu ce mutră făcea.

Toby râse uşurel.

— OK, Bob. Cine va freca primul spatele celuilalt?

— O să vedem, răspunse el.

Se simţi luată uşurel pe sus şi dusă în sala de baie.

CAPITOLUL IX

Se trezi dimineaţă şi se simţi în formă, chiar dacă se gândea că poate era pentru ultima dată când vedea răsărind soarele.

Femeia de lângă el îi devenise foarte preţioasă. O întâlnise în roluri diferite, sub diferite acoperiri, şi de fiecare dată o respectase şi o apreciase. După acea noapte, avea impresia că o cunoaşte cu adevărat, atât cât poţi cunoaşte un om. Sentimentele lui pentru ea deveniseră foarte profunde.

O lipi de el şi îi dădu uşor o palmă peste fundul rotund.

— Auzi, poliţisto, ia trezeşte-te! mormăi el.

— E josnic din partea ta să-mi faci asta, se plânse ea pe jumătate adormită. N-ai nici un respect faţă de FBI.

— E ora sculării.

Ea chicoti uşurel.

— Ieri seară parcă ziceai altceva.

El o lovi din nou peste fund, de data asta puţin mai tare.

Ea ţipă, se arcui ca să se depărteze de el şi se aşeză pe marginea patului cu picioarele pe mochetă.

— Împinge-mă, altfel n-am să ajung, zise ea.

— Unde?

— În baie. Nu ştii nimic. Mă întreb dacă într-o zi voi mai putea să merg iar normal.

Hunter îi privi spatele.

— Nu mi se pare că ai ceva rupt.

Îi făcu un mic vânt cu, piciorul. Ea alunecă de pe pat, căzu jos, cu picioarele încrucişate şi se uită la el peste umăr cu o privire dezaprobatoare.

— Te trezeşti greu, zise Hunter.

— Bob?

Se întoarse spre el, în genunchi lângă pat.

— Da?

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. De ce?

— Pentru ieri. Aveam nevoie de asta.

— Şi eu, ştii foarte bine, zise el.

— Şi acum? Ai de gând să mă iei de nevastă?

— Eu, să mă însor cu o poliţistă?

Ea râse uşurel.

— Ar fi haios, nu? Dar va trebui să iau pe cineva într-o zi.

— Serios?

— Da. Pentru prima dată în viaţa mea nu mai am impresia că sunt virgină.

— Chiar aşa?

— Ei, da.

— Mi-ai spus o dată că ne vom reîntâlni. Poate că asta se va mai întâmpla o dată, în alt loc.

— Ce-ar fi să lăsăm totul baltă? Amândoi. Ce-ar fi să ştergem uitând totul?

— Crezi că asta ar fi o soluţie?

Ea ridică capul şi se uită fix la el.

— Pentru tine cu siguranţă că nu.

— Dar pentru tine?

Ea dădu uşor din umeri.

— Nu mai ştiu. Din când în când mi se întâmplă să nu mai înţeleg nimic, Bob. Nu mai ştiu despre ce e vorba. Şi ţie ţi se întâmplă?

— Asta e unul din pericolele mari ale vieţii noastre. Dar trece.

— Bob...

— Da?

— Nu sunt în misiune. Nu oficial.

— Atunci ce faci?

— O caut pe Georgette.

— Pe cine?

— Nu-ţi aminteşti de Georgette Chableu? Canadianca aia care...

Hunter îşi aminti imediat de ea. Înaltă, brunetă, cu un corp admirabil, Georgette făcuse parte din *Ranger Sisters.*

— Ce-a păţit?

— Asta vreau să-ţi spun. În mod logic, îmi zic că a murit, dar vreau să ştiu. Înţelegi?

Hunter înţelegea foarte bine. Când trăieşti la marginea societăţii simţi lucrurile mult mai profund, bucuriile ca şi necazurile, şi dacă un camarad moare, vrei să ştii. Îndoiala e insuportabilă.

Se sculă de pe pat, o ajută şi pe tânăra femeie să se ridice şi o trase în sala de baie unde făcură din nou un duş împreună. Dar petrecură mai puţin timp. Mai târziu, Hunter se bărbieri în timp ce ea pregătea micul dejun. Se aşezară la masă şi continuară discuţia.

— Povesteşte-mi de la început, zise Hunter.

Ea ronţăi o bucată de jambon.

— Bine. Dar unde? Cred că la Toronto, oraşul ei natal. Au o problemă la Toronto de un anumit timp, neînsemnată la început, îngrozitoare acum. Autorităţile canadiene au intrat în panică. Dispar fete tinere. Adolescente care abia au terminat liceul. Toate foarte drăguţe. Toate făceau parte mai mult sau mai puţin din show-business.

— Mai mult sau mai puţin?

Toby se strâmbă uşor.

— Cele mai multe în mod cinstit. Unele dintre ele făcuseră filme porno, dar celelalte încercau cu adevărat să răzbească în meserie. Fete care câştigaseră concursuri de frumuseţe, cântăreţe, dansatoare goale. Voiau să-şi dovedească talentul. Acum probabil că trăiesc un adevărat coşmar.

Hunter luă o gură de cafea apoi se uită ţintă la ceaşcă.

— Comerţ cu femei?

— Asta e impresia mea, dar asta nu e tot.

— Sclavie? zise el de parcă acest cuvânt îi lăsa în gură un gust foarte amar.

— Eşti politicos. Două dintre fete au apărut recent. Una în rigola unui oraş de la frontiera mexicană, lângă Rio Grande. Murise din cauza unei supradoze de heroină. A doua s-a aruncat de la ultimul etaj al unui hotel de lux din Acapulco.

— Din Canada în Mexic, murmură Hunter.

— Astea două, da.

— A trimite prostituate în Mexic e ca şi cum ai trimite pantofi în Italia.

— Poliţia din Toronto crede că Mexicul este o escală dintr-un circuit internaţional, că acolo e o piaţă mare şi că erau folosite ca să se prostitueze pentru cei din lumea bună. Poliţiştii cred asta pentru că fetele erau mai mult decât frumoase, erau splendide.

— Oare toate astea n-au să se mai sfârşească niciodată? zise Hunter cu o voce ostenită.

— Asta e situaţia, Bob, replică cu seriozitate Toby. Fetele de vânzare au avut totdeauna mare căutare. Poliţiştii canadieni cred că fetele au fost ademenite cu promisiuni false. Ceea ce vrea să însemne că fetele au fost antrenate, îndoctrinate. Ştii rutina.

Într-adevăr, Hunter văzuse efectele terorii, ale violului multiplu, ale degradării permanente, ale ruşinii şi ale stupefiantelor. Şi dacă asta nu mergea, mai era şantajul şi ameninţarea de a trimite familiilor fotografii pornografice.

Toby continuă:

— Georgette are un prieten care e mare mahăr în poliţia din

Toronto. Nu cunosc toate detaliile afacerii, dar ştiu că a existat o corespondenţă între Toronto şi biroul nostru de la Washington. A obţinut un ordin de misiune după ce s-a oferit voluntară. A apărut în Canada şi ştii ce talent avea.

— Când? întrebă Hunter.

— În urmă cu aproximativ şase săptămâni. A acceptat un loc de dansatoare goală într-un local destul de dubios. Şi-a întâlnit corespondentul la câteva zile după ce începuse. I-a spus că-i fusese prezentat Tony Quaso dar sub un alt nume. Se dădea drept un impresar newyorkez, dar ea l-a recunoscut imediat. I-a spus că trebuia să revină a doua zi cu un alt impresar ca să-i vadă numărul. Poliţia din Toronto o supraveghea în permanenţă. Avea camera plină de microfoane şi în cabaret lucrau doi poliţişti. Totuşi Georgette a dispărut la numai câteva ore după întâlnirea cu corespondentul ei şi nimeni nu a mai văzut-o.

— Şase săptămâni, mormăi Hunter.

Toby îşi dădu părul pe spate.

— I-am lăsat câteva săptămâni ca să aibă tip să apară sau să-şi termine treaba. Apoi am cerut la birou să mi se dea acest caz. Mi s-a interzis categoric. Atunci, pentru că nu-mi luasem concediu de doi ani, l-am cerut pe tot.

Hunter suspină. Jumătate din micul dejun rămăsese uitat în farfurie. Aprinse o ţigară şi se uită ţintă la perete cu un aer absent.

— Deci, te-ai culcat cu Tony Quaso.

Ea dădu din cap strâmbându-se.

— Mi-am zis că ăsta e mijlocul cel mai rapid.

— Şi ce-ai aflat?

— Nu mare lucru. Ieri seară mă apropiasem foarte mult de ţintă. Cel puţin îi dădeam de urmă. Găseam pista. Cred că am descoperit că avea o legătură cu FBI-ul.

— Ce te face să crezi asta?

— Experienţa mea personală. Am intrat în localul de noapte al lui Quaso de pe Six Mile Road de aici din Detroit şi am cerut o slujbă. Directorul m-a audiat şi m-a angajat imediat. Pe afiş eram Linda Lakemont, dar în state eram Linda Walters. Eram acolo de trei zile când a sosit Quaso în timpul ultimului număr. M-a chemat la el şi m-am dus la masa lui. Un barman a adus paharele. E totuşi un local cu o chelneriţă la trei mese. Asta m-a speriat puţin. Îmi era frică să beau dar am făcut-o totuşi. Apoi barmanul, acelaşi, a venit să ia paharele. A folosit vechea figură cu degetele în interiorul paharului ca să păstreze amprentele

digitale din exterior.

— Crezi că ţi-au verificat identitatea?

— Ştiu că au făcut asta. Imediat ce m-am eliberat, am folosit o linie specială şi l-am sunat pe amicul meu de la biroul de amprente. A programat amprentele mele pe computer sub numele de Linda Williams, inculpată la Houston pentru racolare şi obscenitate în public. A doua zi, un amic din Washington m-a prevenit că cererea sosise în mod normal din partea poliţiei. Nu e nici un secret că Mafia a cumpărat mii de poliţişti. Mai târziu, când ne-am împrietenit, Quaso s-a dat mare şi mi-a dezvăluit trecutul meu sordid. Am stat bosumflată până când mi-a spus de unde aflase. Mi-a mărturisit că avusese necazuri cu o „gagică" care se crezuse şmecheră. De atunci era foarte atent.

— N-a încercat să-şi ascundă legăturile cu Mafia?

— Aiurea! se lăuda cu asta, răspunse Toby. Ştii de câte ori am fost nevoită să vizionez *Naşul*?

— Oricum, n-o să se mai laude, zise Hunter. Asta înseamnă că ţi-am stricat operaţiunea, îmi pare rău.

— Nu cred. Aflasem deja tot ce puteam afla de la Tony Quaso. Dar cred că vila mai ascunde câteva secrete.

— Vorbeşti din instinct sau ai mai aflat ceva?

— Juma-juma. Într-o seară, când tocmai ne culcasem, Quaso a primit un telefon de la cineva din Toronto. El răspundea cu „da" şi „nu" dar am auzit câteva cuvinte ale celuilalt tip. Era vorba de un nou transport de carne, a zis el, un material extra. Quaso a notat ceva pe un carnet aflat lângă telefon. A doua zi dimineaţă pagina fusese smulsă, dar am putut să descifrez urmele lăsate pe pagina de dedesubt. Erau două grupuri de cifre. 1492 şi 630. 1492 nu-ţi aminteşte de nimic?

— Anul descoperii Americii de Cristofor Columb.

— Exact. Iar *Sons of Columbus Yacht Club* se află foarte aproape de Canada.

— OK, ar putea să fie o chestie interesantă.

— Aiurea!

Hunter suspină şi zise:

— Toby, ai nevoie de ajutor.

— E o ofertă?

— Vreau să mă revanşez.

— Cum?

— Canadianca mi-a salvat viaţa la Las Vegas.

— Bun, presupun că e o ofertă, zise ea examinându-l cu o privire mirată. Eu n-aş fi putut să-ţi cer asta, Bob. Ştiu cât de

multe treburi ai de făcut.

— Dar trebuie să găsesc o nouă tactică, Toby. Tu îmi oferi această ocazie.

— Deci?

— Vom ataca la sursă.

— Toronto?

El dădu afirmativ din cap cu un aer sinistru.

— Mai ai permisul de pilot?

— Bineînţeles.

— N-ai putea să mergi acolo în calitate de poliţist?

— Dar ţi-am spus că sunt în vacanţă.

— Eu comand. Vei face exact ce-ţi voi spune.

— Tu eşti şeful, zise ea cu seriozitate. Când începem?

— Peste cinci minute!

Ea se aplecă peste masă şi îl sărută pe gură.

— Voi fi gata.

CAPITOLUL X

Toby dădu mai întâi un telefon scurt la Toronto, apoi închirie un mic Beecheraft cu un singur motor. Au decolat de la Detroit, au luat direcţia nord apoi est, deasupra lacului Huron, şi au intrat în spaţiul aerian canadian.

Toby era un pilot excelent, un navigator instinctiv. Survolară Ontario şi ajunseră la Toronto fără nici un incident, aterizând pe un mic teren situat pe malul lacului Ontario.

În câteva fraze, Toby reuşi să evite formalităţile de vamă şi plecară imediat în oraş cu o maşină închiriată.

Hunter nu-i puse nici o întrebare despre aranjamentul făcut de ea cu poliţia canadiană, iar ea nu-i dădu nici o explicaţie. Dar îşi zise că Toby avea probabil relaţiile ei datorită marelui mahăr care era prietenul tinerei Georgette.

Ajunseră în faţa unui local dubios, care se afla pe cheiul portului, pe la sfârşitul dimineţii. Urmând indicaţiile lui Hunter, Toby trecu de două ori pe stradă, apoi opri maşina în faţă la *Simon's Grotto,* localul al cărui afiş spunea *Girls, girls, girls!* Clientela era formată mai ales din marinari.

Toby rămase în maşină în timp ce Hunter atacă direct dar fără grabă. Purta un costum de culoare închisă şi un pulover pe gât. Beretta era ascunsă la subsuoara stângă.

Simon's Grotto era un loc întunecos, plin de mirosuri discutabile şi fără clienţi. La capătul unui culoar îngust se afla un scaun care separa localul în două părţi: sălile „Zi" şi „Noapte".

„Zi" era format dintr-un bar lung cu taburete pătate şi câteva mese lângă peretele exterior.

„Noapte" era un fel de salon cu mese joase, înghesuite unele lângă altele. La acea oră scaunele erau aşezate pe mese. La capătul sălii se afla un fel de scenă supraînălţată.

În partea „Zi" se afla o scenă mult mai mică, situată în spatele barului. Deasupra se aflau câteva accesorii şi un afiş în mărime naturală care lăuda meritele şi farmecul unei anume Tootles Lafleur şi anunţa prezenţa acesteia la ora dejunului.

Hunter îşi imagina scena. Tootles se agita ca o nebună săltându-şi sânii în faţa unui grup de docheri trişti care se uitau la ea cu o privire posacă, dar în secret senzuală, consumând un sandviş şi o bere, fugind astfel de monotonia oribilă a vieţii.

Un bărbat cu o faţă blazată se afla în spatele barului. Îl primi

pe Hunter cu un zâmbet indiferent şi se deplasă ca un leu de mare muribund.

— Nu servim dejunul înainte de unsprezece, zise el. Dacă vrei o bere, avem...

— Unde e patronul? bombăni Hunter.

— Ce?

Îl pironi pe grăsan cu privirea lui rece.

— Directorul, fir-ar să fie!

— Ah! E... ăăă...

— Grăbeşte-te! Detroit nu e la o azvârlitură de băţ.

— Ah, da, bineînţeles, răspunse leul de mare, încântat să-şi dea seama că nu avea nici o responsabilitate în toată povestea asta. Uşa de colo, faceţi la stânga. Biroul se află în spatele scenei. Îl veţi găsi cu siguranţă.

Hunter reperă rapid biroul. Porni pe culoar şi ajunse la uşa pe care scria „Domnul Simon – Privat”.

Lovi puternic cu piciorul în lemnul subţire. Uşa cedă în urma impactului şi aşchii zburară în birou.

Doi bărbaţi se aflau aşezaţi la o masă situată la celălalt capăt al încăperii. Primul aranja bancnote în teancuri, al doilea număra monedele. Amândoi se opriră brusc.

În timp ce se ridicau, bărbaţii vrură să-şi ia armele. Beretta şuieră de două ori. Unul dintre cei doi se prăbuşi greoi, lăsând în urma lui o pată obscenă pe hârtia de tapet, iar celălalt căzu pe marginea mesei care se răsturnă sub greutatea lui, împrăştiind pe jos bancnotele şi monedele.

La biroul mic şedea un bărbat de vreo patruzeci de ani.

— Dumnezeule mare! se văită el. O, Doamne!

Dar cu siguranţă că nu conta deloc pe un eventual ajutor divin, căci ridică imediat braţele bâiguind:

— Nu-nu s-sunt înarmat! Stai!

Hunter traversă încăperea şi lipi ţeava caldă a pistolului Beretta în mijlocul frunţii domnului Simon.

— Stai! repetă omul. Ia toţi banii, ţi-i fac cadou! Ia tot!

Privirea plină de răceală a lui Hunter se opri o fracţiune de secundă asupra teancurilor de bani pătaţi de sânge.

— Ce, asta? N-am venit pentru asta.

Lăsă Beretta lipită de fruntea directorului şi aruncă pe birou o medalie de trăgător de elită.

— Ia-o, comandă el.

Simon luă medalia apoi îi dădu drumul scuturat de un fior de groază.

— O, nu! Dumnezeule, eu n-am nici un amestec... Nu! Te înşeli, nu fac parte din Mafie!

— N-aş crede! se răsti Hunter.

— Jur! Pot să-ţi dovedesc! Uite, voi coopera cu tine. Spune-mi ce doreşti.

— Fetele, zise cu răceală Hunter. Unde merg şi la ce preţ? Cât face o fată, Simon? Şi ce înseamnă 1492?

— Ce? Cum? Păi eu nu sunt decât un simplu furnizor, atâta tot... pe urmă nu ştiu ce face cu ele. Jur!

Hunter accentuă apăsarea pe fruntea domnului Simon.

— Ar fi bine să găseşti altceva să-mi spui, Simon, îl sfătui Hunter.

— Dar eu nu ştiu! Spune-mi ce vrei să ştii!

— Voiam una din fete, dar acum e prea târziu, a murit. Nu fac înţelegeri pentru un cadavru.

— Dar, stai, stai! Cine era fata asta?

Hunter scoase o fotografie a Georgettei şi o ţinu în faţa ochilor lui Simon. Acesta păru că se simte şi mai rău şi murmură:

— Asta?

— Asta.

— Dar nu cred că e moartă, bâigui cu greu domnul Simon. Auzi, stai să vorbim. Să fim înţelegători. Vreau să te ajut, dar dacă mă omori n-am să mai pot face nimic pentru tine.

Hunter nu zise nimic un moment, apoi retrase arma, care lăsase un cerc roşu pe pielea patronului.

— Ai la dispoziţie zece secunde.

— Dar ce pot să-ţi spun în zece secunde?

— Mai puţin de zece.

Omul fu gata să dea ochii peste cap şi strigă:

— Au demascat-o!

— Precizări!

— Fata asta era o poliţistă! Asta nu e vina mea! Eu n-am nici o putere! Eu sunt doar un furnizor!

— Cu atât mai rău, zise Hunter aplicând din nou ţeava pistolului pe fruntea domnului Simon.

Omul ţipă îngrozit şi zise:

— Nu e moartă, nu e moartă...

Din gură îi curgeau bale. Saliva i se prelinse pe bărbie şi o venă începu să pulseze rapid de-a lungul gâtului.

Hunter în dădu un moment de răgaz. Nu era momentul să-i provoace o criză cardiacă.

— Bine, zise el. Îţi mai dau zece secunde.

— Oh, Dumnezeule! Mulţumesc, domnule, mulţumesc. Să ştii că spun adevărul, vreau să te ajut...

Hunter nu-l crezu în întregime. Ştia foarte bine că un om care se ştie condamnat la moarte sigură spune orice ca să evite această moarte. Făcu un pas înapoi şi puse Beretta la locul ei. Domnul Simon era la un pas de leşin şi se clătina pe scaun, cu privirea în gol. Coborî treptat capul, reveni la o poziţie normală şi aruncă o privire spre cadavrele care zăceau pe podea lângă masa răsturnată. Îngrozit, îşi feri privirea, se uită rapid la Hunter, apoi la propriile sale mâini pe care le aşezase pe suprafaţa biroului.

— Vreau să găsesc această fată, Simon, îi zise Hunter cu o voce calmă. Acum n-am să-ţi mai dau nici un răgaz.

Cu o voce răguşită din cauza fricii, Simon zise:

— O să-ţi arăt tot ce pot. Trebuie să mă scol. Îţi voi arăta.

Hunter îi făcu semn să se ridice, apoi îl ţinu la marginea biroului ca omul să poată să meargă. Nu avea nici un fel de milă pentru acel individ care îşi câştiga viaţa vânzând fete Mafiei. Ar fi ucis o mie de oameni ca ăsta dacă asta ar fi putut împiedica vânzarea unei singure fete.

Nu făcu nici un efort ca să-şi ascundă ura şi dezgustul.

— Arată-mi, zise el.

*

* *

Toby începea să se enerveze. Tocmai se uita ţintă la intrarea localului când Hunter ieşi în stradă pe o uşă ascunsă care se afla ceva mai jos pe chei. Se apropie rapid de maşină.

Urcă alături de ea şi zise:

— Dă-i drumul!

Ea demară şi îl întrebă:

— Cum ai ieşit de-acolo?

— Tipii ăştia au o adevărată pasiune pentru pasajele subterane.

Părăsiră portul şi ajunseră pe o alee largă. Fata îl întrebă:

— Ce-ai făcut?

— Am obţinut ce căutam, răspunse el. Să mergem la avion.

Înţelese ce o frământa şi adăugă:

— Ar mai fi un strop de speranţă, Toby. Poate că încă mai e în viaţă. Telefonează-i prietenului tău de la aeroport şi spune-i că a pus să fie supravegheată uşa care nu trebuia. Evacuează fetele prin pivniţă şi printr-un pasaj subteran care duce până la o conductă de apă. Ieşirea se află la două sute de metri la vest de

Simon. Duc fetele pe acea conductă şi ajung la o ambarcaţiune în larg. Importurile folosesc aceeaşi filieră dar în sens invers.

Fata dădu repede din cap.

— Îi voi spune, dar ce-ai aflat despre Georgette?

— Despre asta nu trebuie să vorbeşti, zise el. Nu mai înainte ca eu să-ţi spun că o poţi face. Timpul este un element preţios şi nu vreau ca poliţia să se amestece în povestea asta.

— Gândeşte-te la Georgette, Bob!

— Trebuie să ai încredere în mine, Toby. Mai mult decât am eu încredere în tine. Când...

— Nu e frumos ce spui!

— Fireşte, recunoscu Hunter, dar asta e. Îţi spun că există o speranţă, dar pentru restul va trebui să ai încredere în mine. Fac tot ce pot, iar tu ar trebui să cooperezi în tăcere...

— E o atitudine infamă, zise ea furioasă.

Avea dreptul să fie supărată, căci el dădea dovadă de o anume cruzime. Dar nu se putea altfel. Toby era prea implicată în această operaţiune. Dacă ar fi cunoscut îndoielile pe care le avea în legătură cu Georgette Chableu, ar fi fost posibil să piardă orice măsură şi să se repeadă în grămadă ca un animal turbat.

— Ai încredere în mine, îi zise el cu blândeţe.

Strângea cu putere volanul în mâini şi avea maxilarul crispat.

— OK, dar ai tot interesul să fii tare aşa cum se spune despre tine.

Urmară câteva clipe de tăcere în care Hunter îşi dori cu putere să reuşească. Apoi ea îl întrebă:

— Ai lăsat supravieţuitori în urma ta?

— Glumeşti? întrebă Hunter cu o voce plină de răceală.

Începu să scoată teancurile pătate de sânge din buzunare şi adăugă:

— Am simulat un jaf. În orice caz, n-a mai rămas nimeni care să mă contrazică.

— Te gândeşti la toate, spuse Toby cu o voce încordată.

„Să sperăm, să sperăm”, îşi zise Hunter.

CAPITOLUL XI

La prefectura din Detroit avea loc o şedinţă. Un inspector ataşat prefectului primise misiunea ca să coordoneze acţiunea diferitelor servicii de ordine împotriva lui Bob Hunter. Se numea Jason Garvey şi fusese profesor la şcoala de poliţie înainte de a accepta acest post la prefectură.

Pentru a-l seconda pe plan executiv, fusese numit un specialist în crima organizată de la biroul procurorului general din Lansing. Reprezentanţi din toate districtele veniseră ca să asiste la reuniune şi să-şi ofere susţinerea necondiţionată faţă de Garvey.

Fusese formată o unitate de contingent şi conducerea acestei echipe fusese încredinţată locotenentului John Holzer. La discuţii asistau delegaţi canadieni precum şi câţiva agenţi FBI. Veniseră şi doi observatori trimişi de guvernator.

Fuseseră stabilite reţele speciale de comunicare precum şi planuri de acţiune regionale.

Asistentul prefectului trecuse ca să discute de Bob Hunter şi de situaţia care era, zicea el, de o mare gravitate.

Un ofiţer de legătură de la FBI le vorbi de felul în care acţiona Bob Hunter, ce obiceiuri şi ce metode avea.

Ofiţerul adăugă:

— Contrar a ceea ce se aude uneori, guvernul nu acordă nici un fel de permis de port-armă lui Bob Hunter şi nu susţine, sub nici o formă, cruciada ilegală pe care o poartă împotriva unor elemente din societatea noastră. Departamentul Justiţiei îl consideră pe Hunter ca pe un fugar în aceeaşi măsură ca şi alţi criminali. Agenţii de poliţie nu trebuie să acorde vreo importanţă faptului că Hunter nu a tras niciodată într-un poliţist şi să tragă de aici concluzia că nici nu o va face vreodată. Recent, în cursul unei reuniuni, nişte psihologi au stabilit că subiectul a mers mult dincolo de rezistenţa fizică şi morală a unei fiinţe omeneşti. E un psihopat care trebuie abordat cu cea mai mare neîncredere, căci se pare că şi-a pierdut orice control asupra lui însuşi. Adică e capabil de orice. Nu poate fi concepută lăsarea în libertate a unui om care are capacităţi distructive atât de înspăimântătoare.

Cei mai mulţi poliţişti recunoscură imediat discursul: o pledoarie în favoarea morţii lui Bob Hunter. Nu mai era pentru nimeni un secret că mulţi agenţi erau convinşi că Hunter era un lucru bun pentru societate şi că s-ar fi uitat în altă parte dacă l-ar

fi întâlnit pe stradă.

John Holzer avea propria lui părere despre discursul federal.

— Tâmpenii, zise el succint. În acest moment Hunter este omul cel mai echilibrat din Detroit. Periculos, da; nebun, nu! Dacă aş dispune de o duzină de poliţişti la fel de sănătoşi la minte ca el, aş avea toate şansele să pun mâna pe el.

Planul general consta în supravegherea tuturor criminalilor cunoscuţi care ar fi putut să constituie ţinta lui Hunter, iar aceştia erau destul de numeroşi în regiune. Poliţia avea să organizeze o capcană multiplă în care Hunter avea să cadă imediat ce-şi va face apariţia.

— Avem un atu, preciză Garvey. Cunoaştem aproape toate ţintele pe care le-ar putea alege, dacă nu toate. Concentrându-ne asupra acestor personaje, vom limita dispersarea forţelor noastre şi ne vom spori şansele de a avea contact cu subiectul. E un mare atu, adăugă el cu un aer satisfăcut.

— E o mare ruşine, murmură Holzer. Dacă îi cunoaştem pe toţi marii mafioţi, de ce mai sunt ei în libertate?

— A-i cunoaşte e una, John, replică un detectiv cinic care se afla lângă el, a-i băga la zdup e cu totul altceva. Eu am renunţat cu mulţi ani în urmă, când Pimlico a fost pus rău de tot la punct de administraţie pentru că ducea o ofensivă împotriva mafioţilor cunoscuţi.

— Pimlico nu a căzut în dizgraţia administraţiei, zise Holzer indignat.

— Ah, nu? Atunci de ce-a fost mutat la Lansing? La ora asta ar fi trebuit să fie tot la Detroit.

— A fost promovat, atâta tot.

— Câte inculpări a obţinut la Lansing? întrebă detectivul.

— Nu mai multe decât aici, asta e sigur.

— Nu te poţi atinge de indivizii ăştia, John. Nimeni nu se poate atinge de ei.

— Du-te să-i spui asta lui Bob Hunter, replică Holzer.

Şedinţa se terminase în cele din urmă şi poliţiştii se strânseseră în grupuri mici ca să pună la punct detaliile planului general. Holzer. Îşi părăsi furios grupul şi ieşi pe culoar ca să se calmeze.

Tim Rossiter, un sergent tânăr din districtul lui, îl aştepta acolo. Se apropie, cu o expresie serioasă pe faţă, şi zise:

— Favorini a părăsit spitalul de capul lui la orele zece.

— Cine îl urmăreşte?

— Powel şi Chardan. S-a întors imediat la el la Woods.

— Încă nici o activitate?

— Nu, răspunse Rossiter. Numai telefoane. Îşi adună pistolarii.

— Logic, zise Holzer. Pune să fie urmărit de o întreagă echipă. Dacă cineva e capabil să-l atace pe Hunter, ăsta va fi doar Charley Fever. Eu voi fi obligat să controlez totul prin radio, Tim. Mi s-a dat unitatea de contingenţă.

— Ce contingenţă?

— În caz de criză. Toate forţele sunt mobilizate. Tot efectivul.

— Ce porcărie!

— Mie-mi spui? zise Holzer. Dar să fim drepţi, au toate motivele să le fie frică. Hunter are mania să declanşeze lucruri neaşteptate. Nu vor să fie depăşiţi de situaţie, asta e tot.

— Dar asta e treaba dumitale, domnule locotenent, zise Rossiter. E districtul dumitale. Ce i-a apucat să vă îndepărteze?

— E treaba tuturor, preciză Holzer cu o voce aspră. Şi apoi, asta îmi oferă mai multă mobilitate. Voi putea să-mi bag nasul peste tot.

Notă pe un carnet câteva frecvenţe de undă, smulse pagina şi i-o întinse lui Rossiter.

— Uite noile frecvenţe. Întoarce-te la Vârful Ascuţit şi branşează-le pe reţeaua noastră de comunicaţii. Următoarele douăzeci şi patru de ore le voi petrece aici sau în maşină. Ţine-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

— Am înţeles, zise tânărul sergent cu un zâmbet forţat.

Apoi se depărtă în grabă.

Holzer aprinse o ţigară, se plimbă pe culoar până când o fumă apoi se întoarse în sala de şedinţă.

Furia îi trecuse. La urma urmelor era normal ca un detectiv bătrân să devină cinic. Şi mai avea şi dreptate: nimeni nu se putea atinge de acele lepădături.

Un singur om putea s-o facă, şi omul ăsta venise la Detroit.

Cu toate astea, acum li se cerea poliţiştilor să tragă în el fără somaţie, să-l împuşte ca pe un câine turbat, ca şi cum ar fi fost un psihopat în plină criză de nebunie furioasă: el, singura armă eficace împotriva mafioţilor!

Se întoarse în sală şi descoperi un adevărat haos.

— Ce s-a întâmplat?

— Tot tipul nostru! exclamă un poliţist căruia, după toate aparenţele, nu-i venea să creadă. A atacat uzina de asamblare de lângă Willow Run!

Holzer înjură cu glas scăzut şi se îndreptă repede spre biroul de control. Şefii de echipă erau adunaţi în jurul unor console

video şi priveau pe ecran desfăşurarea trupelor. Holzer întrebă discret pe alt locotenent:

— Cât e scorul?

— El cincisprezece, noi zero, bombăni tipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu ştie exact deocamdată. Ţinta era un director de linie de montaj, un anume Kazini. Nimeni nu ştie cum a intrat Hunter şi cum a ieşit. Dar, brusc, Kazini s-a trezit suspendat de un cârlig deasupra rezervorului cu substanţe anticorozive, şi răcnea în gura mare. A sosit serviciul de ordine internă dar muncitorii l-au derutat. După toate aparenţele, Hunter a stat vreo zece minute în uzină şi a vorbit cu muncitorii. Apoi a dispărut.

— Şi Kazini? întrebă Holzer.

— L-au coborât din cârlig teafăr şi nevătămat. Serviciul de securitate al uzinei ne-a contactat imediat şi a cerut să trimitem imediat brigada de la stupefiante. Muncitorii au blocat linia de asamblare şi au pus mâna pe toate maşinile.

— Ce?

— Da, răspunse poliţistul, s-ar zice că era o filieră de distribuţie. Nu e rău deloc, nu? Câte kilograme de heroină pot să fie ascunse într-o maşină nouă?

— Pentru Canada, murmură Holzer.

— Da, ciudată piaţă.

— Înainte de trecerea lui Hunter, comentă Holzer încruntându-se. Ce se ştie despre el?

— Nimic, am ajuns prea târziu. În acest moment se instalează baraje, dar era deja departe când am primit raportul. Nu ştiu ce să spun, John, nu înţeleg nimic. Tipul ăsta pare că evită toate capcanele noastre.

Holzer întoarse capul şi îşi reţinu zâmbetul.

La urma urmelor, pe lumea asta mai exista şi o anumită dreptate.

CAPITOLUL XII

Comandant secund al unei Familii mafiote din Massachusetts, Leo Turrin era agentul FBI cel mai bine plasat ca să cunoască toate faptele şi toate intenţiile Mafiei. De parcă această viaţă nu i s-ar fi părut destul de periculoasă, devenise şi cel mai bun prieten al lui Bob Hunter, individul pe care cele două medii în care evolua Turrin voiau să-l vadă mort. Vocea lui la telefon trăda o mare agitaţie.

— Pregătesc vânătoarea, sergente. Tocmai plecam când ai sunat. Am primit ordin de la cei din *Commissione* să plec la Detroit cu un avion particular care mi-a fost pus la dispoziţie. Aduc cu mine douăzeci de „torpile”. Nu ştiu câte alte echipe sunt pe drum, dar cred că se strică treaba. Trebuie să fac o escală la Buffalo ca să iau al doilea grup.

— E logic, zise calm Hunter.

— Asta în privinţa Mafiei, continuă Turrin. Toată regiunea din jurul Detroit-ului e în mare tensiune. Poliţiştii din acest oraş sunt foarte susceptibili când se face scandal pe străzile din oraşul lor. După cum ştii, au deja destule necazuri şi nu le plac deloc grijile suplimentare pe care li le-ai pricinuit. L-am sunat pe Hal Brognola azi dimineaţă devreme şi...

— Unde e? Tot în Texas?

— Nu, dar şi-a lăsat acolo majoritatea trupelor. Strânge firimiturile lăsate de tine. Hal s-a întors la Washington. Mi-a spus să-ţi spun: „stop!” Va fi obligat să-şi încarce revolverul cu gloanţe adevărate dacă nu te ascunzi. A spus că în perioada asta e foarte frumos în Argentina.

— Acolo e totdeauna frumos, mormăi Hunter, dar războiul are loc aici, Leo.

— Da. Dar nu trebuie să i-o iei în nume de rău lui Hal. La Washington e acum scandal mare. Publicul nu mai are încredere în nimeni. Cineva de foarte de sus vrea moartea ta. La o adică, arestarea, dar mai ales moartea ta. Poate că e o diversiune, dar Hal are necazuri serioase. Chestia asta vine de mai de sus decât Departamentul de Justiţie, sergente. Guvernul se prăbuşeşte, cel puţin în parte. Ştii dictonul despre General Motors de la Detroit.

— Da, ce e bun pentru General Motors, e bun pentru Statele Unite.

— Da, dar mergi puţin mai departe. Ce e bun pentru Detroit, e

bun pentru economia naţională, şi viceversa. Se pare că se pregăteşte o derută ciudată şi nimeni nu vrea să-l vadă pe Bob Hunter trecând pe la Detroit, punctul forte al unei economii în derută, ca să facă din el zdrenţe.

— Nu vreau să distrug economia naţională, zise Hunter cu o voce ostenită.

— Rezultatul va fi acelaşi. Cine crezi tu că conduce economia acelei regiuni?

— Nu crezi asta, Leo.

— Nu, nu chiar, dar sunt unii care cred cu tărie şi care spun că sistemul nostru nu poate să supravieţuiască fără manipulările ilegale ale Organizaţiei.

— Cine?

— Ei bine, cei care sunt îngrijoraţi din cauza devalorizării, a inflaţiei, a curbei monetare, a dolarului care îşi pierde din valoare la bursa internaţională şi de echilibrul între conducere şi muncitori. Organizaţia ţine mai bine în mână muncitorii decât sindicatele. E o chestie putredă dar asta e realitatea...

— Leo, n-am timp să ascult o teză socială.

Turrin începu să râdă şi prietenul său continuă:

— Şi nu sunt de acord. Economia naţională nu se va prăbuşi pentru că directorul unei linii de asamblare, care umplea cu heroină maşinile destinate exportului, a fost arestat. Organizaţia îi ţine în mâna ei pe muncitori, de acord, e adevărat, dar îi ţine de boaşe. Şi asta e cel mai rău.

— Bine. I-am spus lui Hal că voi încerca, am făcut-o.

— OK. Spune-mi un lucru. Cine e proxenetul-şef de-aici?

— Greu de spus, răspunse Turrin. Tony Quaso în principiu, dar acum...

— Evident, dar, după părerea ta, al cui om de paie era?

— În orice caz, nu al unuia dintre bătrâni. Oh, unii încearcă să treacă drept oameni de afaceri respectabili, investesc în afaceri semilegale, dar mafiotul nu se schimbă. Un mafiot rămâne mafiot până la moarte.

— Bine, poate că greşesc căutând un proxenet, zise Hunter gânditor. Cine deţine afacerea semilegală cea mai prosperă din regiune?

— „Butch Cassidy”, pe adevăratul său nume Bobby Cassiopea. Spală banii albi ai *Combinaţiei* convertindu-i în titluri, acţiuni şi bonuri de tezaur. Cu astea cumpără societăţi imobiliare, clinici particulare şi sanatorii. Apoi „fagocitează” o întreprindere, ascunde banii în Elveţia într-un cont numerotat, şi îi face să se

întoarcă pe o altă filieră şi o ia de la capăt. Pune la cale escrocherii internaţionale de mare anvergură.

— E vorba de Internaţional Bankers Holding, nu?

— Chiar el. Dar de data asta a dat-o-n bară, zise Turrin râzând încetişor. De altfel, din cauza unuia dintre prietenii mei.

— Cassiopea dispune de un grup de call-girls pentru o afacere internaţională?

— Bineînţeles, răspunse Turrin. Când dau de un „papagal", în felul ăsta îi suflă societatea, uzina sau cabinetul. Fără a mai vorbi ce le face înalţilor funcţionari sau şefilor de stat din Lumea a Treia. În ceea ce priveşte fetele, e uimitor cum un om de afaceri sau un politician, chiar cei mai serioşi, pot să-şi piardă capul dacă li se oferă o fată frumoasă. Auzi, sergente, şoferul meu începe să se enerveze. Nu mai am mult timp.

— Mi-ai spus deja ce voiam să ştiu, Leo. Mulţumesc.

— Stai o secundă. Ai putea să-mi laşi mesaje la *Sheraton-Cadillac.*

— OK. Acolo va fi cartierul tău general?

— Nu, protestantul meu. Ne vom ascunde în altă parte. Voi telefona la recepţie din patru în patru ore începând de mâine după-amiază.

— OK. Ai grijă de tine, Leo.

Hunter închise şi se întoarse la maşină. Toby îl aştepta nerăbdătoare.

— Cu cine ai vorbit? bombăni ea. Cu Dumnezeu?

— Nu, cu un sfânt.

Ea demară.

— Acum unde mergem?

— La prefectură.

— Cum?

Toby apăsă pe frână şi întoarse capul ca să-l privească uimită.

— Ai auzit foarte bine, îi confirmă el.

— Sper că n-ai de gând să mă laşi la prefectură şi...

— Nu tu, eu. Mă duc acolo singur.

— Poftim?

— Toby, du-mă la prefectură, te rog.

— Eşti nebun!

— Bineînţeles, dar du-mă totuşi.

— Eşti deranjat rău de tot, bombăni ea, neştiind încă ce să facă.

— Ia piciorul de pe frână, Toby, răsuceşte volanul la stânga, apasă pe acceleraţie şi...

— Taci!

El îi zâmbi, ceea ce reuşi să-i strice definitiv dispoziţia.

Se îndreptă spre Woodward. Ochii ei aruncau fulgere şi atmosfera din maşină era tensionată. Tensiunea crescu pe parcurs şi atinse punctul culminant când Toby frână în faţa prefecturii şi intră în parcarea rezervată maşinilor de patrulare.

— Auzi, nu ştiu ce intenţionezi să faci, dar lasă-mă pe mine să fac în locul tău.

— Întoarce-te la apartament, îi zise el cu o voce care nu permitea replică. Aşteaptă să te sun. Voi avea nevoie de tine, Toby. Vom avea nevoie.

— Cine?

— Canadianca şi cu mine.

O sărută repede şi ieşi din maşină.

Se uită după el cum intra pe uşa principală şi dispărea în interiorul fiefului poliţiei din Detroit.

Întoarse şi părăsi parcarea, îndepărtându-se cu mare viteză, pe jumătate orbită de lacrimi.

— Domnul să te aibă în pază, Hunter, murmură ea. Domnul să te aibă în pază...

CAPITOLUL XIII

Un tip înalt cu un registru oficial în mână se deplasa calm în sală, se adresa diferiţilor agenţi, le asculta cu atenţie răspunsurile, studia foi de serviciu şi lua note. În acest timp maşinăria poliţienească îşi continua pregătirile.

Trecu pe lângă Holzer care îl privi cu mare atenţie, îi zâmbi şi se apropie de tabloul de afişaj.

Holzer se întoarse spre unul din oamenii săi.

— Cine e tipul ăsta?

— Habar n-am, răspunse poliţaiul. N-am văzut în viaţa mea atâţia curcani. Sunt unii care vin din localităţi de care nu aveam habar până în dimineaţa asta.

— L-am văzut undeva.

— Întreabă-l.

— Asta o să şi fac.

Dar omul se depărtase deja. Holzer îl urmări cu privirea, îl văzu apropiindu-se de agenţii federali, dând mâna cu un agent de la FBI apoi alăturându-se agenţilor de supraveghere.

Holzer se apropie şi îl întrebă pe agentul federal:

— Cine e tipul?

— Care?

— Cel cu care ai dat mâna adineauri. E în sala de colo.

— Ah, e Frapent.

Unul de-al vostru?

— Da, aşa cred.

— Crezi? Poate e un nume de cod?

— În fond ce vrei? Joacă-te cu alţii dacă vrei, eu am treabă!

— Da, aşa s-ar părea, replică Holzer agentului federal care reluase lectura ziarului.

Traversă încăperea în căutarea necunoscutului.

Acesta vorbea cu cineva de la brigada mondenă şi îşi susţinea afirmaţiile arătând spre unele părţi ale hărţii oraşului fixată pe perete. Agentul de la brigada mondenă dădea din cap, arătând energic cu degetul spre alte părţi ale hărţii. Conversaţia era foarte animată. Deodată, tipul înalt ridică ochii şi surprinse privirea lui Holzer. Îi făcu imediat semn să se apropie. Holzer se strâmbă dar se apropie.

Tipul înalt îi spuse:

— Eşti John Holzer dacă nu mă înşel, nu?

Holzer dădu din cap afirmativ.

— Da, şi tu?...

— Îl cunoşti pe locotenentul Kelso, nu-i aşa? De la brigada mondenă.

Cei doi locotenenţi se uitară unul la altul şi înclinară uşor capul.

— Ne-am mai întâlnit, zise Kelso uşor enervat.

— Probabil la balul prefecturii, replică ironic Holzer.

— Sectorul tău e nasol de tot, Holzer, zise Kelso. Jumătate din mafioţi locuiesc acolo fără să-i doară capul.

— Ba trei sferturi, îl corectă Holzer. Să nu fim modeşti.

Dar încerca să-şi amintească cine era tipul înalt. Acesta îi zise:

— Kelso mi-a spus că toată regiunea între Detroit East şi Harper’s Wood a fost curăţată, neutralizată.

— Adică partea situată între cele trei şcoli? întrebă Holzer uitându-se pe hartă.

— Exact, mormăi Kelso. Între Notre-Dame, Regina şi Lutheran East.

— Totuşi ele se află la Harper’s Wood, preciză tipul înalt.

— Şi? Tocmai. Directorii ţipă ca în gură de şarpe pentru că... Vreau să spun că toată regiunea asta e curată acum. O curăţăm o dată pe săptămână.

— E foarte aproape de districtul tău, Holzer, zise tipul înalt. Eşti de acord cu ce spune Kelso?

— Nu tocmai.

— Serios! Păi, ia spune-mi un nume unde acţiunea noastră a ratat! izbucni locotenentul de la brigada mondenă. Măcar unul!

— Linda Massage, spuse imediat Holzer. Maica Linda băga înăuntru toţi clienţii pe care îi dorea săptămâna trecută. Am trecut pe acolo în urmă cu două zile.

Kelso se uită la hartă.

— Unde e asta?

— Întâmplarea face ca Linda să fie cumnata lui Palooka Joe Venedetti. Cunoşti specialitatea lui Palooka Joe, Kelso?

— Unde vine asta? Arată-mi!

Holzer se apropie de hartă ca să găsească strada respectivă, îl simţi pe tipul înalt strecurându-se lângă el, dar nu-şi dădu seama de plecarea lui decât întorcându-se. Tipul dispăruse.

Kelso îşi deschisese agenda şi nota adresa Lindei însoţită de un desen al străzii.

— OK, bombăni el. Voi cere supravegherea acestui local ca să mă conving. Ai face bine să... Ce-ai, Holzer? S-ar zice că ai văzut

o fantomă.

— Cine e omul ăsta, Kelso?

— Care? Tipul înalt? Credeam că-l cunoşti. El a făcut prezentările, nu?

— Da, dar pe el nu mi l-a prezentat nimeni.

Părăsi încăperea cu un pas grăbit, fără nici o explicaţie, şi intră în sala agenţilor federali.

Agentul care îşi citea ziarul ridică ochii apoi îşi continuă lectura.

— Frapent a mai trecut pe-aici? întrebă Holzer.

— Ai o obsesie, bătrâne, răspunse agentul federal.

Holzer traversă rapid sala mare. Nu avea impresia că era obsedat, dar stomacul i se crispase şi avea certitudinea că înţelesese cine era tipul înalt. Simţi imediat fiori pe şira spinării.

Totuşi era de neconceput. O astfel de cutezanţă nu era posibilă. Nu puteai să intri la inamic în plină zi, nu puteai să petreci un sfert de oră în sala de şedinţe discutând planul de atac cu adversarii şi trecând în revistă punctele de strategie.

Nimeni nu ar face asta. Mă rog, poate doar un sigur om. Acesta cu siguranţă că ar îndrăzni. Ăsta era şi motivul pentru care îi reuşeau toate loviturile.

Dar John Holzer ştia că se va simţi idiot dacă bănuielile sale nu s-ar dovedi exacte. Să fi petrecut cinci minute flecărind cu acel tip, după ce-l urmărise ca un nebun prin toate sălile prefecturii!

Se duse să ia un set complet de crochiuri ale Exterminatorului, din care poliţia distribuise cu sutele, şi îl privi îndelung. Nici o îndoială. Asemănarea era frapantă!

Lăsă să-i cadă din mână foile, care se împrăştiară pe jos, şi o luă la fugă pe culoar.

Tipul îi spusese pe nume, deci îl cunoştea! Dar cum? Cum aflase că îl chema Frapent? Întrebând un al treilea!

Ce avea în locul creierului, un aparat fotografic? Putea să reţină toate planurile, toate indicaţiile marcate pe harta aceea mare?

Dacă Holzer nu reuşea să-l găsească, să-l dea pe faţă... ce era de făcut? Să dea fuga la director şi să-i spună să schimbe planul? Pentru că un tânăr locotenent avea impresia că flecărise un moment cu Bob Hunter chiar în interiorul prefecturii.

Holzer ieşi pe uşa principală pe esplanadă, se uită vreo treizeci de secunde în toate direcţiile, apoi traversă în fugă parcarea.

Nimic, nici ce mai mică urmă. Ce să facă? Nimeni nu l-ar fi crezut. Holzer începu să râdă singur: „Al naibii Frapent!”

CAPITOLUL XIV

Bob Hunter va muri în cele din urmă, era conştient de asta. Dar nu voia să moară cu mâinile murdare, ucigând un poliţist. Poliţiştii erau şi ei oameni, nici mai buni şi nici mai răi decât ceilalţi, dar reprezentau o anumită formă de ordine pe care Hunter o respecta. Îi considera nişte soldaţi, nişte confraţi. Cauza lor era şi cauza lui, numai mijloacele erau diferite.

Dacă trebuia să-şi continue lupta, faţă de oamenii în uniformă albastră nu putea să facă decât un singur lucru: să-i evite. Dar exista o diferenţă enormă între a „evita" şi „a se ascunde", iar uneori, pentru a evita mai bine pe cineva, trebuia să te duci la el în casă. Exact ceea ce făcuse Hunter intrând în birourile prefecturii din Detroit.

Trebuia să cunoască planurile poliţiei ca să se poată deplasa şi acţiona în spatele poliţiei. Voia mai ales să afle dacă supravegheau o anumită parte a junglei, căci Exterminatorul voia neapărat să facă o plimbare.

Din păcate, o supravegheau!

Bobby Cassiopea nu fusese niciodată asociat cu Mafia în ochii poliţiei, dar acum era pus sub supraveghere. Recent, FBI-ul începuse să-l bănuiască pe acest financiar monden.

Probabil că un agent federal îşi chinuise creieraşii şi conştiinţa înainte de a pronunţa numele lui Cassiopea, căci acesta ar fi putut să creeze nenumărate dificultăţi. Faptul că numele lui fusese pus pe lista persoanelor ce trebuiau supravegheate dovedea cât de mult doreau aceşti agenţi federali să pună mâna pe Hunter. Nu era deloc un gând reconfortant.

Cassiopea nu era chiar un gangster obişnuit. Obţinuse o diplomă la Harvard şi era un maestru în finanţe internaţionale. *Newsweek* publicase un articol despre el şi îl numise „tânărul lup al finanţelor internaţionale" precum şi „playboy-ul financiar".

O singură dată fusese amestecat într-o afacere îndoielnică care se derulase în Utah cu câţiva ani în urmă, fiind vorba de o escrocherie asupra unui număr de acţiuni relativ modest.

După informaţiile lui Hunter, tipul avea patruzeci şi unu de ani, era căsătorit cu o contesă italiană veritabilă de care era despărţit şi de la care avea doi copii care îşi petreceau viaţa în şcolile cele mai scumpe din Europa.

Era proprietarul unei vile care se afla foarte aproape de Yacht

Club. Închiria birouri în centrul oraşului Detroit şi avea o cabană pe Bald Mountain, între Pontiac şi Flint.

Hunter spera că va găsi urma Georgettei Chableu în unul dintre aceste trei locuri.

Dar mai întâi trebuia să-l izoleze pe Cassiopea şi să înşele supravegherea poliţiştilor ca să-i înmâneze o medalie de trăgător de elită.

Da, dar cum?

CAPITOLUL XV

Hunter coborâse direct în garajul prefecturii după ce părăsise sala de şedinţe. Un mare număr de vehicule fuseseră pregătite special pentru ofensiva anti-Hunter şi pentru supravegherea eventualelor sale ţinte. Staţiile lor radio fuseseră reglate pe diferite frecvenţe de comunicare folosite pentru această operaţiune. În mod normal, transformarea s-ar fi efectuat fără probleme, dar în acea seară erau mai multe maşini de transformat ca de obicei.

Iar Hunter avea nevoie de una din ele.

Evaluă rapid situaţia şi îşi fixă atenţia asupra şefului de serviciu, un tip de vreo patruzeci de ani frânt de oboseală, care făcuse prea multe într-un timp prea scurt.

Hunter avea darul să se înţeleagă bine cu oamenii, ăsta fiind unul dintre secretele reuşitei sale.

Se apropie de director zâmbind şi îi zise:

— Nu te grăbi, dar să ştii că avem nevoie de toate maşinile în treizeci de secunde.

Celălalt rânji cu amărăciune şi zise:

— Aşa se întâmplă totdeauna. Când e panică, ca în seara asta, nu-mi mai fac deloc sânge rău. Lucrurile nu pot decât să se amelioreze.

Hunter râse.

— Să nu te bazezi pe asta. Tocmai am venit să-ţi spun că s-au răzgândit. Trebuie să faci totul la loc cum a fost înainte.

— Nu se poate! răspunse şeful, al cărui zâmbet dispăru pe loc.

Hunter râse din nou şi îi dădu un pumn uşor între coaste.

— Nu te speria, n-ar fi trebuit să fac glume de prost gust.

Îi întinse o carte de vizită care îi fusese înmânată în sala de şedinţe.

— Directorul vrea să-l treci pe tipul ăsta pe lista ta.

Şeful de serviciu luă cartea de vizită şi se strâmbă.

— De ce nu-şi aduc federalii propriile lor maşini? zise el supărat. Ne trimit tipul şi pe urmă trebuie să curăţăm noi maşina.

Hunter dădu din umeri.

— Nu ştiu. Ştii cum e când e criză. Auzi, n-avem nici un interes să-l trimitem pe tip la Hertz. Avem şi noi mândria noastră la Detroit. Nu?

Şeful de serviciu râse şi el.

— Bine...

— E pe listă, nu?

— Nu, răspunse celălalt suspinând. Dar îl voi înscrie imediat.

— De altfel, trebuie să-i iau acum maşina. Ştii cum e cu protocolul şi toate chestiile... Prefectul nu vrea ca tipii ăştia să ne facă o reputaţie proastă după ce se vor întoarce la Washington.

— Mda, înţeleg, mormăi şeful de serviciu. Mereu aceeaşi poveste.

Devenise foarte înţelegător faţă de problemele lui Hunter.

— OK, adăugă el arătând cu degetul o maşină. Aia e gata.

Hunter luă pixul pe care i-l întindea şeful de serviciu şi scrise un număr de identificare al agentului federal în căsuţa indicată.

— Mulţumesc. Adu-mi aminte să te cinstesc c-o bere.

— Mai bine mi-ai da mai mulţi mecanici.

Hunter râse şi se uită la maşinile aliniate.

— Prima deci?

— Da. Plinul e făcut. Tocmai i s-au verificat frânele; vor funcţiona mai bine după câţiva kilometri.

Hunter îi mulţumi încă o dată apoi se îndreptă spre maşină. Era aproape nouă şi avea aspectul unei maşini civile, cu o antenă discretă. Se instală la volan, verifică staţia radio şi demară imediat.

Încă nu pusese la punct detaliile misiunii, dar ştia exact ce trebuia să facă. Singura problemă era numai să reuşească.

*

* *

Agenţii Larson şi Papado erau la posturile lor de două ore şi hotărâseră că trebuie să aştepte cu răbdare.

Supravegheau intrarea principală din Cadillac Tower Building. Un al treilea detectiv se afla în holul imobilului. Erau permanent în contact radio.

Fotografii mărite ale lui Bobby Cassiopea se aflau etalate pe banchetă între cei doi poliţişti, alături de crochiuri ale feţei lui Bob Hunter.

Larson desfăcu capacul unui termos şi turnă cafea într-un pahar.

— Vrei? întrebă el.

Papado mormăi scuturând din cap apoi adăugă:

— Mă furnică fundul.

— Gândeşte-te la altceva, îi sugeră Larson.

— Nu reuşesc.

— Atunci freacă-te ca să pui sângele în mişcare.

Papado începu să râdă.

— Când avem o treabă ca asta, n-ar fi rău să ne luăm cu noi şi nişte femei bune. Nu-mi vine să mă pipăi singur.

Larson bău o gură de cafea şi lăsă repede paharul jos.

— L-ai văzut pe tipul ăla?

— Da. Seamănă la construcţie dar e prea bătrân.

— Verifică totuşi.

Papado suspină şi branşă aparatul de emisie-recepţie.

— Paul, uită-te la cel care intră.

— Am înţeles!

Apoi, după câteva secunde:

— Lasă-mă să dorm, te rog!

Larson se strâmbă, Papado suspină.

Aşteptarea se prelungea. Cei doi bărbaţi îşi frecau ochii din când în când şi încercau să se întindă. Papado îşi trosni încheieturile apoi aruncă o privire de scuze spre prietenul său, puse mâinile pe genunchi şi îşi schimbă greutatea pe cealaltă fesă.

— Să fii poliţist, mormăi Larson zece minute mai târziu, e totuşi o viaţă plină de lucruri interesante şi neaşteptate. E pasionant. Îmi voi sfârşi zilele purtând ochelari cu lentile groase de un centimetru, cu bătături la cur şi ciuperci pe pielea boaşelor. Toate astea agrementate cu amintirea tuturor dăţilor în care mi s-a spus „SS”-ist! Auzi, Pappy, de ce facem meseria asta?

— Ca să ne câştigăm pâinea, răspunse Papado dând din umeri.

— O putem câştiga şi jucând tenis sau golf. Dar, Dumnezeule mare, de ce facem *asta?*

Prietenul său suspină.

— Sper că nu vrei să te-apuci de altceva?

— Sandy vrea să divorţeze, îl anunţă Larson după o tăcere de câteva minute.

— Nu e proastă deloc, replică Papado.

— Vorbesc serios. Mi-a dat un ultimatum. Trebuie să aleg între ea şi meserie.

— Păcat. O să-ţi lipsească, Chuck.

— Fii serios.

— Totdeauna sunt.

— Nu reuşim să ne descurcăm cu banii. Tragem pe dracu’ de coadă de la o lună la alta, ferindu-ne mai mult sau mai puţin de

creditori. Ştii cât costă să faci un tur la supermarket în zilele noastre, Pappy? Nu mai ştiu.

— Ce nu mai ştii?

— Oricum, tot nu vom reuşi să-i înfundăm pe nelegiuiţii ăştia.

— Ce vrei să insinuezi?

— Mai bine să acceptăm plicurile pe care ni le propun, mormăi Larson.

— La naiba! zise Papado suspinând. O să-ţi trag una peste gură dacă mai continui.

— Pe dracu!

— Păi, da! Să ştii că mai degrabă mi-aş lăsa nevasta să facă trotuarul decât să mă ating de plicuri.

— Eu nu ştiu ce să mai zic, Pappy, nu mai ştiu.

— Posibil, dar eu ştiu. Am crescut văzând ce se întâmplă. Accepţi plicurile, amice, iar ei îţi iau ce a mai rămas din sufletul tău ca să se şteargă cu el la fund. Să ştii că nici măcar n-am chef să vorbesc despre asta. Deloc. Înţelegi?

— Da, da.

Urmă o tăcere, apoi:

— Bombăn şi eu, atâta tot, Pappy.

— Ştiu.

— Data. Viitoare să-mi tragi una peste bot.

— Asta o să şi fac.

Tăcură din nou.

Poliţiştii care supraveghează nu au uneori nimic de făcut decât să reflecteze, şi ăsta e cel mai rău lucru.

Puţin mai târziu auziră în aparat:

— Strike Cadillac, aici Strike Seven Honcho.

Larson consultă buletinul de comunicări.

— E şeful sectorului; e mobil. Pe Delta.

Papado branşă pe lungimea de undă şi apucă microfonul.

— Te ascult, Seven Honcho.

— Raportul.

Papado aruncă o privire spre Larson, ridică ochii spre cer şi răspunse:

— Negativ. N-a intrat, n-a ieşit.

— Nici un contact cu agentul de la supraveghere?

— Negativ. Postul interior afirmă că nu se află la faţa locului. Repet: nu se află la faţa locului.

— OK, tot sectorul e liniştit. Schimbaţi-vă între voi pentru o pauză dar nu vă depărtaţi.

— Am înţeles. Mulţumesc.

Papado puse microfonul la locul lui şi se adresă lui Larson:

— Parcă şeful mobil trebuia să intre în dispozitiv abia la miezul nopţii?

Prietenul său dădu din umeri cu lehamite.

— Se răzgândesc din cinci în cinci minute. Vrei să haleşti primul?

— Nu, e prea devreme. Dar aş vrea să iau puţin aer. Să fac un mic tur.

Larson râse.

— Du-te, dar să nu accepţi vreun plic!

Papado se prefăcu că-i trage una la bărbie, ieşi din maşină apoi se aplecă în interior ca să zică:

— Iar tu, ai grijă să nu-l arestezi pe Exterminator înainte de întoarcerea mea!

— Nu-ţi face griji, răspunse Larson. După părerea mea, tipul e la o sută de kilometri de-aici.

Dar se înşela, căci Hunter tocmai trecuse la mai puţin de cincizeci de metri de maşina lor care staţiona.

După câteva minute şi la câţiva kilometri de acolo, un alt poliţist se întoarse spre partenerul său după ce puse microfonul la locul lui, în urma unui scurt contact cu Nine Honcho, şeful lui de secţie mobil, şi îl întrebă:

— N-ai avut niciodată impresia că cineva se uită la tine în timp ce supraveghezi un loc? Se auzea prea bine ca să fie adevărat. Pun prinsoare că şeful se uita la noi în timp ce-mi vorbea.

Celălalt dădu din umeri şi îşi băgă în gură altă lamă de gumă de mestecat.

— Totul e cu fundul în sus în seara asta, zise el mestecând guma dulce. Trebuie să trăieşti în ritmul epocii tale, bătrâne.

— Dar nu-mi place asta, atunci când lucrurile nu sunt clare.

— Şeful mobil a fost cât se poate de clar. Iar eu sunt foarte mulţumit că se află în zonă.

— Se pare că Hunter nu trage niciodată în poliţişti.

— Poate că e adevărat, poate că nu. Dar de unde să ştie că eşti poliţist sau nu. N-am tatuat pe frunte POLIŢIST.

Celălalt râse nervos.

— Ai dreptate, dar şefii mobili ar fi trebuit să intre în acţiune abia la miezul nopţii. Totul e cu fundul în sus, după cum spuneai.

— Păi, sunt şi motive, nu? Un tip aterizează aici, nu se ştie de unde, şi începe să omoare vreo şaizeci de indivizi şi dă foc unei case. Un motiv cât se poate de valabil ca să te enervezi.

Într-adevăr, toată lumea era nervoasă. Cu excepţia celui care

se deplasa liniştit la bordul unei maşini de patrulare subtilizată de la prefectură şi care se dădea rând pe rând drept Seven Honcho şi Nine Honcho.

CAPITOLUL XVI

John Holzer conta enorm pe instinctul lui şi era convins că cincizeci la sută din munca oricărui poliţist consta în a ţine cont de impresiile care îi treceau uneori prin minte. Tehnicitatea era un lucru, intuiţia altceva. Holzer credea cu fermitate că un poliţist care nu reacţiona atunci când începea să simtă fiorul instinctiv, nu era un poliţist adevărat.

Locotenentul Holzer simţea un fior constant de mai bine de douăzeci minute. Rupse în sfârşit tăcerea, intră în sala de conferinţe şi se apropie de Joe Daley, un detectiv cu peste treizeci de ani de serviciu. Daley ar fi urmat să fie numit inspector de district. Deocamdată comanda operaţiunea de supraveghere. Fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui lui Holzer care, poliţist şi el, murise în timpul serviciului.

— Ce-i cu tine? îl întrebă el pe Holzer. Nu-ţi place postul?

— Nu, nu, e bine, răspunse Holzer vechiului prieten al familiei. Auzi, Joe, ce-ţi spune instinctul tău în seara asta?

— Hibernează în acest moment.

— Aha!

— Da, dar al tău e vioi. Am dreptate?

Ridică receptorul unui telefon şi dădu un ordin scurt. Holzer rămase tăcut, contemplând cu nervozitate afişele de pe perete.

Daley închise.

— Auzi, tipul ăsta a venit în zona ta la început. Înţeleg ce simţi. E terenul tău, OK, dar un poliţist bun...

— Nu-i deloc asta, Joe. Cum să spun... în fine, ori sunt nebun ori am stat de vorbă cu el cu foarte puţin timp în urmă.

Ochii vioi ai inspectorului se fixară asupra lui Holzer.

— Da? Unde?

Holzer se uită spre stânga.

— Acolo.

— Unde acolo?

— Acolo unde se află Kelso în acest moment.

— Credeam că vorbim de Hunter.

Holzer înghiţi în sec.

— Într-adevăr.

Joe Daley se scărpină gânditor pe obraz.

Locotenentul se uită la ceas.

— Acum treizeci de minute.

— De ce nu mi-ai spus nimic atunci?

— Tipul a dispărut în momentul în care am început să am bănuieli.

— Şi asta când a fost?

Holzer schiţă o grimasă.

— Aproape chiar în momentul în care a dispărut. L-am căutat. Am alergat prin tot imobilul ca un dement. N-am mai dat cu ochii de el.

— Şi tot n-ai spus nimic. Până acum. De ce?

— Tu vorbeşti imediat când ai o impresie, Joe?

— Dacă mi se pare fondată, da. Ce vrei să-mi spui, Johnny? Că tipul ăsta a intrat ca să arunce o privire? Că a intrat în sala de şedinţe de la prefectura din Detroit, că s-a uitat la tot şi că pe urmă a plecat? Fără ca cineva să-l fi recunoscut? Cu excepţia ta.

— Da. Exact.

Holzer încrucişă braţele şi se uită fix la perete.

— Dar de ce-ar fi făcut asta?

— Exact asta mă întreb şi eu de o jumătate de oră. Joe, acest tip a ridiculizat toate forţele de poliţie din ţară, n-ai decât să citeşti rapoartele. FBI-ul îl urmăreşte de la prima lui intervenţie. Toţi gangsterii visează să încaseze recompensa pe care Mafia a pus-o pe capul lui. Mafioţii au format echipe speciale de vânători de capete. Dar scapă de fiecare dată. Cum? Cum face? Nici măcar nu avem un desen serios al lui. Cum arată cu adevărat? Oare poliţiştii întorc cu adevărat capul când trece, ştiu măcar că se află acolo? Trebuie să existe o explicaţie...

— Hei, linişteşte-te. Ce vrei să-mi spui, Johnny?

— Nu ştiu, asta mă supără cel mai mult, mărturisi cu tristeţe Holzer. Doar că... La dracu! Ştiu că a fost aici! Şi...

— Şi ce?

— Nu e o treabă pentru poliţie, Joe.

— Atunci ce-i?

— Nu ştiu. Dar ştiu că nu e domeniul nostru. Auzi, poliţia există ca să-i aresteze pe criminali, nu?

— Dar nimeni n-a spus contrariul după câte ştiu, şi nimeni nu a pretins vreodată că Bob Hunter e altceva decât un criminal.

— Totuşi asta nu merge. Ai pus degetul pe rană, Joe. De-asta vine şi pleacă fără probleme. Metodele noastre nu sunt bune. Procedăm cum nu trebuie.

— Eşti un poliţist, Johnny.

— Da.

— Tatăl tău a fost poliţist iar eu sunt tot poliţist. Toţi bărbaţii

din afurisita asta de sală sunt poliţişti. Atunci spune-mi acum unde procedăm greşit şi prin ce păcătuiesc metodele noastre?

— E un militar.

— Ce?

— E un soldat. Şi e un război. Nu războiul dintre bande, cu care suntem obişnuiţi, şi nu luptă împotriva noastră. Ci împotriva *lor.*

— Şi? Continuă.

Câţiva detectivi se apropiaseră de cei doi şi ascultau cu interes conversaţia.

Holzer se uită rapid la omul care se afla în spatele lui şi continuă:

— A fost aici, Joe. S-a plimbat în sala de şedinţe preţ de vreo zece minute, a vorbit cu toată lumea, a luat notiţe şi a examinat toate foile de serviciu şi buletinele de comunicaţii. Am crezut că e un poliţist întâlnit de mine undeva şi de numele căruia nu-mi mai aminteam. Presupun că ceilalţi au avut aceeaşi impresie. Dar, într-un fel sau altul, a remarcat că mă interesam de el. Şi-a dat seama, Joe. A înţeles imediat că-mi puneam întrebări. A plecat şi eu am venit în încăperea asta după el. Se apropiase de Kelso şi i-a făcut o remarcă neplăcută. Keslo îi ţinea piept. Tipul m-a văzut venind în spatele lui. A aflat, Dumnezeu ştie cum numele meu, şi m-a chemat. A fost rapid în draci! Teatrul lui a mers perfect. M-a făcut să intru în horă şi, după câteva minute, m-am pomenit certându-mă cu Kelso. Atunci a dispărut. Spune-mi, Joe, ai mai văzut un gangster sau un criminal oarecare reuşind o astfel de figură?

Bătrânul poliţist se gândea. Suspină şi se ridică.

— De câte ori nu s-a ratat prinderea unui om pentru că nu aveam decât dovezi de circumstanţă? întrebă el cu o voce răguşită. Crezi c-am să mă duc la director să-i pun în faţă o ipoteză atât de subţire? Nu mi-ai oferit nici o dovadă. Era probabil un poliţist pe care îl cunoşteai de undeva. Sunt poliţişti care vin din cinci în cinci minute. La fel şi agenţi FBI. Vin ca vulturii imediat ce este anunţată prezenţa lui Hunter. Aici e o reuniune naţională a poliţiştilor şi...

— Joe... Inspectore, am studiat crochiurile feţei sale. Seamănă. Şi instinctul îmi spune...

— Ieşi de-aici şi ia-ţi instinctul cu tine, bombăni Daley.

Apoi, văzând privirea disperată a tânărului locotenent, adăugă:

— Ascultă, eşti un poliţist bun. N-am să spun niciodată

contrariul, Holzer, dar toţi suntem foarte nervoşi. Ne putem înşela, mai ales când ne repezim de fiecare dată când vedem o umbră. După cele pe care mi le-ai spus, n-am să mă duc la director să-i spun că tipul care constituie cauza acestei mobilizări generale a intrat ca să stea de vorbă cu oamenii în timp ce noi încercam să punem la punct o strategie ca să punem mâna pe el. Nu voi face asta, Holzer. Aşa că întoarce-te la postul tău şi ia-ţi impresiile cu tine.

Câţiva oameni râseră încetişor în fundul sălii.

Holzer deschise gura, o închise imediat, apoi întoarse spatele ca să se îndepărteze furios.

Se lovi de alt poliţist care tocmai sosise şi încerca să atragă atenţia lui Daley.

— Domnul inspector, zise el cu o voce neliniştită. Se întâmplă ceva ciudat pe reţeaua radio.

Hozler se opri şi trase cu urechea.

— Ce? întrebă Daley cu un aer dezgustat.

— Şefii mobili de sector încep abia la noapte, nu? În privinţa asta nu a avut loc nici o schimbare?

— Nici o schimbare, bombăni Daley. Nu e nevoie să comunicăm înainte de căderea nopţii...

— Tocmai. Dispecerul a branşat accidental monitorul Delta şi a auzit un şef mobil de sector vorbind cu o maşină care se află la Harper Woods. Am început să verific. Alte două maşini au declarat că au avut şi ele un contact radio cu un şef mobil de sector. Maşinile Strike 7, Strike 8 şi Strike 9.

Holzer se apropiase din nou de biroul lui Daley şi ascultase cu mare interes.

Directorul supravegherii se uita la agentul de comunicaţii cu un aer ciudat.

Holzer tuşi uşor şi zise:

— Acum ce-ţi spune instinctul, Joe?

CAPITOLUL XVII

— Noroc că ai primit mesajul, zise direct Leo Turrin. Am veşti importante pentru tine...

— Şi eu pentru tine, spuse Hunter. Încercam să te reperez, Leo. Unde e cabina ta de telefon?

— Nu departe de Tommy Damio, pe aceeaşi stradă. Aici e cartierul nostru general, notează şi asta. Ai întârziat, tocmai voiam să plec.

— Îmi pare rău, dar am avut treabă. Tocmai am primit mesajul. Care sunt veştile atât de importante pe care trebuie să mi le spui?

— Brognola.

— Spune-i lui Hal...

— Nu, stai, mai întâi ascultă-mă. Asta vine direct de la Dumnezeu. Hal cere să uiţi toate serviciile făcute în trecut şi să laşi totul baltă. E clar şi precis. Mi-a spus textual: „Nu trebuie să se apropie de Butch Cassidy, nici măcar să-l privească chiondorâş...” E un ordin. Înţelegi?

— De când primesc ordine de la FBI? întrebă calm Hunter.

— Acest ordin nu e pentru tine, e cel care i-a fost dat lui Hal.

Direct de la biroul prezidenţial.

Hunter tăcu un moment.

— E chiar atât de grav?

— E chiar mai rău. Tipii de la Washington nici măcar nu îndrăznesc să pronunţe numele lui Cassiopea, îl numesc tot pe numele lui de cod, Butch Cassidy. Scotocesc şi sapă... Lucrurile se agravează cu fiecare pas. Consecinţele ar fi atât de înspăimântătoare încât...

— OK, Leo, zise Hunter întrerupându-l. Spune-i lui Brognola că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să nu-l şifonez, dar trebuie să-i vorbesc.

— Nu, sergente, nu trebuie!

— Îmi pare rău, dar am motivele mele, Leo. Vreau să-i vorbesc.

Vocea lui Leo avea uşoare accente de panică.

— Ştiu că nu e cazul să ţi se interzică dacă eşti decis, şi am încredere în judecata ta. Dar nu se vrea ca acest tip să afle că FBI-ul se interesează de el.

— Se află totuşi pe lista celor supravegheaţi.

— De unde ştii?

— În faţă la el se află o maşină anonimă. Trei poliţişti supraveghează imobilul.

Turrin aproape că gemu.

— Nu-ţi face griji, zise Hunter. Sunt discreţi. Atât de discreţi încât voi trece pe lângă ei fără să fiu reperat.

— Ai grijă. Nu crede tot ce ai auzit despre poliţiştii din Detroit. Nu sunt nişte îngeraşi.

— Da, am băgat de seamă. În curând se va face noapte. Rămâi la Damio în seara asta? Toată noaptea?

— Da, nu închide. Am o informaţie pentru tine. Se petrec nişte chestii. Charley Fever asmute vechea gardă şi o strânge în clădirea pe care ai atacat-o ieri seară. Am impresia că ia conducerea ostilităţilor. E un pas mare pentru Charley. Adică e un dur, fireşte. În aceste momente se plimbă cu o gaură în umăr. Dar niciodată nu a fost mai mult decât un pistolar, şi probabil că ştii asta. Totuşi el pare să fi luat conducerea Familiei şi bătrânii şefi îl ascultă.

— Deci se adună la Yacht Club?

— Da, dar numai vechea gardă. Ar putea să fie o ocazie formidabilă. Detroit a fost totdeauna un oraş foarte unit, nu a existat niciodată discordie familială. Altceva interesant. Ţi-am spus deja că bătrânii din *Commissione* au trimis echipe de vânători de scalp. Acum sunt vreo douăsprezece, răspândite în tot oraşul. Am înţeles că se pregătea o schismă. Ştii că Familia de la Detroit nu a fost niciodată perfect de acord cu deciziile naţionale. Crazy Sal era vinovat de asta. Dar acum, după ce-a murit...

— N-a supravieţuit?

— Am crezut că ştii. Nu, a murit azi pe la prânz. În orice caz, acum când Sal a dispărut, bătrânii din *Commissione* vor încerca să aducă Detroit în cadrul grupului. Ştiu că Charley Fever adună vechea gardă şi au zis: „Să-l lăsăm pe Charley şi pe bătrâni să dea piept cu Hunter, vom trimite echipe pentru protecţie. Staţi liniştiţi, lăsaţi-l pe Charley să se descurce cu Bob Hunter”...

Hunter mormăi ceva de neînţeles.

— Evident, nu e rău deloc.

— Nu, deloc. Ai făcut treabă bună ieri seară, sergente, iar Hal vrea să ştii că-şi dă perfect de bine seama de asta. *Combinaţia* a primit o lovitură grea şi prietenii ei au fost foarte stingheriţi. Nimeni nu a fost pus sub acuzaţie ieri seară, dar lista colaboratorilor s-a lungit considerabil. *Combinaţia* e dată peste

cap. Totuşi Hal te roagă tare mult să uiţi de Butch Cassidy. Mie îmi pare rău că-ţi vorbesc despre el.

— Îl cunoşteam deja, Leo. Şi nu-l pot uita, e ceva personal, dar voi fi cât se poate de discret.

— Bine, zise Turrin suspinând. Vorbeşte cu el dacă aşa trebuie. Aş vrea totuşi să-ţi dau un sfat prietenesc.

— Te ascult.

— Termină în felul ăsta. Vorbeşte cu Butch Cassidy, află ce vrei să afli şi pleacă. Ascunde-te într-un loc retras şi stai acolo un timp. Între noi, pot să-ţi spun că la ora actuală eşti un om mort. Mort. Doar dacă nu cumva părăseşti rapid oraşul. Toţi vor moartea ta, ambele tabere. Poliţiştii sunt toţi mobilizaţi, chiar şi unităţile anti-manifestaţii. Până diseară vor apărea unităţi mobile pe străzi, gata să intervină în câteva secunde. Dispun de vehicule blindate, de arme de calibre mari, de gaz lacrimogen, de tot felul de arme. În plus, a sosit şi o echipă specială de US Marshals. E vorba de trăgători de elită, iar carabinele lor sunt enorme.

— Ştiu, răspunse Hunter cu o voce ostenită. Mulţumesc totuşi.

— Asta e în tabăra poliţiei, dar de cealaltă parte e şi mai rău. Au dat fuga cei mai buni pistolari, înarmaţi până în dinţi. Eu sunt la Damio, băieţii din Buffalo se află la Tomassetta. Trei grupuri newyorkeze sunt la...

— Nu te obosi, Leo. Ştiu.

— Pleacă, şterge-o de-acolo.

— Nu pot.

— Dar de ce, Dumnezeule mare? Ce-i atât de important?

— Ţi-am spus, e ceva personal.

— Mormântul tău va fi impersonal, sergente. Tu sau altul. Ce să pun să scrie, „Aici zace războiul lui Bob Hunter”? Din cauza unei vendete?

— Nu e o vendetă, e o „restituire”.

— Cum?

— Nu, nimic. Voi pleca imediat ce va fi posibil.

— Nu te duce la club.

— La Yacht Club?

— Eşti aşteptat. Charley a adunat acolo toate „torpilele” din oraş. Prin comparaţie, ieri a fost un fleac.

— Dacă zici că a fost un fleac... murmură Hunter.

— Bine, în seara asta o să fie tare de tot, nu te duce.

— Dar aveam de gând să mă duc.

— Faci cum crezi. Auzi, să nu-i porţi pică lui Hal. E copleşit de

ordinele primite de sus.

— Ştiu, zise Hunter suspinând. Brognola e un băiat bun, transmite-i salutări din partea mea, dar nu şi scuze. Fac numai ce trebuie să fac, Leo.

— Bineînţeles. Ai grijă.

— Şi tu.

Hunter închise, se uită cu răceală la maşina de poliţie care se afla în faţa cabinei telefonice, apoi puse a doua monedă în aparat. Venise momentul să cheme întăriri.

Vocea lui era calmă.

— Da?

— Eu sunt, zise el. Vei găsi cheile în cutia cu cafea. O camionetă Ford Econoline cenuşie se află în parcare, locul G-12. Ia-mă de la intersecţia străzii Kelly cu Morang peste douăzeci de minute.

— Stai, unde vine asta? Aproximativ.

— Direcţia e pe opt mile până la Kelly care se află după Gratiot, sud spre Moragn.

— Am înţeles. Ai nevoie de materialul care se află în cealaltă maşină?

— M-am ocupat de asta azi dimineaţă.

— Ăăă, bine. Nimic altceva?

— Să nu întârzii.

— O să am grijă, răspunse ea cu o voce răguşită.

Hunter închise, se uită la soarele care apunea apoi se întoarse la maşină.

CAPITOLUL XVIII

— E o adevărată sminteală! exclamă Toby. Camionul ăsta e un arsenal pe patru roţi!

— Exact, răspunse Hunter. Voi avea nevoie de el. Vreau să te foloseşti de maşina cu care am venit. E furată, aşa că trebuie să fii foarte atentă.

— Formidabil. Fără a mai vorbi de restul, singurul lucru de care am cu adevărat nevoie e să fiu prinsă la volanul unei maşini furate.

— Situaţia e chiar mai rea, zise Hunter zâmbind. Am furat-o de la prefectură, şi asta se ştie. Nu folosi staţia radio. Cred că patrulează oraşul în căutarea mea.

Toby făcu ochii mari.

— Eşti incredibil!

Hunter râse uşurel şi îi zise:

— Aş vrea să faci o diversiune.

O duse în partea din spate a camionetei şi îi arătă o hartă mare a oraşului care era prinsă cu scotch pe perete. Atinse uşor cu degetul linia de demarcaţie între comitatele Wayne şi Macomb, care mărgineau G. P. Wood la nord, apoi descrise o curbă până într-un loc precis.

— Ce-i acolo? întrebă ea.

— Acolo trebuie mers. Pe strada asta.

— De ce?

— Uită-te bine, zise el cu blândeţe.

— Dar nu...

Tânăra femeie tresări brusc.

— Ce înseamnă cifrele astea cu roşu? Numerele caselor?

— Exact.

— O mie patru sute nouăzeci şi doi, nu?

— Da, e numărul casei care ne interesează. E a doua pe dreapta, în direcţia nord.

— Incredibil...

— Ciudat, nu?

— Îmi ziceam eu că numerele astea trebuie să însemne ceva, dar... Nu-i o coincidenţă, nu?

El suspină şi o strânse uşor de mână.

— Toby, am constatat de multă vreme că în lumea asta nu există coincidenţe. Omul care locuieşte la numărul 1492 este

cheia care ne va permite s-o găsim pe Georgette. Trebuie să intru acolo.

— E acasă?

Hunter dădu din cap afirmativ.

— Se ascunde acolo. Nu s-a mişcat din casă toată ziua.

— Atunci ce mai aşteptăm?

— Casa se află sub supraveghere. Două maşini. Prima se află exact la nord şi în faţă, a doua e oprită în colţul străzii, la est.

Toby se încrunta în timp ce privea harta în penumbra camionetei. Hunter aprinse o lampă.

— OK, zise ea. Am reperat-o. Ce vrei să fac?

— Aş vrea să duci acolo maşina asta furată.

— Serios? Până la casă?

— Da, dar încetişor. Pune-ţi un batic pe cap. Nu le da ocazia să te vadă foarte bine. Stinge farurile când te apropii şi nu le mai aprinde. Intră pe alee şi opreşte-te.

— Cum e aleea?

— În formă de semilună, lungă de vreo cincisprezece metri.

— Bine, zise ea oftând. Intru şi mă opresc.

— Exact.

— Cât stau acolo?

— Destul ca să pot intra în casă.

Hunter indică un loc pe hartă.

— Voi veni de aici, prin spate. Voi lăsa aici camioneta şi voi merge mai departe pe jos. Când vei intra pe stradă, voi avea nevoie de două minute. Fă să dureze tot manejul două minute.

— OK, nici o problemă. Vrei să trec prin faţa maşinilor de supraveghere?

— Da, vreau să fii reperată.

— Vrei să fiu prinsă?

Hunter îi puse o mână pe umăr.

— Nu vreau să tragă în tine, Toby. Când se vor apropia, totul va fi terminat. Şi aşa e destul de riscant; au primit ordin să tragă fără somaţie.

— Da, ştiu, murmură ea.

— Când se vor apropia, arată-te, lasă-i să te vadă. Începând din acel moment, procedezi cum crezi de cuviinţă. Cred că ştii mai bine decât mine ce trebuie să faci.

— Bineînţeles, zise ea cu ochii la hartă.

— OK, să mergem, zise el.

— Bob...?

— Da.

— Crezi că Georgette se află în această casă sau că există o... speranţă?

— Nu se ştie niciodată, Toby.

— Da, ăăă... OK, să mergem.

Tânăra femeie se întoarce brusc, îşi petrecu mâinile după gâtul lui şi îşi lipi gura de urechea lui.

— Nu te lăsa împuşcat, şopti ea.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, mormăi el.

— Dacă Georgette... Dacă e deja pierdută, ar fi inutil să mori şi tu. Nu te îngropa voluntar cu ea. Din bravadă.

— Nu fac nimic din bravadă. Dacă ai o idee mai bună, sunt gata să te ascult.

— E riscant, nu?

— Toby, totul e riscant în înfruntarea asta. Ştii foarte bine.

— Da. Evident. Bine...

— Acum trebuie să plecăm, Toby.

Ea îşi şterse o lacrimă care îi cursese pe obraz şi coborî din camionetă.

Se făcuse noapte şi atmosfera era apăsătoare.

Hunter coborî ultimul şi îşi potrivi ceasurile.

— Mergi în urma mea până la marginea cartierului, zise el. Rămâi la vreo sută de metri în spatele meu, dar nu mă pierde din vedere. Voi începe manevra la două sute de metri de ţintă, la vest. Vei merge mai departe singură şi vei intra pe alee la secundă.

— Foarte bine, murmură ea. Unde de reîntâlnim?

— Glumeşti? Crezi că o să scapi doar cu câteva cuvinte?

— Mai întâi trebuie să mă prindă.

Hunter făcu un pas înapoi şi zise:

— Am terminat, abandonezi misiunea.

— Ei, ascultă! Stai, n-am să fac nici o prostie, dar nu subestima abilitatea de care sunt în stare. Deci, unde ne reîntâlnim?

— Toby, zise Hunter, vor trage la cea mai mică ocazie. Nu le oferi această ocazie.

— La apartament, OK?

Ea îi zâmbi cu tot farmecul de care era în stare. Îl manevra şi Hunter ştia asta. Hunter lăsă umerii să-i cadă, bombăni două-trei înjurături apoi îi zise:

— OK, Toby, ne întâlnim la apartament. Dar nu veni cu o mulţime de poliţai după tine.

— Fii mulţumit dacă te vei întoarce şi tu, şopti ea cu acelaşi

ton.

El îşi trecu mâinile sub braţele ei, o ridică în sus, o sărută, o puse iar jos, o întoarse şi o expedie până la maşina furată cu o pălmuţă peste fund.

Apoi urcă în camionetă şi se avântă în junglă. Era o junglă umană, plină de canibali şi de vânători de scalp, de paznici de vânătoare şi de animale sălbatice care cunoşteau toate cărările şi toate pistele.

Bob Hunter se gândi o fracţiune de secundă la acea lume mai bună pentru care lupta, dar pe care poate că nu o va vedea niciodată.

CAPITOLUL XIX

— Lee!

— Da?

— O maşină vine de la est. Stai... Da. Nu pot să-l văd pe cel de la volan dar... E singur. Maşina... S-ar zice... La dracu! E vehiculul furat!

— OK, nu mişca! Stai unde eşti!

— Am înţeles! Trece pe lângă mine. Tot nu reuşesc să... Dar e chiar maşina noastră!

— OK. O văd. Ce face?

— S-a oprit la intersecţie. Cel de la volan e indecis. Poate că ne-a reperat.

— Nu te mişca de-acolo! Harvey, ia legătura cu şeful mobil de sector. Şi nu care cumva să te mişti de-acolo, fir-ar să fie!

— Nu. A pornit. Vine drept spre tine!

— Gata! Poţi demara.

— Am plecat!

— Încet, încet... Stop! S-a oprit din nou!

— La dracu, la dracu şi la toţi dracii!

— Se uită. Poate că va face turul. Rămâi unde eşti.

— Vine unitatea mobilă?

— Sunt pe drum. Demarează iar. OK, face turul, blochează-l prin spate!

— Gata. În cât timp vor fi aici?

— Sunt pe drumul de pe malul lacului, şi gonesc spre noi. Să nu-l laşi să o şteargă! Blochează-l bine! OK... OK... Mda. E bine! A stins farurile! Gata, a intrat pe alee! Doamne, nu-l mai văd! Dar tu?

— Aiurea! Nu văd decât copacii din grădină!

— Mergem acolo pe jos. Îţi trec ţie legătura pe Delta. Rămâi în contact cu secţiunea mobilă!

— Am înţeles! Ai grijă!

— Mulţumesc!

*

* *

Era un fel de sală mare care folosea la lucru şi la odihnă. O fereastră mare dădea spre un balcon imens care se întindea deasupra faţadei imobilului. Acolo era amenajat un colţişor pentru destindere. Într-o parte se afla un birou superb din acaju

şi în cealaltă parte se putea vedea un pat enorm. Mai era o încăpere plină cu haine şi o sală de baie unde luminile erau stinse.

Peretele de deasupra biroului era plin de fotografii înrămate, protagonistul fiind de fiecare dată proprietarul casei care poza alături de vreo celebritate.

Cassiopea cu vicepreşedinţii Statelor Unite. „Pentru Cass, cu cele mai bune sentimente...”

Cassiopea cu un om de stat european. „Dragului meu Cass, fără care am fi mult mai săraci...”

Cassiopea cu un şeic arab bărbos şi cu caftan. Dedicaţia era ilizibilă dar cu siguranţă flatantă.

Cassiopea cu un superstar de la Hollywood. „Pentru Cass Darling...”

Mai erau şi altele. Era o colecţie impozantă.

„Cass Darling” se afla lângă fereastră. Se uita cu prudenţă în stradă printre perdele.

Probabil că citise în *Playboy* cum se îmbrăcau seducătorii ca să petreacă o seară liniştită la ei acasă, singuri. Purta o haină de interior din catifea neagră şi o pereche de pantaloni de alpaca, între degete avea o pipă. Lumina singurei lămpi aprinse se reflecta pe unghiile lui îngrijite iar părul era tuns impecabil şi pomădat.

Pe birou se aflau doar un dosar şi un telefon.

Hunter întinse braţul la nivelul umărului şi lăsă să cadă pe birou medalia de trăgător de elită. Medalia căzu cu un clinchet supărător.

„Cass Darling” se întoarse ca împins de un arc, cu o expresie la început agasată şi furioasă, apoi mirată şi temătoare.

Se uită ţintă la obiectai metalic de pe birou, făcu ochii mari, apoi îşi deplasă privirea spre omul care se afla de cealaltă parte a încăperii.

Întoarse capul într-o parte, cu trăsăturile deformate de groază şi strigă:

— Harry! Bruce!

— Nu-ţi mai da atâta osteneală, îi sugeră cu răceală Hunter. Harry şi Bruce dorm somnul drepţilor. Nu mai suntem decât noi doi, „Cass Darling”.

Omul deschise, apoi închise gura. Făcu câţiva paşi, până la birou şi se aşeză disperat pe un colţ. Începea să transpire; pe frunte îşi făcură apariţia broboane mari de sudoare. Nu-şi putea lua ochii de la medalie.

— Ştiu ce e, zise el cu o voce tremurătoare.

— Atunci ştii şi cine sunt.

Cassiopea dădu din cap.

— Da, răspunse el. Da, te cunosc. Dar nu reuşesc să înţeleg ce cauţi la mine. Ce pot să fac pentru tine? întrebă el revenindu-şi puţin.

— Să mori, probabil, „Cass Darling”.

Tipul recăpăta cu rapiditate curaj.

— Dar n-are nici un sens. Nici unul. Îţi urmăresc cu atenţie aventurile şi am multă simpatie pentru lupta ta. Cred că-ţi înţeleg indignarea, ura. Şi dă-mi voie să te asigur, domnule Hunter, că n-am nici o legătură cu oamenii aceia.

Hunter îl lovi. Cassiopea decolă de pe birou, căzu jos lângă perete şi rămase în patru labe.

Hunter se apropie de fereastră şi se uită jos. Toby intra pe alee.

„Cass Darling” se ridică cu greutate şi scotoci într-un sertar dând din cap. Hunter îl lăsă să continue un moment, scoase Beretta şi trase un singur glonţ care făcu să sară o aşchie mare de acaju.

Cassiopea sări în spate, se lovi de perete şi se avântă spre uşă. Beretta „tuşi” încă de două ori şi uşa se închise brusc sub impactul celor două gloanţe.

„Cass Darling” se întoarse lent, cu picioarele tremurânde, căzu în genunchi şi ridică braţele în sus.

— Pentru Dumnezeu, nu te mai juca cu mine!

— Când te vei sătura de acest joc, aş vrea să-mi spui, zise Hunter.

CAPITOLUL XX

Toby răsuci volanul, intră pe alee, conduse până la portic, opri motorul şi îşi răvăşi părul blond, înjură imediat, ştiind că ar fi trebuit să mai ezite câteva clipe la marginea trotuarului ca să câştige câteva secunde preţioase.

Auzi deschizându-se o portieră, apoi paşi pe caldarâm, şi înjură din nou.

Se apropiau pe jos.

Un minut şi patruzeci de secunde, asta fusese tot ce-i oferise!

Uneori moartea poate să depindă de o jumătate de secundă!

Dar ce-i făcuse?

Sări din maşină şi alergă în mijlocul peluzei.

Zgomotul de paşi, al căror ritm rapid şi regulat răsuna pe stradă, o presa să adopte o linie de acţiune. Poliţiştii înaintau deja pe alee.

Se lovi cu piciorul de un obiect pe peluză, se aplecă în faţă ca să-l privească în întuneric şi înţelese imediat cu ce avea de-a face. Apucă obiectul şi îl aruncă în stradă cu toată puterea.

Era o bucată de porţelan în formă de disc provenind de la ceva care decora grădina. Obiectul căzu pe drum cu un zgomot infernal.

Paşii se opriră imediat şi se auzi o voce surprinsă:

— Ce-i asta?

— În stradă! exclamă al doilea om.

Forme omeneşti trecură cu zgomot prin boscheţii deşi.

Toby alergă până la maşină, urcă în grabă, răsuci cheia în contact şi acceleră. Maşina sări de sub portic ca un cal care se cabrează şi portiera se închise sub efectul forţei centrifuge.

Aprinse farurile şi viră brusc pe alee. Părăsi pavajul, derapă pe gazon, făcu o manevră brutală şi ajunse din nou pe şosea, scârţâind din cauciucuri, ajunse la capătul aleii în plină acceleraţie, viră din nou şi ieşi pe stradă clătinându-se.

În spatele ei se auzi bubuitura unei puşti, apoi încă una, urmată imediat de tirul rapid al unui revolver. Geamul din spate se sparse şi portbagajul fu străpuns de o ploaie de gloanţe.

Nişte faruri se aprinseră în spate şi o maşină porni în urmărirea ei.

Toby acceleră continuu şi ajunse la peste o sută douăzeci la prima intersecţie. Brusc, văzu ceva înspăimântător: un convoi de

vehicule care venea drept spre ea, având în frunte o maşină blindată cu girofarul aprins. Maşina veni spre ea şi îi bară trecerea.

— Tâmpită! răcni ea în întuneric. Tâmpită, tâmpită, tâmpită!

Dar îi oferise acum două minute lui Hunter – poate chiar mai mult –, şi asta conta cel mai mult.

— La dracu! strigă ea. La dracu!

*

* *

În acel moment, foarte îngrijorat, Bob Hunter îl trăgea de guler pe un anume „Cass Darling”, probabil şi mai îngrijorat decât el; şi îl făcea să coboare scările pe fund. Îl trase până la uşa de serviciu apoi în grădină. Cassiopea se tânguia continuu pentru un public invizibil.

Hunter auzise împuşcături în faţa casei şi înţelesese. Din păcate, înţelesese. De jur-împrejur, noaptea era străbătută de sunetul strident al sirenelor maşinilor de patrulare care se apropiau în mare viteză spre un singur punct.

Îl apucă pe „Cass Darling” de guler şi îl scutură aşa cum o pisică scutură un şoarece, Vocea lui, în mod normal foarte calmă, era plină de o furie incredibilă, şi îi zise omului care se tânguia:

— M-ai costat prea scump, stârvule! Codoş nenorocit...

— Dar termină odată, pentru Dumnezeu!

— Deci Sal a pedepsit-o după cum merita, da? zise furios Hunter. Şi eu am să-ţi fac ţie acelaşi lucru, nemernicule!

Îi smulse pantalonii, îl împinse pe spate în iarbă, îi propti piciorul în gât şi făcu să iasă brusc lama cuţitului.

— Ce? strigă Cassiopea. Cum? Nu! O, Doamne, nu! Asta nu!

— Ce, ticălosule, încă mai ţii la virilitatea ta? Nu crezi că e pedeapsa pe care o meriţi?

— Dumnezeule! Dar n-a murit, sunt sigur de asta! Du-te să vezi unde ţi-am spus! Dumnezeule, nu face asta!

Hunter băgă cuţitul între pulpele goale ale lui „Cass Darling” şi înfipse lama în gazon.

— Data viitoare, promise el, o să te împrăştii în toată grădina asta! Dacă m-ai minţit, îţi dau acum ultima şansă să spui adevărul.

— Jur că am spus adevărul! Jur în faţa lui Dumnezeu!

Hunter îl părăsi pe „Cass Darling” care imediat leşină, scăldat în emanaţiile propriului său corp.

Nu era deloc amuzant să terorizezi un om în aşa hal, dar nu se putea altfel. Ţinea neapărat să cunoască adevărul şi furia lui

fusese de folos, căci era sigur că Cassiopea îi spusese adevărul.

Dar era o victorie amară. Toby îi spusese înainte: „Poate că nu merită să faci asta”.

Şi acum Georgette poate că plătise preţul suprem.

Dacă ăsta era adevărul... Dacă...

„Şi bărbaţii plâng, Toby.”

CAPITOLUL XXI

Holzer tocmai se întorcea când auzi apelul lui Strike 8. Ar fi vrut să se ducă acasă ca să facă un duş, să mănânce ceva şi să doarmă o oră-două dacă putea.

Ziua fusese interminabilă şi ultimele opt ore petrecute se situaseră dincolo de limita suportabilului.

Era în picioare de mai bine de douăzeci şi patru de ore, dar apelul avu asupra lui efectul unui întăritor.

Se simţi incredibil de vesel văzând secţiunea mobilă care gonea pe malul lacului şi nebun de bucurie văzându-l virând pe Vernier.

Era pe teritoriul lui şi cunoştea toate scurtăturile. Ştia că putea să fie la faţa locului înaintea secţiunii mobile.

Trecu pe lângă Yacht Club, riscă virând pe Hawthorne, porni sirena, gonind pe Marter apoi se avântă în direcţia nord pe Yorktown Parkway.

Redresă maşina şi opri sirena, lăsând numai girofarul. Fu gata să intre într-un mic Volkswagen la prima intersecţie. Şi încetini imediat, apoi se hotărî să reducă viteza ca să ajungă la faţa locului teafăr şi nevătămat.

Mai târziu avea să-şi aducă aminte de această hotărâre, deoarece reducând viteza provocase toate evenimentele care urmaseră.

Holzer se îndrepta spre focul apelului care se afla la vest. Secţiunea mobilă se afla probabil pe Vernier, îndreptându-se spre nord dar, dintr-un motiv care nu-i era cunoscut, deviase de la rută şi o văzu virând pe *parkway* în faţa lui şi luând aceeaşi direcţie, cu un avans de două sute de metri.

Atunci Holzer viră spre sud apoi spre vest din nou, furios că fusese depăşit în propriul său cartier. Orgoliul îl împiedica să-i prindă din urmă pe acelaşi drum.

Făcu încă un viraj, merse spre nord, parcurgând astfel drumul pe care secţiunea mobilă vrusese să-l evite.

Pentru că nu era echipat să le audă apelurile, nu putea să asculte ce-şi spuneau.

Nu-i mai rămânea decât să piardă cursa.

Departe în faţă auzi un foc de puşcă şi alte împuşcături şi văzu maşina nebună intrând în capcană. Atunci înţelese manevra secţiunii mobile, dar o înţelese puţin cam târziu.

O altă maşină fusese trasă de-a latul străzii lângă intersecţie, întoarse şi se repezi după maşina fugarului.

Holzer nu putea să treacă de la o sută patruzeci la douăzeci la oră în două secunde, dar încercă, dându-şi seama chiar în acea clipă că probabil va strica o capcană pregătită cu minuţiozitate.

Apăsă cu disperare pe frână răsucind de volan. Maşina se roti de câteva ori, ajunse în trombă în intersecţie, păru o clipă că se redresează apoi intră în alunecare pe o străduţă.

Roţile din faţă săriră peste marginea trotuarului, maşina seceră câţiva arbuşti şi boscheţi de flori pe o distanţă de vreo treizeci de metri, după care derapă şi începu să alunece pe cealaltă parte.

Sparse un gard apoi bara de protecţie se agăţă de ceva tare. Maşina se roti în loc până când bara de protecţie cedă cu un zgomot de metal rupt. Îşi continuă cursa dementă alţi câţiva metri şi în sfârşit maşina începu să se rostogolească. Prins cu centura de siguranţă de scaun, Holzer îşi aminti de o zi la bâlci când, copil fiind, vomase din montagnes russes în capul lumii de jos, şi se întrebă imediat dacă această amintire era cea a unui muribund... Ce oroare!

Îşi pierdu cunoştinţa. Nu ştiu pentru cât timp, dar probabil că nu mai mult de câteva secunde. Îşi reveni şi zări flăcările, înţelegând imediat că era blocat într-o maşină care putea să facă explozie dintr-o clipă în alta.

Brusc, zări printre flăcări un diavol care dansa lângă maşină, dar îşi zise că n-a fost decât o halucinaţie. Dar nu avea dreptate.

Era Bob Hunter. Îşi aminti de faţa zâmbitoare care îi zisese: „Holzer, nu-i aşa?” Ciudată amintire şi asta! Totuşi amintirea era deformată de realitate şi fantoma lui Hunter îi zise:

— Nu mişca, stai calm. Am să te scot de-acolo.

Deci nu era o halucinaţie.

Acel personaj incredibil se afla realmente acolo!

Holzer deschise gura, îşi dădu seama că încă mai putea vorbi şi zise imediat o stupiditate:

— Cum ai ajuns atât de repede, Frapent?

— Mă aflam pe-aici, replică tipul înalt. Să ştii că e nasol. Parbrizul s-a prăbuşit pe tine şi ai lângă carotidă o parte ascuţită. Nu pot să mişc maşina şi acoperişul e buşit. Rezervorul ar putea să sară în aer dintr-un minut în altul. Dacă ridic acoperişul, e posibil să-ţi vină parbrizul în gât. Dacă nu-l ridic, o să te prăjeşti sau ai să sari în aer. Deci, va trebui să-l ridic. Imediat ce-ţi poţi elibera mâinile, protejează-ţi gâtul.

— Am înţeles, zise Holzer cu o voce calmă care îl uimi. Cum o să-l ridici?

— Cu mijloace proprii, replică tipul.

Se strecură în interiorul maşinii lângă Holzer, deplasându-se în patru labe printre tablele ciopârţite. Holzer văzu venele şi tendoanele apărând de-a lungul gâtului şi înţelese risipa imensă de forţă pe care o făcea acel om care încerca, cu orice preţ, să se ridice în sus sub acoperişul îndoit.

— Atenţie! mormăi tipul.

John Holzer simţi că imposibilul era pe cale să se realizeze: acoperişul se ridica. Îşi degajă un braţ. Tipul continua să împingă în sus.

— Reuşesc, şopti Holzer. Stai... Stai! Gâtul meu... Ah! OK... gata! La dracu! Să ne cărăm!

Când se gândi la asta mai târziu, Holzer îşi dădu seama de ceea ce însemnase acest act. Totuşi i se păruse atât de uşor ca mototolirea unei foi de hârtie.

Tipul îl apucă imediat pe Holzer de sub braţe şi îl trase cu toate forţele ca să-l scoată dintre fiare, înjurând şi mârâind din cauza efortului. În sfârşit, reuşi să-l scoată, îl târî câţiva metri după care rezervorul făcu explozie.

Căldura jerbei de foc arse părul lui Holzer dar nu putu să facă altceva decât să rămână lungit pe iarbă, conştient că era încă în viaţă şi plin de recunoştinţă.

O voce răguşită şopti la urechea lui:

— Scuipă-l în faţă, Holzer!

La început nu înţelese apoi, ridicând ochii, i se păru că vede imaginea morţii şi faţa ei descărnată dansând, plutind printre flăcări, şi când întoarse capul spre voce, nu văzu pe nimeni.

Începu să se târască şi strigă:

— Frapent! Ai păţit ceva, Frapent! Unde eşti?

În acel moment, un agent din Detroit East se apropie în fugă.

— Doamne! strigă el. Mai e unul aici?

— Doar John Holzer, răspunse Holzer.

— Dar la cine strigai? Cu cine erai?

Holzer se ridică, surprins că se putea ţine pe picioare. Îşi tăiase mâinile în parbriz, dar tăieturile nu erau adânci, şi alte răni nu avea.

— Cu cine erai? strigă din nou poliţistul din Detroit East.

— Cu Dumnezeu, mormăi Holzer. Dumnezeu a fost cu mine.

CAPITOLUL XXII

„Nimic nu e mai idiot ca ghinionul”, îşi zise Toby.

Ezită o clipă şi, suspendată parcă în timp, îşi imagină faţa lui Hunter apoi apăsă pe acceleraţie şi răsuci volanul cu toată puterea.

Maşina făcu un fel de salt pe trotuar şi plană o secundă. Partea din spate a vehiculului devie, lovi violent maşina blindată, ricoşă brusc şi se roti pe roţile din faţă în timp ce roţile din spate se învârteau nebuneşte în gol.

În fine, partea din spate căzu pe gazonul din faţa unei case şi cursa nebună reîncepu. Maşina, devenită un animal dezlănţuit, pus în mişcare de presiunea unui picior mic care apăsa pe acceleraţie, se cabră apoi descrise o curbă interminabilă spre propria distrugere.

Se pomeni în interiorul casei chiar mai înainte de a fi văzut-o, trecând prin lemn, tencuială şi geamuri, distrugând divane, fotolii şi scaune, ridicând perdele şi covoare. Avu o clipă impresia că zboară şi înţelese că părăsise maşina, pomenindu-se destul de ciudat într-un pat alături de un domn în vârstă care întreba fără să se mai oprească:

— Ce-i? Ce-i? Ce-i?

— E un vis, mormăi Toby. Dormi mai departe.

O durea spatele, dar sări din pat şi părăsi camera. Braţele şi picioarele păreau că plutesc în toate sensurile, totuşi continuă să se deplaseze normal şi chiar rapid. În mod miraculos, nu păţise nimic.

Prin spărtura pe care o făcuse în faţadă, tânăra femeie văzu apropiindu-se poliţiştii cu panoplia anti-manifestaţii completă.

Se apropiau cu prudenţă, în timp ce alt agent, pe care nu-l putea vedea, zicea:

— Vă spun eu că e o femeie! Sau un hippy blond! L-am văzut pe cel de la volan la fel de bine cum vă văd...

Toby porni în cealaltă direcţie, durând-o în cot că ofiţerul o văzuse.

Ieşi din casă pe uşa de serviciu, traversă grădina în fugă, sări peste gardul scund, alergă până la capătul grădinii vecine şi sări în strada următoare în pas alergător.

Reduse ritmul abia după ce văzu masa întunecată a camionetei care era garată pe o alee de serviciu la câteva sute

de metri mai departe. Simţea că plămânii i-au luat foc şi avea impresia că foarte curând vor face explozie.

Prima sa reacţie, când văzu camioneta, fu o imensă bucurie, dar imediat îşi dădu seama de semnificaţia prezenţei ei. Fu cuprinsă de o anxietate teribilă.

De ce mai era încă acolo?

Ar fi trebuit să fie deja departe!

Renunţă la alergare, merse normal ţinându-se de coaste, trăgându-şi răsuflarea. Când ajunse lângă camionetă se prăbuşi şi gemu lamentabil:

— La naiba! La naiba, la naiba...

O voce răguşită îi zise cu blândeţe din întuneric:

— Sper că n-ai să stai aşa culcată toată noaptea?

Era el. Întreg, puţin cam şifonat, cu haina pe jumătate arsă şi mâinile pline de sânge. Dar, Doamne, cât era de frumos!

— De ce ţi-a luat atâta timp? zise ea cu o voce gâfâită. Cele două minute ale tale sunt o adevărată eternitate!

El o luă în braţe, o ridică de jos şi o duse în interiorul camionetei, o întinse pe banchetă şi o examină cu o mare tandreţe.

— Oh, Toby, zise el. Doamne, Doamne...

— Sunt aici, nu? Întreagă, capul, mâinile, picioarele...

— Da, da, zise el.

Tânăra femeie ridică capul, privi cu un aer mirat, văzându-i cu claritate faţa pentru prima dată de când se regăsiseră.

— Plângi!

Îi trase capul spre pieptul ei.

— Haide, zise ea cu blândeţe. Descarcă-ţi sufletul.

— Nu pot, răspunse el cu o voce ciudată. Presupun că încă nu sunt cu adevărat bărbat.

Totuşi Toby, agent FBI, nu se simţise niciodată mai femeie ca atunci.

CAPITOLUL XXIII

Toby conducea în timp ce Hunter îşi îmbrăca combinezonul de luptă şi îşi vorbeau din faţă în spatele camionetei.

— Cum a fost la 1492? întrebă ea, străduindu-se să aibă un ton relaxat.

— Instructiv, răspunse Hunter. Şi îngrijorător.

— Atunci spune-mi şi mie şi îngrijorează-mă.

— Dacă-ţi spun puţin, Toby, va trebui să-ţi spun totul, şi nu e prea plăcut.

— Nu ţi-am cerut niciodată să-mi ascunzi adevărul sau să-l nuanţezi, zise ea aruncându-i o privire încruntată peste umăr.

Hunter trase fermoarul combinezonului şi spuse:

— Crazy Sal a condamnat-o să petreacă cincizeci de zile în cameră.

— În cameră? Ce înseamnă asta?

— Tipul a jurat că nu ştie mai mult decât atât. Poate că e adevărat. În orice caz, dacă e ce cred eu...

— Şi ce crezi?

— Mai întâi vreau să-ţi explic exact ce e tipul care locuieşte la numărul 1492. Un front financiar pentru *Combinaţie.* Sute de milioane de dolari trec printre degetele sale în fiecare an, uneori sub formă de titluri dar deseori bani gheaţă. Societatea lui e jumătate legală şi jumătate criminală şi hărăzită în mod natural intereselor *Combinaţiei.* Dacă ai instinctul unui animal de pradă, poţi să faci mari pagube în mediul afacerilor cinstite.

— Oamenii de afaceri sunt şi aşa duri unii faţă de alţii, fără a mai vorbi de ilegalitate, zise Toby.

— Dar diferenţa e enormă, o asigură Hunter. Evident, sumele mari de bani miros totdeauna suspect în funcţie de persoana care dispune de ele, dar când se amestecă *Combinaţia,* atunci e clar o violare. Tipul de la numărul 1492, de exemplu, nu se mulţumeşte să-şi influenţeze victimele oferindu-le fete cu care să se culce, după aceea trece la atac lovind puternic. Căci fetele pe care le oferă se transformă în argument de şantaj şi sfârşesc prin a costa cât ochii din cap. Ai avut dreptate când ai vorbit de call-girls pentru mahări, şi, prin comparaţie, o fată care face trotuarul te duce cu gândul la Ioana d'Arc. Fetele conduse de acest tip constituie o formă de şantaj care este pur şi simplu înfiorătoare când îţi dai seama de puterea pe care o deţin între picioare şi

când afli de sumele care sunt în joc. Bineînţeles, *Combinaţia* nu le poate permite acestor fete să devină independente sau competitive. Şi face din ele nişte sclave.

— Te referi la şantaj industrial?

— Da, cu câteva variante, dar şi şantaj politic. Fetele sunt supuse celor mai rele corupţii, terorii şi şantajului. Apoi sunt trimise în natură cu obligaţia să aducă atâtea acţiuni, o întreagă societate sau ce trebuie luat de pe piaţă. Uneori chiar o mică ţară.

— Înţeleg foarte bine, râse Toby. Vorbeşte-mi de cameră.

Hunter suspină.

— E ceva instinctiv, nu ai o impresie dar cred că Georgette a servit drept exemplu pentru noile fete recrutate. Probabil că sunt trecute una după alta prin „cameră" şi li se arată ce li se va întâmpla dacă vreodată vor călca strâmb.

— Doamne, şopti Toby îngrozită.

— Da, zise Hunter. O sală de tortură. Ai văzut vreodată un *turkey,* Toby?

— Mi-a vorbit cineva despre asta şi mi-a fost de ajuns, zise ea cu o voce tremurătoare. Crezi că Georgette...

— Mi-ai spus că nu trebuie să nuanţez lucrurile, mormăi Hunter. Dar în sinea mea sunt. Sigur că Georgette a avut această soartă.

— Dumnezeule mare!

— Exact.

Îşi puse Auto-Mag în tocul de piele şi îşi legă centura.

— Ai spus cincizeci de zile?

— Aşa mi-a spus tipul.

— Dar cum ar putea...

Toby se înfioră.

— Cum ar putea să dureze atât de mult?

— Nu ştiu, dar trebuie să sperăm că nu a rezistat. Să sperăm că a murit de multă vreme.

— Dumnezeule mare, Dumnezeule mare...

Hunter îşi luă Beretta, scoase de două ori pistolul din tocul de piele, verifică mişcarea, apoi îl puse la loc.

— Unde mergem?

— Cunoşti foarte bine locul.

— Serios?

Hunter deschise lada cu muniţii şi începu să-şi aleagă armele.

— Îl ştiu? zise ea.

— Mi-ai spus că locul mai are încă secrete. Sunt de aceeaşi

părere cu tine.

— Nu te poţi întoarce la club! exclamă Toby. Ar fi o adevărată sinucidere!

— Poate. Dar există mai multe feluri de a te sinucide, Toby. Nu pot neglija un aspect al acestei afaceri.

— Dar probabil că ea e moartă! Ar fi un adevărat dezastru!

Hunter închise lada şi bătu darabana cu degetele pe capacul ei.

Toby reduse viteza, trase vehiculul pe marginea drumului şi se întoarse spre el.

— Eşti gata s-o abandonezi atât de repede, Toby? întrebă Hunter cu blândeţe.

Tânăra femeie se uită la el fără să răspundă.

— Există mijloace pentru a-i ţine pe oameni în viaţă, îi explică el. În ciuda supliciilor. Există medici care...

— Oh, nu mai spune nimic! strigă Toby.

— N-ai citit rapoartele de la Nuremberg despre metodele folosite de chirurgii nazişti? Nu ştii că un chirurg fără suflet poate să facă corpului omenesc nişte lucruri care sfidează imaginaţia cea mai sordidă? Oamenii pot fi ţinuţi în viaţă şi...

— Taci, te implor, taci!

— Atunci, să mergem.

Ea îşi muşcă buza de jos atât de tare încât începu să-i curgă sânge. Răspunse:

— N-o face pentru mine, Bob. E moartă, sunt sigură de asta. Şi tu crezi la fel. Asta înseamnă că ceea ce vrei să faci nu e pentru Toby.

— Să zicem că e pentru mine, răspunse Hunter. Acum, demarează!

Ea porni maşina cu regret. Hunter îşi continuă pregătirea pentru luptă. După câteva clipe, Toby îi zise:

— Bine, OK, dar vin cu tine.

— Nici vorbă!

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, amestecându-se cu sângele care curgea pe bărbie.

— Tocmai în momentul în care începusem să te găsesc simpatic!

— Nu te gândi, Toby, condu mai departe.

— Niciodată nu m-am simţit mai vie ca azi şi nu vreau ca totul să se termine. Nu suport gândul să pierd totul, nu acum!

— Nu putem să pierdem ceva ce nu ne aparţine, Toby!

— Mersi frumos, zise ea plângând! M-ai făcut să sufăr, dar n-

am crezut niciodată că-mi aparţii.

— Nu mă refeream la mine.

— Dar ascultă, Bob! Ce facem? N-are nici un sens! Spune-mi, Dumnezeule mare, spune-mi ce facem?

— Continuăm să trăim, Toby. Din plin.

— M-aş fi mulţumit cu să rămân „liniştit”.

— E fals. Dar îţi propun câteva zile de vacanţă şi de destindere. Imediat după. Vom merge să descoperim spaţii înverzite şi liniştea care ne-a fost totdeauna refuzată. OK?

Ea îi zâmbi, cu faţa încă scăldată de lacrimi.

— Morţii pot să promită orice.

— Încă nu sunt mort.

— Vacanţă, ai? OK.

Dar omul în negru îşi zicea că vacanţa era foarte departe şi foarte nesigură.

Într-adevăr, morţii puteau să facă cu uşurinţă promisiuni.

— Ne apropiem, îl anunţă Toby. Care e planul? O intrare discretă?

Hunter aruncă o privire afară.

— Nu, de data asta, nu, Toby. Fă la stânga pe următoarea stradă şi opreşte.

Nu, nu avea să fie nici o intrare discretă. Charley Fever şi o întreagă hoardă de asasini îi aşteptau înarmaţi până în dinţi. Trebuia să intre bubuind!

CAPITOLUL XXIV

O bombă fumigenă descrise un arc de cerc deasupra zidului şi căzu pe peluză, emanând un nor gros de fum negru. Urmă a doua bombă, apoi a treia, toate la distanţă de vreo sută de metri.

Căpitanul gărzii strigă alarma, încuie poarta mare de la intrare şi dădu un ordin omului care se afla lângă el, cu un aparat de emisie-recepţie în mână.

O camionetă cenuşie ieşi brusc din umbră pe stradă în faţa clubului, gonind spre poarta de fier închisă, cu un pachet mare de pânză legat peste radiator.

Un om de pe acoperiş fu cuprins de panică şi deschise focul asupra vehiculului care se apropia cu o viteză nebună. Parbrizul se sparse dar camioneta nu devie de la direcţie.

— Atenţie! răcni cineva.

Apoi maşina lovi porţile grele de fier şi le aruncă în aer cu o explozie teribilă care zgudui tot cartierul.

Zidul de lângă poartă dispăru complet, precum şi turnul de gardă şi pasajul prevăzut pentru santinele.

Ceea ce rămăsese din camion, o grămadă diformă de table arse, rămase blocat între cele două porţi. O a doua explozie făcu să se cutremure pământul câteva secunde mai târziu. Rămăşiţele celor două case ale oamenilor de pază zburară la orizontală prin parc şi printre copaci se auziră strigăte de durere.

În timp ce o ploaie de praf şi moloz cădea asupra vilei, un om în negru traversă parcul.

Trecând prin zona sinistrată, îşi puse o mască de gaze apoi aruncă în faţa lui o altă bombă fumigenă.

Purta saci cu muniţii pe spate şi pe burtă. Avea un enorm 44 Magnum în mâna dreaptă şi o grenadă cu siguranţa trasă în stânga.

Un pistol trase în stânga lui. Fără să-şi încetinească înaintarea, Hunter apăsă de două ori pe trăgaciul enormului Auto-Mag şi pistolul inamic amuţi pe vecie. Îşi continuă drumul, dispăru în fumul chimic, mergând cu un picior pe gazon şi cu celălalt pe pavajul aleii. Era încărcat ca o vită de povară şi ducea practic o greutate de două ori mai mare decât propria lui greutate.

Noaptea era liniştită, calmă, dar ireală văzută prin viziera măştii.

În raza sa vizuală apărură câteva siluete deplasându-se încolo

şi încoace, aparent fără scop.

Cineva găsise un megafon şi le ordona oamenilor de pază să-şi reia locurile.

Hunter îşi vedea mai departe de drum, încetinind o clipă, cu Auto-Mag între dinţi, ca să mai arunce o bombă. Apoi porni mai departe şi se îndreptă spre parcarea de lângă vilă fără să întâlnească vreo rezistenţă.

Trăgători cu feţele acoperite de şervete umede se aflau sub uşa mare, în faţa intrării laterale a vilei. Cinci oameni înghesuiţi unul în altul.

Adversarii se văzură simultan. Izbucniră împuşcături şi Hunter dispăru încă o dată în fum. Braţul său stâng descrise o jumătate de cerc. Grenada căzu sub uşa mare în mijlocul oamenilor. Zona sări în aer şi corpuri dezmembrate săriră în toate direcţiile. Unul dintre supravieţuitori o luă la fugă, devenind o torţă vie. Căzu în genunchi, vru să se ridice, apoi căzu din nou pe faţă fără zgomot. Hunter îi trase un glonţ în cap, ca o lovitură de graţie, apoi trecu iar la ofensivă.

Atacă ferestrele mari cu un amestec de bombe fumigene şi grenade defensive, efectuând astfel turul vilei, în timp ce oamenii care se aflau în interior ţipau disperaţi şi strigau forţelor din exterior să le vină în ajutor. Dar acestea se săturaseră deja de risc. Tipii alergau peste tot în parc, încercând să-l găsească pe omul vinovat de acest odios şi înspăimântător atac. Dar Hunter nu avu prea des ocazia să se apere, căci toţi păreau că fug de el instinctiv. Atmosfera răsuna de detunăturile îngrozitoare ale armei Auto-Mag şi de exploziile neîncetate ale grenadelor. Vila se cutremura întruna.

După ce Hunter epuiză muniţiile din sacul de pe burtă, fumul de camuflaj devenise inutil.

Vila ardea într-o veselie şi vârtejuri de fum adevărat se ridicau sus spre cer. Unii săreau de pe acoperiş. Alţii zăceau pe iarbă gemând.

Hunter aruncă sacul gol, intră în vilă şi se fofilă până la uşa care ducea acolo unde credea că va găsi ceea ce justifica această nebunie. După ce ajunse în pivniţă, găsi uşa unui al doilea subsol şi se înfioră gândindu-se că trecuse atât de aproape de ea prima dată.

Toby avea dreptate, vila mai avea încă secrete.

Împinse cu putere şi uşa ascunsă cedă. Se pomeni într-un salonaş, nu mai mare ca o sală de baie. Se afla acolo un scaun într-o stare proastă şi o masă pe care se putea vedea un reşou, o

cafetieră, o cutie cu zahăr şi câteva sticle de coca-cola.

Camera nu era pustie. Un tip gras stătea lângă peretele opus, cu o faţă devenită grotescă din cauza unei grimase plină de ură.

„Lumea e mică, foarte mică!” îşi zise Hunter.

Era acel josnic doctor nebun pe care Hunter îl întâlnise câteva minute în New Jersey. Ştia doar că îl chema Sal, dar era deja destul.

Îşi scoase masca şi îi zise:

— Doi Sal sub acelaşi acoperiş, şi amândoi ţăcăniţi, asta e prea mult.

— Eu nu sunt ţăcănit, replică omul cu o oarecare aroganţă. Nu cedez niciodată pasiunii ca celălalt.

În încăpere parcă mirosea a Buchenwald şi a Auschwitz. Hunter abia se abţinu să nu tragă imediat.

— Deschide uşa! se răsti el. Şi dă-te la o parte!

— Scuză-mă, dar nu-ţi înţeleg intenţiile, răspunse chirurgul dement.

Hunter îl făcu să înţeleagă. Trimise o bucată mare de plumb între coapsele grăsanului Sal. Tipul ţipă ca o femeie, căzu în genunchi, se prinse de coapse şi se uită la mâinile pline de sânge.

— Acum înţelegi mai bine, Sal? întrebă Hunter. Asta e pentru prietenul meu Bruno.

Îi trase o lovitură puternică cu piciorul ca să-l îndepărteze din calea lui. Chirurgul căzu pe o parte, cu picioarele îndoite şi începu să geamă.

Hunter găsi broasca ascunsă şi deschise uşa.

În faţă avea camera ororilor. Se afla acolo un altar cu aspect păgân şi cu un mare candelabru. Tavanul era jos, pereţii negri şi plutea un miros urât de umiditate, de mucegai şi mai ales de sânge. Hunter simţi brusc parfumul unui corp încă viu dar care începea deja să se descompună.

Încăperea era lungă şi îngustă. În centru se afla o masă chirurgicală. Pe un perete se putea vedea o serie de fotografii care arătau derularea interminabilei şedinţe de tortură în cele mai mici detalii. Fiecare fotografie purta o dată şi fiecare dintre ele reprezenta biata fiinţă care se afla pe masă, cu capul sub candelabrul îngrozitor.

Crazy Sal o condamnase la cincizeci de zile în cameră.

Cincizeci de eternităţi!

Un plasture menţinea acul unei perfuzii. Pe o măsuţă se aflau seringi şi diferite droguri.

O, cât de mult trebuie să se fi chinuit grăsanul de Sal să-şi menţină în viaţă victima!

Nu mai avea mâini, nu mai avea picioare.

O orbită era goală iar lucirea candelabrului proiecta umbre sinistre pe faţa mutilată.

Celălalt ochi era intact, dar îi fusese scoasă pleoapa. Deasupra ei, pe tavan, fusese fixată o oglindă.

Nu mai avea sâni.

Nu mai avea sex; o grefa acoperea ce mai rămăsese din pubisul ei şi un tub mic, un minuscul şi obscen penis artificial, îi servea pentru urinat.

Un ecuson de poliţist fusese desenat cu bisturiul pe pielea pântecelui. Cicatricea oribilă lucea la lumina lumânărilor.

O femeie foarte frumoasă fusese încetul cu încetul dezmembrată.

Hunter avu impresia că o mână de gheaţă îi strânge stomacul din interior.

„Da, Toby, e încă în viaţă.”

Respira sacadat. Ciclop fără apărare, singurul ei ochi implora.

Rămase o clipă nemişcat lângă ea.

— Georgette, murmură el încetişor. Oh, Georgette...

Ea vru să vorbească şi Hunter îşi dădu seama că nu mai avea nici un dinte şi că limba îi fusese smulsă. Dar ceea ce vrusese să-i ceară era foarte clar.

— OK, şopti el. Odihneşte-te în pace, Georgette.

Trase cu Auto-Mag. Reverberaţiile din acea încăpere erau insuportabile. Hunter fugi de acolo.

Chirurgul dement zăcea tot pe o parte lângă uşă. Reuşise să-şi lase în jos pantalonii şi încerca să oprească sângele cu mâinile goale.

Hunter trecu peste el fără să-l privească şi ieşi în încăperea principală de la subsol. Luă sacul din spate şi scoase explozibili şi detonatori. Apoi începu să instaleze metodic explozibilul.

Se mai uită încă o dată în jurul lui apoi murmură:

— Odihneşte-te în pace...

Se afla la capătul parcului, la adăpost, când se declanşară exploziile. Pământul de sub picioare se cutremură şi vila cuprinsă de flăcări se prăbuşi brusc ca un castel de nisip sub impactul unui val.

Eliberat de povară, Hunter se mişca acum cu uşurinţă, însă cu inima grea.

Doi tipi se repeziră la el. Trase de două ori cu Auto-Mag,

decapitând cele două gărzi aproape în acelaşi timp, apoi îşi continuă cursa.

Trecu pe lângă Toby Rangers fără s-o vadă. Ea alergă după el, apoi alături de el, aruncându-i priviri neliniştite dar fără să-i pună întrebări.

În sfârşit, Hunter se opri şi căzu în genunchi, cu capul în jos, atingând pământul cu ţeava pistolului.

Ea se lăsă în genunchi lângă el, foarte îngrijorată.

— Eşti rănit?

— Nu, şopti el. Nu fizic.

— Dumnezeule, i-ai distrus pe toţi! În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva! Bob... Şi...

— A murit, şopti Hunter. De o eternitate.

Apoi începu să plângă.

CAPITOLUL XXV

Îşi reveni însă foarte repede şi se depărtă împreună cu Toby. Brusc, văzu apărând în întuneric un om cu un pistol în mână.

Toby ţipă, Hunter o îmbrânci în iarbă. O voce calmă întrebă:

— De ce ţi-a luat atâta timp, Frapent?

Ţeava pistolului Auto-Mag era blocată în stomacul tipului şi degetul lui Hunter încremenise pe trăgaci.

Lăsă încet arma în jos şi o puse la locul ei.

— Tu nu eşti inamicul meu, Holzer, îi zise el poliţistului. Aşa că trage sau lasă-mă să trec. Nu există decât un singur mijloc de a mă opri.

— De ce te-aş opri? întrebă poliţistul punând şi el arma la locul ei. Îmi pare rău că am îndreptat arma spre tine, dar nu se ştie niciodată. Trebuie să fii foarte prudent când primeşti ordinul să tragi fără somaţie.

— Da, ştiu.

— Ve... vehiculul tău a fost avariat la destul de puţină vreme după al meu. Asta a fost un mare noroc pentru mine. Mi-am zis că vei avea nevoie de altul.

Hunter întinse mâna spre fată. Ea se ridică şi se uită la poliţist cu o privire hotărâtă.

— Cine conducea? întrebă Holzer. Doamna?

— Poate, răspunse Hunter.

— Ar trebui să fii mai atent, Frapent, pentru că semeni frapant cu un alt tip. Tot oraşul îl caută. Mi-am zis deci că ar fi bine să te găsesc şi să te sfătuiesc să părăseşti regiunea cât mai repede posibil. Maşina se află puţin mai departe pe stradă. Cheile sunt în contact. Las-o unde poţi.

— Mulţumesc, zise Hunter.

Schiţă un zâmbet.

— Îmi pare bine că m-ai găsit.

— Şi mie. Te-am urmărit în linie dreaptă. Lângă lac a sărit în aer o anumită vilă. În ea se aflau toţi gangsterii bătrâni din Detroit, precum şi majoritatea pistolarilor din regiune. Charley Fever a fost tăiat în două, dar e încă viu, nu pentru mult timp. Cred că ar prefera să moară.

— E uşor să mori, spuse Hunter.

— Adevărat. Au fost mulţi morţi în seara asta. Mult noroc, Frapent.

Cei doi bărbaţi dădură mâna. Apoi Hunter şi Toby se depărtară şi găsiră maşina.

Aşezată lângă el pe banchetă, Toby întrebă:

— Spaţiile înverzite?

— E doar o stare de spirit, Toby, răspunse Hunter zâmbindu-i. Am treabă la New Orleans. Se pare că acolo nimic nu e verde, nici măcar iarba.

— Înţeleg.

— Faci o parte de drum cu mine?

— Cât vrei.

O lacrimă îi curse brusc pe obraz.

— Mă gândesc la Georgette. Era o poliţistă tare ciudată.

— Da.

— Mă voi întoarce după... După.

— Fă-o, zise Hunter cu o voce sinistră. Întoarce-te şi împuşcă-i pe toţi cei care au mai rămas, Toby.

— Asta e şi intenţia mea.

Toby se ghemui lângă el şi şopti:

— Hai să vorbim de altceva. Două-trei zile să nu ne mai preocupe asta. Să uităm totul...

Dar Hunter nu avea să uite niciodată, şi nici Toby. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu luciri roşii pe cer.

Şi mai văzu şi faţa morţii care îi zâmbea şi care părea că îi promite o nouă întâlnire...

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....7
CAPITOLUL III.....12
CAPITOLUL IV.....18
CAPITOLUL V.....21
CAPITOLUL VI.....27
CAPITOLUL VII.....29
CAPITOLUL VIII.....32
CAPITOLUL IX.....37
CAPITOLUL X.....43
CAPITOLUL XI.....48
CAPITOLUL XII.....52
CAPITOLUL XIII.....56
CAPITOLUL XIV.....60
CAPITOLUL XV.....62
CAPITOLUL XVI.....68
CAPITOLUL XVII.....72
CAPITOLUL XVIII.....76
CAPITOLUL XIX.....80
CAPITOLUL XX.....83

CAPITOLUL XXI.....86
CAPITOLUL XXII.....89
CAPITOLUL XXIII.....91
CAPITOLUL XXIV.....95
CAPITOLUL XXV.....100
CUPRINS.....102

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Celelalte ţinte începură să se împrăştie. Proiectilul precedase detunătura cu câteva fracţiuni de secundă. Omul decapitat fu aruncat în spate şi se zdrobi de perete ca o păpuşă dezarticulată.

Pe la jumătatea scării, Hunter descoperi în vizor o altă caschetă cu ecuson negru. Trase iar. Individul se rostogoli pe trepte aidoma unui sac de cartofi.

Următoarele două gloanţe sparseră ferestrele înalte şi vâjâiră prin sala de conferinţe ca două albine înfuriate. Lămpile se stinseră imediat. Carabina continuă să latre cadenţat. O altă ţintă se ivi în vizor şi Hunter, ţinându-şi răsuflarea, apăsă trăgaciul. Omul căzu ca secerat, cufundându-se tăcut în moarte.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA

ISBN 973-9127-72-7 Lei 12 900